

Giới thiệu Không Có Lai Sinh

Truyện Không Có Lai Sinh của tác giả Phong Ca là một truyện ngôn tình nói về kiếp trước, đời không có gì nuối tiếc. Thanh Liên một lòng hộ chủ. Vương phi có ơn, có nghĩa, nàng thay Vương phi gánh chịu kiếp nạn, cũng không tính là gì?

Chỉ là... một ánh mắt vương vấn, một bóng hình thoát hiện khiến Thanh Liên trước giờ phút đó đã quyết định hủy mình. Chỉ để không thẹn với ai.

Tưởng chỉ có mình “tự mình đa tình”, nào ngờ những ngày làm lính hồn phiêu lãng, nàng nhìn thấy hắn... Hắn vẫn lạnh lùng như vậy. Gươm không chùn khi ra chiến trận, vẫn hiên ngang hộ chủ, lập nhiều công lớn.

Và cô độc... Luôn cô độc một mình.

Cuối đời, trước khi chết, nàng nghe rõ hắn gọi. Gọi “Liên nhi”.

Nàng chọn lựa, giữa vinh hoa kiếp sau được hưởng và cơ hội làm lại. Nàng phải chăng đã phụ hắn, làm hắn lỡ cả đời.

Lai sinh... không chung bước

Kiếp này nguyện chung đôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

- Tô Thanh Liên, qua đời năm mười sáu tuổi. Chưa hết dương thọ. Có công với quốc gia. Sau khi hết thời gian tại thế, được đầu thai làm Tam công chúa nhà Lương, cả đời bình an, cùng tướng công hưởng phúc đến cuối đời.

Một sợi chỉ hồng duyên phận chuẩn bị cột lấy hai số phận. Tướng công kiếp sau của nàng là chuyển thế của Vũ khúc tinh, Nhan Triệt, sẽ cùng lúc được đầu thai với Thanh Liên.

Thanh mai trúc mã.

Ân ái đến già.

Một lúc nữa qua cầu Nại Hà, uống chén canh Mạnh Bà sẽ quên hết toàn bộ ký ức. Tô Thanh Liên, Vương phủ, Vương phi.

Lười kiếm kè ngay cổ. Giọt nước mắt của Vương phi.

Kiếp này nàng không có gì ân hận. Ân tình cứu mạng của Vương phi cũng đã trả vẹn toàn.

Chỉ có...

Rồi nàng sẽ quên tất cả. Bóng hình người ấy, sẽ coi như không bao giờ tồn tại. Áo giáp trắng toát, tóc đen rũ rượi, trên lưng ngựa qua khắp chiến trường.

- Liên nhi!

- Thiết tướng quân có bệnh lạ, không gần nữ sắc.

Vương gia từng nói:

- Nam nhi đại trượng phu, không thể không thành gia.

Hắn quý trước chủ, đôi mắt tĩnh lặng như nước hồ mùa đông:

- Thần vốn là nô lệ, sinh ra đã chẳng có nhà.

Tô Thanh Liên vốn có sáu mươi lăm năm dương thọ, chết năm mười sáu tuổi, phải lang thang trên thế gian đủ bốn mươi chín năm, đúng ngày đúng tháng mới có thể về địa phủ. Mười tám năm sau đó, nàng đã phải nhìn Thiết Hân rời khỏi thế gian.

Trọn đời cô độc, phút cuối cuộc đời, hắn cũng chỉ có một mình.

Trong tay là chiếc bông tai màu cỏ úa, hấn chột thắm thì:

-Liên nhi!

Linh hồn của Thanh Liên chết lặng. Chiếc bông tai đó, nàng đã vờ làm rơi trước mặt, chờ mong hấn nhặt lại, nói với mình một vài lời.

Hấn không nói, tối hôm đó đã cùng Vương gia ra trận. Nàng ở lại, sau đó làm người thế thân cho Vương phi.

Vẹn nghĩa, chẳng trọn tình.

Dù chỉ là đơn phương, lòng thiếu nữ vẫn tồn tại chấp niệm. Nàng không muốn ai khác chạm vào mình.

Thanh gươm nhuộm đỏ máu. Thân phận Vương phi giả, dù chết vẫn bị người mang lấy treo ở cổng thành.

Hấn có bao nhiêu bi thương trước cái chết của nàng?

Hấn không cưới nương tử, trọn đời cô độc, có phải cũng vì nàng?

Giờ phút cuối đời, dương thọ hấn đã tận nhưng linh hồn của Thanh Liên chưa trọn vẹn kiếp này.

Chỉ có thể nhìn Hắc Bạch vô thường đến dẫn hấn đi.

Không một lời từ giả.

Hai linh hồn mãi mãi tách rời.

Khi nàng trở về âm giới, hấn đã siêu sinh tận phương trời. Kiếp sau làm người thế nào, lương duyên thế nào, không rõ.

Không duyên không nợ, chỉ tồn tại vẩn vương.

-Đau lòng sao?

Thanh Liên sực tỉnh. Quanh nàng bỗng tồn tại một bức màn sương.

-Chúng ta trao đổi đi!

Tiếng nói bên tai nàng, rất rõ. Nhưng Thanh Liên không thể thấy được dáng hình kẻ đó là ai. ...

-Trao đổi, trở thành Tam công chúa nhà Lương, khuynh thành tuyệt sắc, có trượng phu yêu thương nàng, sống vui vẻ đến cuối đời, dương thọ năm mươi tám tuổi hay là. ...

Giọng nói ngừng đôi chút, rồi mới thông thả tiếp lời:

-Hay là quay lại lúc nàng mười bốn tuổi, bắt đầu làm đại nha hoàn ở phủ Thừa tướng. Lần đầu tiên gặp Thiết Hân?

Quay lại lúc mười bốn tuổi, gặp lại Thiết Hân?

Để nói với hấn lời tạ lỗi, để ít ra cũng không phải lướt qua nhau, vương vấn và chỉ có vẩn vương.

Nàng không cầu hấn chờ hấn đợi, nàng cũng đâu có lời nào hứa hẹn. Nàng chết vì chủ, làm tròn bổn phận nha hoàn.

Nàng không nợ hấn, không. ...

Có thật là không nợ hấn không?

-Pháp lực ta còn yếu, vốn không thể giữ lâu hơn nữa. Nàng quyết định đi!

Quyết định?

Vinh hoa phú quý, tướng công yêu ái. Trọn đời bình an.

Nhưng đó lại là chuyện của kiếp sau!

Mắt Thanh Liên đã nhòa lệ. Nàng nhớ đến giọt nước mắt hấn rơi giờ phút cuối. Hai tiếng ”Thanh Liên” có lẽ đã nén trong lòng cả một đời.

-Tôi muốn quay lại. Tôi là Tô Thanh Liên mười bốn tuổi. ... Tôi. ...

Màn sương khói cuốn nàng đi khuất. Trước mắt Thanh Liên mờ mịt, nàng bị cuốn vào một hố sâu.

Lai sinh kiếp khác. Nhưng nợ duyên còn lại kiếp này...

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tái Sinh Đành Phải Phụ Lòng

Tô Tử phòng ở thành An Khẩu có sáu đứa con. Tô Nhị Muội là con thứ hai, cha nàng thương tiếc con gái, lấy tên Thanh Liên đặt cho con.

Trong nhà có tám phòng, năm con trai, ba con gái. Tử Phòng Tô Hà là tú tài nghèo, không rành việc làm nông, đến năm hai mươi lăm tuổi qua đời, để lại vợ con cùng khổ. Nhị Muội lên mười thì đệ đệ của nàng bệnh nặng, mầu thân đau lòng nhưng đành dứt ruột bán con.

Trong số những đứa con, Nhị muội Thanh Liên mười tuổi đã dung mạo đẹp đẽ, mày cong không cần vẽ, tóc đen mượt dù cả ngày làm việc ngoài đồng. Nàng thừa hưởng trọn vẹn ưu điểm từ dung mạo của mẫu thân - Trần thị. Nghe kể bà ngoại của Thanh Liên là danh kỹ đệ nhất kinh thành lúc trước, sau vì đắc tội phu nhân quyền quý nên bị hủy dung, lưu lạc tại thành An khẩu, sau đó sinh ra nữ nhi Trần thị. So với mẫu thân, Thanh Liên còn có phần năm phần tươi đẹp hơn nữa, vài năm nữa có lẽ sẽ thành nữ nhân tuyệt nữ khó tìm.

Vì lẽ đó, giá bán mình của Thanh Liên cao hơn những đứa trẻ được mua làm nha hoàn khác. Đại phu nhân Kiều phủ ban đầu chọn nàng cũng vì dung nhan mỹ lệ đó. Con gái bà - Kiều Tổ Mai sau này cưới gã, mang Thanh Liên theo làm nha hoàn hồi môn. Dung nhan mỹ miều cũng có thể cho con rể nạp làm thiếp, sau này cũng thuận lợi cho con gái mình sai khiến hơn là thu người lạ, sẽ sớm tranh giành ân sủng của nàng.

Không ngờ đến năm Thanh Liên mười bốn tuổi, biểu ca của tiểu thư đến phủ, mới nhìn thấy Thanh Liên đã thích, muốn thu nạp nàng làm thiếp ngay. Dự định là dự định, hiện tại tiểu thư còn chưa qua cửa, nô tỳ đã được đề mắt khiến sóng gió nổi lên. Tiểu thư Tô Mai giận dữ, Đại phu nhân cũng nổi trận lôi đình. Thanh Liên bị mang ra đánh ba mươi đại bản, tội danh “quyến rũ chủ tử”. Trong cơn tức giận, Đại phu nhân còn định gả nàng cho gã sai vặt La Tứ của Tam công tử là kẻ hay ý thể chủ ức hiếp người. Không cam chịu số phận, Thanh Liên nhân lúc sơ hở, vùng dậy, lao đầu vào cột đá, định hủy mình.

Lúc đó Đại cô nương phủ Thừa Tướng Nhâm Uyển có việc đến tìm Kiều phu nhân là tiểu di (di) đã tình cờ chứng kiến. Nhâm Uyển cứu Thanh Liên một mạng, còn cầu Kiều phu nhân cho nàng mang về làm nha hoàn. Kiều thị vốn có lòng không thích người cháu ruột được mệnh danh là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, đối với lời đề nghị đó cũng không từ chối. Thanh Liên mỹ mạo không kém Nhâm Uyển, theo hầu tương lai sẽ làm cho Nhâm Uyển ngọt ngào hơn.

Đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt. Đối với ơn cứu mạng, Thanh Liên ghi mãi trong lòng. Bước ngoặt cả đời nàng cũng từ đó mà được về lên.

Thanh Liên mở mắt. Trước mặt nàng là một nơi lạ lẫm. Người đau như dần, đầu nhức buốt. Bên tai có tiếng ai vừa mới reo lên:

- Tỉnh rồi... Tỉnh rồi...

Gương mặt quen thuộc. Diêm Nhi kiếp trước, Tần ma ma. Hai người đang cúi nhìn nàng.

Và có cả tiểu thư.

Mắt Thanh Liên chợt cay cay:

-Sao rồi đại phu? Muội ấy sao rồi?

-Hỏi tiểu thư, cô nương bị thương phần mềm, thương thể không nặng. Chỉ có vết thương trên đầu sợ sẽ thành sẹo, sau này...

Dung nhan mỹ lệ đột nhiên có sẹo. Kiếp trước tiểu thư thương tiếc nàng đã đến chỗ Thừa tướng đại nhân cầu thuốc. Bảo toàn được dung nhan, sau này Thanh Liên mới phải gả thay.

Kiếp trước đã trọn nghĩa, kiếp này Thanh Liên nàng có nên không đáp nghĩa một lần không?

-Giữ được mạng đã là quý. Thanh Liên không dám cầu gì hơn. Cảm tạ tiểu thư.

-Nếu có Linh Thủy cao thì tốt quá! Bôi vào vết thương, không để dính nước trong vòng mười ngày là sẽ tốt thôi.

-Phụ thân ta có. Ta đi cầu phụ thân. Muội đừng lo...

Tiểu thư vẫn lương thiện như trước. Sau này người gả cho Vương gia, trở thành Vương phi của Hoài vương phủ. Lương vương nổi loạn, Hoài vương gia bảo vệ Thái tử, để Vương phi lại kinh thành.

Lương vương vây Hoài vương phủ. Thanh Liên nhờ dung mạo không thua kém, giả làm Vương phi để người thừa cơ hội trốn khỏi phủ, đoàn tụ Vương gia.

Trước mắt Lương vương, nàng tử tiết. Thân thể bị mang treo trước cổng thành nhằm kích thích Vương gia.

Sau đó... Lúc linh hồn Thanh Liên nhận thức, Thái tử đã lên ngôi cửu ngũ. Hoài vương được phong Trấn Bình vương.

Lương vương bị lưu đầy khổ sai. Hoàng thượng nhân từ, dân chúng Thịnh trị. Người ấy lập nhiều công trạng, được phong tướng quân.

Bây giờ chàng vẫn là Thị vệ của Vương gia. Nàng rồi sẽ là nha hoàn của tiểu thư.

Có cơ hội không?

Không cầu thành duyên nợ, chỉ mong được đền đáp lại chàng.

Kiếp trước nợ, kiếp này trả lại, liệu có được chăng?

Thanh Liên sờ nhẹ lên lớp băng quần trên đầu. Tiểu thư cầu Linh thủy cao cho nàng giữ lại dung nhan mỹ lệ, Thanh Liên đành phải phụ lòng người ở kiếp này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cách Thức Lợi Dụng Người

Nhâm Uyên quả thật đi tìm phụ thân cầu ông cho Linh Thủy cao. Tàn ma ma đem đến, rất vui vẻ mà thoa lên vết thương cho Thanh Liên:

-Tiểu thư cầu tướng gia cả buổi đó. Người đối với chúng ta như vậy, sau này chúng ta phải cố gắng hầu hạ tiểu thư thật tốt biết không?

-Dạ....

Tiểu thư nhân hậu, đối đãi với người đều tốt. Bề ngoài người ôn nhu, dịu dàng, tính cách kiên cường. Có lẽ vì vậy mà vương gia nhất kiến chung tình, cùng tiểu thư ân ái. Chỉ có điều....

Đôi mày thanh tú của Thanh Liên chau lại. Nàng mất sớm, sau này thành hôn phách thì mối quan tâm chỉ dồn vào Thiết Hàn. Hoàng thượng lên ngôi, Vương gia được phong vương, tiểu thư cũng trở thành nhất phẩm vương phi, ngàn vạn sung ái. Tuy nhiên, trước khi Thiết Hàn qua đời, Thanh Liên mơ hồ nghe người trong phủ chàng bàn tán. Vương phi hai lần sinh non, thể chất suy yếu. Khoảng vài năm sau thì mất, ba năm sau vương gia cưới tân vương phi, mười dặm hồng trang.

Hồng nhan bạc phận. Tính ra vương phi cũng chỉ sống lâu hơn nàng được mười mấy năm, hạnh phúc chẳng được là bao.

-Thoa thuốc rồi, phải nhớ đừng để dính nước. Ta ra ngoài.

Tàn ma ma thu dọn, đóng cửa lại. Thanh Liên nằm lại trên giường.

Trong đầu nàng những ý nghĩ hỗn loạn. Năm nay Thanh Liên mười bốn tuổi, thời điểm này còn cách lúc Vương gia và tiểu thư gặp nhau khoảng ba tháng. Hai người gặp nhau trong hội đèn lồng.

Tiểu thư người như ngọc quý, trong đêm hội đã liên tiếp đoán được năm ngọn đèn lồng. Vương gia cũng không chịu kém, hai người thi tài, gom cả mười mấy chiếc đèn của ông chủ.

Sau đó có việc hỗn loạn. Một tên móc túi lấy đi túi tiền của tiểu thư. Vương gia giúp người đuổi bắt. Thiết Hàn chính là người bắt được kẻ trộm tiền.

Sau đó tiểu thư đi dự tiệc do Tề phi tổ chức cho khuê tú kinh thành. Tiểu thư hiển lộ tài năng, hoàng hậu chú ý. Tề phi vì để tránh việc Thái tử và phủ thừa tướng thành thông gia đã cầu hoàng thượng ban hôn cho Vương gia và tiểu thư. Hai người kết duyên. Tiểu thư ban đầu cũng không mấy nhiệt tình và yêu thích vương gia. Dần dần mới bị người chinh phục, hoàn thành mối lương duyên.

Vô cùng tốt đẹp.

Đêm hội đèn lồng sắp đến này là bước ngoặt cho mối quan hệ của hai người.

Vết sẹo trên trán là bước ngoặt đầu tiên trong đời hai người. Không được động vào nước. Nếu không nghe lời thì tiểu thư nhất định không vui. Nhưng nếu vì bất đắc dĩ thì người chắc chẳng trách Thanh Liên.

- Thanh Liên tỳ, đến giờ dùng cơm rồi.

- Vâng. ...

Điềm Nhi mang cơm vào. Cùng đi với nàng là một nha hoàn khác. Thanh Liên nhận ra đó là Cẩm Trúc- một nhị đẳng nha hoàn trong viện, sau này có kết cục không tốt khi có ý trào cao:

- Tỳ dùng cơm đi, chúng ta. ...

- Cũng chỉ là một a hoàn có bề ngoài đẹp để một chút mà còn muốn chúng ta hầu hạ. Tiểu thư thương hại người mới cho người nghỉ ngơi trong viện. Linh Thủy cao cũng cầu cho người rồi. Giờ còn chỗ nào không khỏe nữa. Ăn cơm rồi thì phải ra làm việc đi chứ@

- Cẩm Trúc tỳ -Điềm Nhi nhú mày- Thanh Liên còn bị đánh mấy mươi bản, thương tích không nhẹ. Tiểu thư nhân hậu, để tỳ ấy tịnh dưỡng. Tỳ đừng có ức hiếp người ta.

-Muội đừng nghĩ nàng ta hiền lành. Vì sao mà lại bị đánh đến vậy chứ? Cũng là mất đưa mày liếc với công tử trong nhà. Muội chờ đi, thời gian tới, nàng ta còn mất đưa mày liếc với ai trong Tướng phủ nữa. Coi chừng là. ...

Kiếp trước, nghe qua những lời này, Thanh Liên vô cùng tức giận, đã cùng Cẩm Trúc tranh luận. Nàng tính cách quật cường, Tần ma ma dù có cảm tình với nàng nhưng cũng không dung một nha hoàn cá tính như vậy hầu hạ bên người tiểu thư. Nàng trở thành nha hoàn hầu hạ trong phòng trà nước một thời gian, không có dịp đi theo tiểu thư ra ngoài trong hội đèn lồng.

Kiếp trước không tiếc hận, kiếp này nàng muốn gặp lại chàng, thật nhanh. ...

Bao nhiêu năm tháng, trải qua không ít chuyện, những lời châm biếm thế này đã không còn là điều Thanh Liên quan tâm nữa. Nàng cười, còn cúi đầu trước Cẩm Trúc:

- Cẩm Trúc tỳ tỳ nói phải. Muội được tiểu thư cứu mạng, phải cố gắng hầu hạ người. Vết thương này không nặng lắm, đợi muội thu thập rồi sẽ ra nhận việc làm của nha hoàn mới. Mong Cẩm Trúc tỳ, Điềm Nhi tỳ chỉ bảo cho.

Tần ma ma ngoài cửa đã nghe hết câu chuyện, cũng hài lòng không ít. Năm nay tiểu thư cũng đã đến tuổi cài trâm, rồi sẽ lên kiệu cưới, nha hoàn hồi môn rất quan trọng, vừa là tai mắt, lại phải trung thành để là tâm phúc cho tiểu thư, hết sức trợ giúp người.

Thanh Liên nĩ mạo, lại từng được tiểu thư cứu mạng, nếu thực sự trung thành sẽ là nha hoàn hồi môn tốt, cùng Điềm Nhi toàn tâm toàn ý hầu hạ người.

Trong phòng, Cẩm Trúc không còn gì để nói đã ra khỏi cửa. Điềm Nhi cũng nhìn Thanh Liên mỉm cười, còn đưa tay ra dấu tán thưởng. Nàng cười nhẹ, rời khỏi giường, cầm lấy chén cơm.

Linh Thủy cao phải dùng liên tiếp trong bảy ngày và giữ không được thấm nước trong thời gian đó. Cẩm Trúc ganh tị, nàng ta sẽ tìm cách làm Thanh Liên khổ sở. Hủy dung với thiếu nữ- đó là nỗi đau khổ nhất đời.

Thanh Liên chờ, chờ nàng ấy đến giúp nàng

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Phân Vân

Ba hôm sau, tiểu thư ngồi kiệu đến phủ Khang thân vương tham gia yến hội, Thanh Liên vẫn đang dưỡng bệnh trong phòng.

Cẩm Trúc cùng với một ma ma khác của Tây viện, chuyên quản lý công việc của phủ Thừa tướng bước vào phòng.

- Thanh Liên bá kiến Tà ma ma, Cẩm Trúc tỳ tỳ. ...

-Được rồi. Người đã khỏe hẳn chưa?

-Đa tạ ma ma đã thăm hỏi. Thanh Liên chỉ bị chút thương tích, không đáng nhắc tới.

-Vậy thì nên đi làm việc. Người đã ký giấy bán thân cho phủ ta, từ nay là người của Thính Vũ các. Tiểu thư thương yêu người nên cũng không phải người làm việc nặng. Chỉ phải hầu hạ bên phòng trà nước cho quen việc.

-Dạ, ma ma.

Tạ ma ma chỉ nhìn nàng thêm lần rồi nhanh chóng rời khỏi. Thanh Liên vội vã rời giường, chải tóc, vấn một búi tóc nha hoàn đơn giản rồi đến phòng trà nước nhận việc.

Nàng nhìn thấy, ánh mắt sắc bén của Cẩm Trúc lướt qua mình.

Tâm lạnh, vết thương trên trán vẫn còn đau.

Tại phòng trà nước, người trông coi là nha hoàn Hương Ngọc, hoạt bát, lanh lợi. Thấy Thanh Liên là người mới cũng không có ý hiếp đáp. Tại Thính Vũ các này, Thanh Liên đã trải qua những ngày tươi đẹp. Tiểu thư nhu thuận, hiểu biết, lại là dòng chính nữ, nhan sắc như hoa như ngọc. Bên ngoài người có vẻ như lạnh lùng khó gần nhưng những nha hoàn cận thân đều biết, tiểu thư là người nhân hậu, hết lòng tuân thủ nữ tắc, hết lòng vì phu quân. Vì lẽ đó mà Vương gia một lòng một dạ, sau khi cưới thì hết lòng yêu thương nương tử nhà mình.

Hương Ngọc chậm rãi đem phép tắc của phòng trà nước nói qua một lần. Thấy Thanh Liên đã hiểu, nàng ta mỉm cười:

-Được rồi, muội đang bị thương nên sẽ trực ở tiền viện, phụ trách mang trà bánh cho các tiểu công tử đang học ở học đường. Sắp đến giờ học rồi, muội đi đi là vừa.

-Dạ....

-Tam công tử ở đó có chút khó hầu hạ nhưng vẫn biết quy củ. Lục công tử thích nhất là bánh ngọt nhưng lão gia đã căn dặn không cho công tử dùng nhiều.

-Dạ...

-Được rồi, muội đi đi!

Thanh Liên theo trí nhớ đi theo con đường quen thuộc. Cùng đi với nàng còn có một nha hoàn khác. Nàng là tên là Thủy Cúc, là người kiếp trước Thanh Liên chưa gặp bao giờ.

Đường đến tiền viện phải đi qua một ao sen khá lớn. Nơi này Ngũ phu nhân, mẫu thân của Lục công tử rất yêu thích, thường đến ngắm hoa. Trước khi tiểu thư lấy chồng, Thanh Liên nhớ....Ngũ phu nhân ở tại hồ sen này đã gieo mình tự tử. Nguyên nhân là....

-Cứu...cứu Đại Hoàn với. Cứu với....

Tiếng hét thất thanh từ trong phía ao sen vọng đến. Thanh Liên và Thủy Cúc cũng vội vàng chạy đến.

Cái bóng nhỏ mập mạp đang đứng trên bờ hồ gào thét. Y phục, vóc dáng...Mờ mờ trong trí nhớ. Là...là Lục thiếu gia.

Năm Lục thiếu gia bảy tuổi, chết đuối trong hồ sen. Vì Đại Hoàn tử là con chó nuôi từ bé của mình mà nhảy vào hồ sen. Kết cuộc, Đại Hoàn tử thoát chết còn thiếu gia thì đã bỏ mình. Ngũ phu nhân chỉ có đứa con đó, thương tâm quá độ, sau này cũng chọn hồ sen làm nơi trầm mình.

Đại Hoàn tử sau đó bị lão gia đánh chết, tiểu thư rất thương đứa em cùng cha này đã thương tâm suốt một thời gian. Thính Vũ lâu cũng im bất tiếng cười.

-Cứu thiếu gia....Cứu Lục thiếu gia. Cứu....

Môi Thanh Liên khẽ nhếch lên.

Kiếp trước, phải chăng cũng thế? Cẩm Trúc muốn hại nàng, cũng ở đây sắp đặt. Đại Hoàn là một con chó nhỏ, có ham chơi thế nào cũng không thể từ viện của Lục công tử chạy đến hồ sen để rồi rơi dưới hồ. Thanh Liên đi ngang qua lúc này, là nha hoàn, nàng không thể không tuân lệnh chủ. Sủng vật của Lục thiếu gia rơi dưới hồ, Thanh Liên không cứu cũng sẽ bị thiếu gia ghi hận, sau này không có cuộc sống tốt.

Tính toán nhỏ nhen nhưng vẫn có hiệu quả, chỉ là Cẩm Trúc không nghĩ tới, Lục thiếu gia rất yêu thích con chó nhỏ này, nó rơi dưới hồ, thiếu gia thấy sủng vật sắp chết sẽ cuống cuồng nhảy theo. Thân thể Lục thiếu gia mũm mĩm, không biết bơi lội, chưa đến một khắc đã chìm, hại đến cả đời Ngũ phu nhân.

Vô tình cho Thanh Liên một cơ hội. Không được dính nước. Vết sẹo thành hình. Hủy dung cũng chẳng làm sao.

-Ừm....

Thanh Liên lao đến. Nước trong ao sen cũng không sâu lắm, nhưng với một đứa nhỏ thì nguy hiểm vô cùng. Thủy Cúc trên bờ đang la hét. Nắm được thân hình thiếu gia trong tay, Thanh Liên bơi vào bờ. Mấy thị vệ đã tiếp nước, thiếu gia đã an toàn.

Vết thương trên đầu đau nhói. Nhưng Thanh Liên lại mỉm cười.

Dung mạo- một số trường hợp với nữ tử lại là nguy hại. Thanh Liên đang từng bước thay đổi, nhưng nàng lại không vui với sự thay đổi đó. Vài năm nữa, nếu vòng tròn định mệnh quay lại, tiểu thư trở thành vương phi vẫn bị vây hãm, không có nàng – ai sẽ thay vào vị trí của tiểu thư?

Chương 5: Hủy Dung

Lục thiếu gia được cứu, Đại Hoàn cũng được cứu. Chỉ có Thanh Liên lại nằm trên giường bệnh.

Vết thương trên trán dính nước, sưng phồng. Đại phu thăm khám, thở dài:

-E là không thể làm gì. Tiểu nha đầu này...

Một khuôn mặt tuyệt mỹ, giờ phải mang vết sẹo như thế, ai mà không cảm thương. Nhâm Uyển ngồi bên giường, ánh mắt không giấu được bao tâm tình phức tạp. Thanh Liên đã cứu Lục đệ và cũng vì vậy mà bị hủy dung.

-Muội yên tâm, muội đã cứu Lục đệ, phủ ta không quên ơn muội đâu.

-Đại tiểu thư nói đúng -Ngũ phu nhân cũng rung rung nước mắt bên cạnh- Nha đầu cứu con ta, ta...ta đền đáp sao cũng không đủ. Con muốn gì cứ nói, ta nhất định đáp ứng.

Ngũ phu nhân chỉ có đứa con trai này làm chỗ dựa. Thanh Liên có ơn cứu mạng, bà muốn đền đáp nhưng cũng biết thân phận mình. Bà cũng chỉ là tiểu thiếp của Thừa tướng, đến từ thôn trang nghèo khó. Tài lực đều không có, chỉ có thể nói lời cảm tạ tận đáy lòng.

-Phu nhân làm Thanh Liên hổ thẹn. Nô tỳ chỉ làm tròn bổn phận của mình thôi. Huống gì, cứu Lục thiếu gia không chỉ có mình nô tỳ. Nhờ Thủy Cúc phản ứng nhanh nhẹn, thị vệ phủ phản ứng nhanh nhẹn mới kịp thời cứu Thiếu gia và cả nô tỳ.

Không "thị sủng sinh kiều", cứ chỉ đứng mực, lời nói nhẹ nhàng. Đại phu nhân nghe chuyện cũng rất hài lòng.

Nha hoàn dung mạo tuyệt sắc, nhưng giờ đã có khiếm khuyết, cũng khó cầu được tâm của nam nhân. Biết tính toán, ứng đối, làm nha hoàn hồi môn của Nhâm Uyển sau này sẽ rất thích hợp. Thân phận tiểu thư thừa tướng phủ của Nhâm Uyển, cộng thêm tài sắc của nàng tương lai gả vào hoàng gia là rất cao. Hơn nữa trong yến tiệc ở Khang vương phủ, Lệ phi nhìn thấy Nhâm Uyển đã rất vừa ý. Tứ hoàng tử chưa có chính phi, Nhâm Uyển gả vào đó, vừa hay...

-Không sao cả, vết sẹo trên trán cũng không khó che giấu.- Đại phu nhân phát tay áo.Sau chuyện này, địa vị của Thanh Liên ở Thính Vũ lâu sẽ càng cao. Cho nàng vinh dự như vậy đã là quá đủ rồi.- Sau khi lành vết thương, người chuyển đến hầu hạ cho đại tiểu thư, thăng làm nha hoàn nhị đẳng.

-Đa tạ phu nhân.

Đại phu nhân là mẹ đẻ của tiểu thư, vốn là dòng chính của Tạ hầu gia. Với con gái, bà rất ít khi biểu lộ sự thân mật. Nhưng bà cũng hết sức thương yêu tiểu thư, luôn lo lắng cho tương lai của người. Thanh Liên thật lòng kính trọng bà.

-Tất cả lui đi! Người cũng nghỉ ngơi đi!

-Dạ...

Đối với những người có khiếm khuyết trên mặt, có thể dùng hoa điền che giấu. Nhưng hoa điền chỉ dùng cho tiểu thư khuê các, hay ít nhất cũng là con gái phú hộ, người giàu có. Nha hoàn như Thanh Liên chỉ có thể chải kiểu tóc thích hợp để che giấu vết sẹo của mình.

Không quan trọng. Dung mạo tươi đẹp cũng đâu có nghĩa gì đâu.

Thanh Liên nhắm nghiền mắt, dưỡng thần. Nhị đẳng nha hoàn là phần thưởng bất ngờ với nàng. Với vai trò đó, chắc chắn nàng sẽ được cùng tiểu thư tham gia lễ hội Trung thu sắp đến. Gặp gỡ người ấy...Liệu có thể nói gì không?

...Nghỉ ngơi hai ngày, Thanh Liên đã đến hầu hạ Nhâm Uyển. Nhìn vẻ mặt nàng, Nhâm Uyển vội hỏi thăm:

-Em thấy thế nào rồi? Đã khỏe hẳn chưa?

-Hỏi tiểu thư...Thanh Liên đã khỏe rồi ạ.

-Được rồi. Vậy em theo Diễm nhi ra sau đi, em ấy sẽ dạy cho em làm việc.

-Dạ, tiểu thư.

Nhâm Uyển có tám nha hoàn chuyên hầu hạ trong phòng. Diễm Nhi, Thanh Nhi, Túc Nhi hầu hạ về sinh hoạt cá nhân, là nha hoàn cận thân. Thanh Liên

mới được nâng là nhị đẳng nha hoàn, bằng với Túc Nhi.

Điềm Nhi mở tủ y phục, vui vẻ nói:

-Chúng ta phụ trách việc hầu hạ ăn ngủ, theo sát tiểu thư. Tỷ hay theo tiểu thư ra ngoài, thỉnh thoảng được tiểu thư cử đi làm việc. Thanh Nhi giám sát việc ăn uống cho tiểu thư. Túc Nhi có chút võ nghệ, có thể bảo vệ an toàn cho tiểu thư. Muội có biết về phấn son, đồ trang điểm không?

-Muội có biết một ít.

-Ừ. Tỷ sẽ dạy cho muội một chút về cách trang điểm, búi tóc, chọn trang sức cho tiểu thư.

Điềm Nhi khéo léo, nhiệt tình chỉ dẫn cách búi tóc trong các trường hợp thường ngày. Kiếp trước Thanh Liên cũng cùng Điềm Nhi làm việc này. Nàng không khéo tay bằng Điềm Nhi nhưng lại có tài phối trang phục và chọn trang sức, bao giờ cũng làm tiểu thư hài lòng khen ngợi.

-Muội cứ từ từ học. Tiểu thư là người khoan dung, chỉ cần chúng ta hết lòng hầu hạ, người sẽ không bạc đãi chúng ta.

-Dạ, muội biết rồi.

Điềm Nhi là người được đào tạo để thay thế vị trí của Tần ma ma sau này. Điềm Nhi và Thanh Liên có quan hệ rất tốt. Lúc Thanh Liên thay thế vương phi, Điềm Nhi đã ôm lấy nàng, khóc rất nhiều.

Số phận Thanh Liên thay đổi, còn Điềm Nhi các nàng. ... Trong vòng binh loạn khi đó, thân phận những nha hoàn hầu hạ như họ rồi sẽ về đâu?

Thanh Liên nhìn ra cửa. Thính Vũ lâu mùa này đang có nhiều cây phong thay lá. Từng chiếc lá rơi theo gió, bất giác khiến nàng lại thấy nhói lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ký Ước Và Hiện Tại

Ngày đầu năm, Thừa tướng và các quan đầu triều phải vào cung chúc Tết. Tiểu thư sang viện Thái phu nhân, Đại phu nhân sau đó về viện tập trung bà tử, nha hoàn, gả sai vật, toàn bộ đều được mừng tuổi.

Thanh Liên nhận được thêm một bao đồ 50 lượng của Ngũ phu nhân bên kia. Mọi người đều hiểu nguyên nhân nàng được ưu ái nên không nói gì. Tuy nhiên Thanh Liên chủ động chia đều cho các nha hoàn trong viện. Nhiều người khen ngợi, nhưng cũng có không ít người cho rằng nàng tâm tư quá sâu.

Tâm tư sâu thì có nghĩa gì, cũng chỉ là nha hoàn trong tướng phủ, tâm tư càng sâu sẽ càng khổ sở hơn.

Nhìn cô bé Đông Nhi mới được mua làm nha hoàn thô sử trong viện hớn hờ cầm một lượng bạc được chia bỏ vào hộp, dự tính sẽ gửi được về nhà cho cha mẹ thêm một ít, lòng Thanh Liên cũng vui lây.

Cô bé không ký khế ước bán đứt, sau này để dành đủ tiền có thể chuộc thân. Tiểu thư sẽ trở thành vương phi, rồi sẽ thành toàn cho cô bé.

Còn nàng. ...

Thanh Liên không khỏi thở dài.

-Thanh Liên tỷ. ...

Túc Nhi vừa nhận ra Thanh Liên mới thất thần. Nàng cười nhẹ, quay lại phía Túc Nhi:

-Sao vậy?

-Tiểu thư nói hôm Nguyên tiêu sẽ ra ngoài chơi. Phu nhân nói dẫn Điềm Nhi và Thanh Liên tỷ theo.

Kiếp trước, người ra ngoài cùng tiểu thư là người khác. Sau đó trong Thính vũ lâu đều kể về cuộc gặp gỡ của Vương gia và Vương phi. Chuyện về chàng Thị vệ lý tưởng cũng lọt vào tai những nha hoàn.

Thanh Liên không để ý, nhưng kiếp này lại mong chờ.

Gặp nhau rồi sẽ nói gì? Làm thế nào để đền đáp lại người đó? Người ta có cười nàng là một nha hoàn mà lại trèo cao.

Không cần tròn duyên phận, chỉ cần có thể hầu hạ người ấy, vậy là cũng đủ rồi.

-Thanh Liên tỳ...

-Hửm?

-Tỳ ra ngoài với tiểu thư có thể mua cho muội một ngọn hoa đăng không? Muội rất thích, mua về để dành khi có dịp sẽ thả hoa đăng.

Túc Nhi mới mười ba tuổi, như một tiểu muội muội khá ái. Thanh Liên mỉm cười:

-Nếu tiểu thư cho phép, tỳ sẽ mua cho muội.

-Cảm ơn tỳ.

Thời gian qua như nước chảy, đêm Nguyên tiêu rất nhộn nhịp. Nhâm Uyển ăn mặc nam trang, dẫn theo Diễm Nhi và Thanh Liên ra ngoài.

Có không ít tiểu thư công tử cũng nhân dịp này ra ngoài ngắm đèn. Để thuận tiện, các nàng cũng ăn mặc nam trang, bên cạnh là nha hoàn và thị vệ. Đi dạo trên phố, dân chúng bình thường đều biết là quý nhân nên đều không đến làm phiền.

Tới nơi đông đảo nhất trong kinh thành, Nhâm Uyển dừng lại. Nơi đây đang có cuộc thi đèn. Các câu đối rất đa dạng, đồ về con vật, sự kiện lớn của mấy năm của quốc gia. Thú vị nhất là mấy câu đối thơ khiến không ít công tử, tiểu thư hưng chí bùng bùng. Nhâm Uyển cũng không ngoại lệ.

Thanh Liên nhìn quanh. Người đứng quan sát rất đông. Nhưng không thấy dáng hình quen thuộc. Tiểu thư đưa ra một câu đối rất chỉnh, nhận được một chiếc đèn lưu ly.

Thanh Liên nhận chiếc đèn từ tay chủ quầy cho tiểu thư. Đám đông hoan hô nhiệt liệt. Một vài người rướn cổ hướng về “thiếu niên” tuấn tú nhìn đã biết là nữ nhân này.

Bỗng dưng sau Nhâm Uyển có người chạm mạnh. Nàng mất thăng bằng. Diễm Nhi và Thanh Liên vội giữ lấy người chủ tử. Bên hông Diễm Nhi chột trống không:

-Túi tiền...Hắn lấy túi tiền.

Diễm Nhi phản ứng rất nhanh, kêu lên. Các thị vệ cũng nhanh nhẹn vọt theo người đang chạy rất nhanh trong đám đông người đi coi đèn.

Bọn trộm không chỉ đi có một mình. Tên móc túi nhanh như chớp tung túi tiền ra phía trước. Một tên khác đón lấy ngay.

Tình huống làm các thị vệ khựng lại. Bỗng nhiên....

-Tiểu thư....

Trong đám người đang chờ coi náo nhiệt vây quanh bỗng nhiên có hai người phóng nhanh đến gần Nhâm Uyển. Trên tay họ đều có vũ khí. Ba người thị vệ bị bất ngờ nên động tác phản kháng có hơi chậm. Máu bắn ra, một người đã gục ngã. Tiếng la hét, người hỗn loạn chen lấn nhau.

Thanh Liên sững người. Đêm nguyên tiêu kiếp trước, biến cố chỉ đơn giản là trộm cắp. Tiểu thư không gặp nguy hiểm đến thế này.

-Giết hết bọn chúng.

Là một mệnh lệnh. Một bóng người vút nhanh qua.

Kiểm quang loang loáng. Hai tên thích khách vừa chạm vào người Thanh Liên đang chắn phía ngoài chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã quỵ. Chỉ một đường guom đã hạ hai tên thích khách. Đó là....

-Tiểu thư....

Vương thị vệ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho tiểu thư truy đuổi tên trộm cấp cũng đã quay lại cùng với mấy người nữa. Bóng áo đen thấp thoáng. gương mặt quen thuộc của Vương gia hiện ra. Cạnh người cũng có một dáng vóc cao lớn, cầm theo túi tiền.

Nhưng...không phải là người đó. Không phải là....

-Thuộc hạ vô dụng, trúng kế điệu hồ ly sơn của bọn chúng, làm tiểu thư kinh sợ. Thuộc hạ đáng chết.

-Ta không sao. -Nhâm Uyển cũng không phải là người dễ bị kinh sợ, đã lấy lại bình tĩnh, hướng về người đã giúp mình- May là có công tử cứu giúp. Tiểu nữ hết sức tạ ơn!

Thanh Liên cũng nhìn sang hướng đó. Một lần nữa, nàng giật nảy mình.

Dáng cao lớn, vạm vỡ, y phục đen tuyền, mảy kiếm...Bóng hình ngắn ấy năm cô độc đã ám ảnh nàng.

Thiết Hàn...

Người không ở bên Vương gia. Vậy chàng...

Thiết Hàn đứng chắn trước mặt một người cao gầy, trên người là bộ y phục thiên thanh, trên tay áo viền hoa văn tường vân. Dáng điệu thanh nhã, nụ cười phảng phất, hoàn toàn khác hẳn người trong ký ức còn sót lại của Thanh Liên.

-Dừng lại!

Tiếng hán hét lên trong đêm vắng, nhưng cũng không kịp ngăn lưới trủ thủ cửa vào cổ Thanh Liên.

Ánh mắt đỏ ngầu, đầy oán giận. Hẳn là...

-Thật là trùng hợp. Không ngờ lại gặp Lương vương ở nơi này....

Vương gia vẫn như trong ký ức của Thanh Liên. Còn bóng Lương Vương chập chờn, chập chờn trước mắt nàng, như hư như thực:

-Điện hạ khách sáo. May là có dịp.... Không ngờ lại được dịp giúp đỡ Đại tiểu thư của Thừa tướng phủ. Chút công phu mào quào của thuộc hạ mong không làm các vị chê cười....

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lương Vương

Lương Vương kế thừa tước vị từ phụ thân, từ nhỏ đã lớn lên ở vùng duyên hải Đông đô. Vóc dáng tuấn tú không kém Vương gia hiện vẫn còn là Lục hoàng tử Cảnh Khiêm.

Tuy nhiên, khí chất của hắn vẫn là khí chất của người lớn lên từ lưng ngựa. Tuy y phục thanh nhã, cử chỉ phiêu dật nhưng thần thái uy nghiêm bức người đó, cộng thêm đoạn ký ức đau thương từ kiếp trước vẫn khiến Thanh Liên rung mình.

Kiếp trước, nàng thay thế Vương phi bị bắt đến trước mặt hắn. Hắn nửa ngồi nửa nằm trên giường, điệu bộ vừa phóng túng lại vừa lạnh như băng.

Hắn chuẩn bị nhục nhã nàng. Thanh Liên liều chết, trước khi girom cửa cổ mới thấy rõ khuôn mặt hắn thất thần.

Sau này Thái tử lên ngôi, Lương vương bị lưu đày, chuyện sau đó nữa...

Kiếp trước, chàng là Thiết Hàn, hộ vệ bên cạnh Vương gia, là tâm phúc Cảnh Khiêm vô cùng tin tưởng. Mọi chuyện quan trọng đều giao cho chàng đi làm. Có khi về đến phủ, người chàng đã thọ thương.

Nàng thỉnh thoảng lại mang thuốc và mang canh bỏ Vương phi ban đến cho chàng. Mắt trao mắt, thoáng nhìn nhau.

Kiếp này....

Cạnh Vương gia – phải gọi là Lục hoàng tử lại là một Thị vệ khác, hoàn toàn lạ mặt. Thiết Hàn theo Lương vương, giống như tâm phúc. Tâm phúc của kẻ phản loạn sau này....

Rồi chàng sẽ ra sao?

Mọi chuyện đã thay đổi. Không chỉ Thanh Liên thay đổi mà số phận những người ở cạnh nàng đã chẳng còn như lúc ban đầu.

Năm nay hoàng thượng muốn mừng lễ năm mới với tất cả vương gia quý tộc nên từ cuối tháng mười hai đã có chiếu dụ đến các nơi, triệu mọi người về kinh thành dự lễ. Năm ngoái Lương vương gia Thẩm Biệt dâng chiếu chỉ lên hoàng đế để phong vương cho Thế tử, sau đó cùng vương phi lui về thôn trang ở ẩn từng là một giai thoại trong kinh thành. Nhiều vương gia quý tộc cũng muốn được gặp vị Thế tử được phong vương trẻ nhất trong hoàng tộc này. Nhân dịp đó, hoàng đế ban chiếu đến Đông đô, triệu tần Lương vương về kinh tham dự lễ mừng năm mới.

So vai vế, Lương Vương là anh họ của Lục hoàng tử Cảnh Khiêm, trước đây cũng gặp gỡ vài lần. Tuy nhiên vùng Đông đô hẻo lánh, ít người sinh sống, Lương vương- Thẩm Hành Vân so với một số quý tộc trong gia đình hoàng gia khác trong tay không có nhiều thế lực, cũng không cần phải kết giao.

Không ngờ đêm Nguyên tiêu lại có duyên gặp mặt, lại để hắn có dịp ra tay với Đại tiểu thư Thừa tướng phủ, khiến nàng nợ hắn một mối ân tình. Lương vương vẫn chưa cưới chính phi, công chúa thì không thể nhưng ban hôn một tiểu thư nhà quý tộc cho hắn chẳng phải là chuyện bất khả thi. Nếu hắn đem đại tiểu thư Nhâm Uyển thu vào mắt, có thể sau này sẽ trở thành một trở ngại cho bản thân Cảnh Khiêm.

Trong lòng rõ ràng như thế nhưng Cảnh Khiêm vẫn tươi cười, bước lên một bước:

-Thuộc hạ của Lương vương động tác nhanh lẹ, võ công cao cường. Thật hổ thẹn, chúng ta chỉ có thể bắt được tên trộm tép riu. Nếu không có vương huynh thì e rằng tiểu thư Nhâm Uyển đã gặp tai kiếp, chúng ta cũng khó ăn nói với Thừa tướng gia.

-Không dám. ...Thì ra vị này là thiên kim của Nhâm thừa tướng. Thất lễ, thất lễ....

-Tiểu nữ không dám. Cảm tạ ơn cứu mạng của Vương gia....

Tầm mắt của Thẩm Hành Vân lướt qua Thanh Liên. Ánh mắt như vô tình nhưng lại làm nàng sợ hãi, cúi gằm mặt, phiền mối hồng trần cản trở sự bình an.

Lương vương cười. Giọng nói như vô tình nhưng lại làm những người khác giật mình.

-Nghe đồn thừa tướng phủ dạy dỗ người rất tốt, hôm nay bản vương đã được chứng kiến tận mắt. Ngay cả một nha hoàn nhỏ nhẻ cũng sẵn sàng đem thân hộ chủ. Làm ta vô cùng hâm mộ....

Lời nói bỏ lửng, rồi hần lại thoáng cười:

-Hai nha hoàn đi theo tiểu thư là....

-Hồi vương gia, không chỉ có tiểu nữ mà các nhà huân quý đều dạy dỗ người hầu rất kỹ. Hai nha hoàn của phủ đều hết mực trung thành. Một người là Đại nha hoàn mẫu thân ban cho từ nhỏ tên là Diễm Nhi, một người là nhị đẳng nha hoàn tên là Thanh Liên.

-Diễm Nhi? Thanh Liên....

Nghe gọi đến tên mình, đặc biệt là từ miệng của kẻ đã khiến nàng bỏ mình kiếp trước, Thanh Liên càng run sợ, nắm chặt chiếc khăn tay. Thẩm Hành Vân gọi đến tên hai người nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào Thanh Liên. Hần cũng không giấu giếm ý định, cười nhẹ:

-Bản vương từ Đông đô đến kinh thành, cũng không mang theo nhiều người, ở dịch quán đều là bọn thị vệ vai u thịt bắp hầu hạ, cảm thấy không thoải mái. Nha hoàn của Thừa tướng phủ chắc hẳn rất thông minh, khéo léo, hầu hạ tốt. Nếu tiểu thư không phiền, tặng một người cho ta đi!

Hần bày tỏ ý kiến thẳng thắn, không khỏi khiến người kinh ngạc. Nhâm Uyển cũng sửng người, không biết phản ứng thế nào:

-Đại nha hoàn chắc đã sống lâu cùng tiểu thư, rành rẽ chuyện hầu hạ. Nhị đẳng nha hoàn cũng được, tặng nàng ấy cho ta, có được không?

Thanh Liên không còn chú ý đến lễ tiết, ngẩng lên. Ánh mắt hần như sao sáng, nhìn thẳng nàng, khóe môi thoáng cong lên thành một nụ cười. Nụ cười khiến nàng lạnh cả sống lưng.

*E hèm, com đi mọi người nha.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hiện Thực

Lương vương Thẩm Biệt vốn là kẻ “quần là áo lượt” ăn chơi nổi tiếng ở kinh thành, sau đó cưới thê tử là con gái Trần Bắc tướng quân Hải Thành. Đây cũng là một chiêu bài chính trị của Tiên đế. Gả con gái của người nắm binh quyền một vùng Hoa Bắc cho kẻ không có thực quyền, thực chất là cắt đứt những ý định muốn liên minh, củng cố thế lực của các thế gia. Huống gì Thẩm Biệt lại có tiếng chơi bời, không ham mê chính sự, từng khiến cha mình là Thẩm Tấn Phong tức giận đến râu tóc dựng ngược. Gả Hải tiểu thư qua đó, dù nàng có tài năng không kém nam nhi đi nữa, lấy chồng như vậy cũng không thể phát huy được gì hơn.

Đúng như dự đoán của Tiên đế, Hoa Bắc sau cuộc hôn nhân đó rất bình yên. Lương vương phi áp chế chồng, là một đồ phụ nổi tiếng, còn Lương vương chỉ biết có vợ, không dám nạm thiệp, gặp mặt các vương gia khác đều bị trêu chọc đến đỏ mặt.

Nhưng sau đó Tiên đế lại thấy hối hận. Bởi đứa con trưởng Thẩm Hành – Hải Kiều sinh ra bảy tuổi đã thể hiện rõ tài năng, đặc biệt là võ nghiệp. Trần Bắc tướng quân rất thương đứa cháu này. Trong khi đó, Thái tử (là hoàng thượng hiện tại) đã hơn ba mươi tuổi, tính tình không quyết đoán và mạnh mẽ như Tiên hoàng. Những năm cuối đời, Tiên hoàng càng vội vàng trong việc tính toán cho con trai mình, bảo tồn giang sơn của nhà họ Cảnh.

Năm Thẩm Hành mười lăm tuổi, đột ngột gây ra tai họa. Tiểu thư của Yến ngự sử Yến Bội bị người lăng nhục. Nàng ta nhất quyết tố cáo Thẩm Hành là kẻ gây nên.

Ra công đường, Yến Bội vẫn khẳng khái chỉ chứng Thẩm Hành. Hần cương quyết không nhận tội bởi hôm đó bản thân cũng say mềm, tỉnh lại thì đã có

chuyện không lành. Ngự y khẳng định là hấn trúng mị dược, có lẽ vì vậy mà đã gây nên tội. Hoàng đế cũng không muốn phạt, chỉ ban chiếu ban hôn cho hấn và Yến Bội. Tuy nhiên Thẩm Hành vẫn cương quyết kháng chỉ, không nhận mình đã có hành động lăng nhục Yến tiểu thư. Tiên hoàng long nhan giận dữ, ra lệnh phạt ba mươi hèo, phế đi danh vị Thế tử Lương vương, trao lại cho đệ đệ hấn Thẩm Hành Văn năm đó mới vừa sáu tuổi.

Không ngờ, Lương vương cũng cương quyết không để Trương tử mất đi ngôi Thế tử. Phản ứng của ông vô cùng mạnh mẽ, lao vào điện nói lý lẽ cùng Tiên đế. Không biết hai người đã nói gì mà sau đó cả nhà Lương vương bị ban đất Đông đô là nơi hẻo lánh làm đất phong, nhanh chóng rời khỏi kinh thành.

Thẩm Hành vẫn là Thế tử Lương vương. Tới năm mười chín tuổi thì bỗng nhiên lâm bạo bệnh. Người ta nói là di chứng của những uất ức chất chứa trong lòng từ lâu. Hai năm sau hấn qua đời. Thẩm Hành Văn mười một tuổi trở thành Thế tử Lương vương.

Vị thế tử này khác với huynh trưởng, tuy cũng theo nghiệp võ nhưng thiên phú không tốt, thành tích không mấy nổi bật. Mười hai tuổi đã có thông phòng, thường uống rượu hoa, bản tính không khác phụ thân. Khi được phong Lương vương, hấn đã có một nhà sáu, bảy tiểu thiếp, nữ nhân vui chơi thì vô số. Hoàng đế hiện tại năm ngoài cũng mới ban cho hấn sáu mỹ nhân nhân dịp Thế tử làm lễ sắc phong.

Trước mặt là vậy, nhưng sau này Lương vương lại tạo phản. Thanh Liên nhớ... Hấn rất mạnh. Sau khi chết, lâu lắm nàng mới quay lại cõi thế. Hấn vẫn hùng cứ một phương. Mãi sau này mới bại trận, bị bắt và lưu đày. Rồi chuyện sau đó thế nào Thanh Liên cũng không biết.

Với hấn, nàng không hận. Nàng chỉ là thế thân của Vương phi. Hấn muốn hủy diệt Vương gia, muốn chiếm lấy ngai vàng. Nàng chết vì muốn giữ gìn danh tiết. Hoàn toàn không phải hấn giết nàng.

Giờ đây Lương vương lại muốn tiểu thư tặng nàng cho hấn? Chuyện cũng không có gì quá đáng. Nha hoàn thân phận thấp hèn.

-Vương gia không biết thôi, tiểu nha hoàn của tiểu nữ mấy ngày trước vừa bị thương.-Nhâm Uyển ra hiệu cho Thanh Liên vén tóc lên- Vết sẹo này sẽ làm Vương gia mất hứng.

Vết sẹo chưa lành hẳn, vẫn còn lồi da hồng hồng, cộm lên. Lương Vương có lẽ cũng không ngờ đến. Nhưng hấn chỉ cười cười, còn đưa tay muốn chạm vào vết sẹo của Thanh Liên:

-Che tóc lại là không thấy nữa...Người đẹp cũng không vì vết sẹo mà hủy hết dung mạo được. Huống gì với đàn ông, dung mạo trong một số trường hợp không quan trọng bằng thứ khác. Điện hạ nói có đúng không?

Hấn cười lớn. Vành tai Lục hoàng tử thoáng đỏ lên, nhưng cũng tan biến rất nhanh:

-Nếu Lương vương đã có chú ý đó thì Tiểu thư cũng nên thành toàn cho ngài ấy. Nha hoàn này lọt vào mắt của Vương gia cũng là phúc khí của nàng ấy.

-Đương nhiên...Đương nhiên...

Nhâm Uyển thoáng do dự. Nhưng rồi suy nghĩ kỹ...So với Địch Nhi khôn ngoan, biết tính toán, lại ở bên nàng từ thuở nhỏ, Thanh Liên là người mới đến, chưa tính là nha hoàn thân cận. Dù Lương vương không có mấy thực quyền thì cũng không nên vì chuyện nhỏ này mà làm phạt lòng hấn.

Nhâm Uyển nhìn Thanh Liên lần cuối, khẽ nhắn mày:

-Lời hoàng tử rất đúng. Thanh Liên được hầu hạ Vương gia là phúc phận cho nàng ấy. Ngày mai ta sẽ cho người mang y phục và đồ đạc của nàng đến chỗ Lương vương. Giờ thì ngài cứ dẫn nàng ấy đi!

Thanh Liên biết là bất đắc dĩ, nhưng mắt nàng bỗng chốc cũng cay cay.

Nàng chỉ là một nha hoàn bé nhỏ. Khác với kiếp trước, chưa hầu hạ tiểu thư được mấy hôm. Tiểu thư mang nàng đi tặng, cũng...cũng là chuyện phải làm.

Nhưng...

Một cảm giác như là chua chất dâng tràn trong lòng Thanh Liên. Nàng cúi chào tiểu thư trong vô thức. Từ nay có lẽ...đã không còn liên quan gì đến nữa rồi.

Lương Vương bước vào trong kiệu. Ánh mắt cột nhà bỗng tắt hấn, thay vào đó là đôi mắt lạnh như băng.

Thì ra...nàng đúng là có thân phận tiện. Một nha hoàn có thân phận thấp kém như thế, vậy mà kiếp trước lại thà chết chứ không để hấn lăng nhục. Là vì lòng trung thành hộ chủ. Là vì nàng kính thường hấn là kẻ phân loạn phải không?

Tiểu thư nàng hết lòng trung thành cũng chỉ coi nàng như nha hoàn thấp kém. Kiếp trước, nàng cũng chỉ là một vật hi sinh.

Kiếp này, hấn sẽ không cho nàng chết. Nàng phải sống để chứng kiến những gì mình từng tôn thờ sụp đổ. Hấn đã thề như thế trước khi chấp nhận đánh đổi...Chuyện của kiếp trước, làm lại từ đầu ở kiếp này.

-Bệ hạ đã quyết định...

Ký ức quay lại. Hoàng cung sâu thẳm, mệnh mông... Vậy mà mỗi khi nhắm mắt, hắn lại bị ám ảnh bởi một ánh mắt... Ánh mắt bị che khuất bởi máu. Máu tuôn ra ướt đầm. Hắn nhào đến. Nàng co giật, nhưng còn cố tránh không cho hắn chạm vào người.

Nàng không phải là Vương phi của Cảnh Khiêm. Nàng là...

Một nha hoàn.

Mười mấy năm hắn bị ám ảnh bởi một ánh mắt nha hoàn. Khốn kiếp...

-Nàng ấy chưa siêu thoát. Nhưng hồn phách đã ngưng tụ, sắp được đầu thai. Người muốn thế nào?

-Thế nào là thế nào?

-Mọi mong muốn đều có giá. Cái giá ta và ngài đã thỏa thuận chỉ có thể để ta giúp ngài có một mối duyên nhỏ với nàng ấy ở kiếp sau. Nhưng kiếp sau nàng ấy lại được sắp đặt cùng Vũ khúc tinh Nhan Triệt. Ngài không thể nào chen vào giữa họ được đâu.

-Ai nói trăm muốn chen vào giữa họ. Ta...

-Hoàng thượng... Còn một thỏa thuận nữa... Ta có thể giúp ngài quay lại một ít thời gian kiếp này... Khi nàng ấy vừa mới trở thành nha hoàn của phủ thừa tướng. Nhưng mà... Cái giá không chỉ có mười năm dương thọ của ngài...

Giá hắn đã trả. Có thể là ngôi báu kiếp này. Có thể là vận mệnh đã thay đổi. Không chỉ có hắn và nàng.

-Giá này có thể rất đắt, cũng có thể rất rẻ. Ngài có thể không mất gì. Vẫn là hoàng đế ngồi trên long ý. Cũng có thể ngài sẽ không còn gì cả. Vì ngay cả ta cũng không thể chen vào được. Mọi thứ tùy thuộc vào duyên.

Gã đạo sĩ không chỉ là giang hồ thuật sĩ. Hắn thực sự đã quay lại, thay đổi, gặp nàng trong đêm hội Nguyên tiêu.

Lai sinh không có. Chỉ có hiện thực đang tồn tại. Và nó tàn khốc, không như những gì nàng đã trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tiền Đồ

Nàng mặc áo đỏ, như một đóa hoa lửa nở rộ giữa đêm đen.

Hắn có bao nhiêu dự định. Nàng vừa bước vào đại điện, sẽ bắt nàng hầu hạ. Cởi giày, trước mặt bao người tầm hoan hưởng lạc. Đại tiểu thư Thừa tướng phủ, Vương phi của Cảnh Khiêm cũng chỉ đến vậy thôi.

Nhưng nàng vừa bước vào. Đôi mắt không vương bận ưu phiền trần tục, thông dong tinh tại. Nàng không màng đến những tràng cười trên choker, chỉ bước lên, làm theo lời, giúp hắn cởi giày.

Sắc đẹp như hoa lửa, khí chất lại tựa hoa lan.

Hắn bỗng nhiên chán ghét những ánh mắt phàm tục của lũ đàn ông nhìn nàng như sói đói. Hắn đuổi bọn chúng ra khỏi đại điện. Ý định lãng nhục nàng, để nàng làm phần thưởng cho đám thuộc hạ cũng không còn.

Hắn đã hiểu, vì sao Lục hoàng tử Cảnh Khiêm yêu nàng như vậy... Bỗng ganh tị vì hắn ta đã có nàng trong thời gian dài như thế. Nàng...

Nàng cầm cây trùy thủ. Thà chết không chịu nhục.

Nàng nằm dưới đất. Máu như những tia lửa đỏ, nhuộm lên áo hắn. Hắn ôm nàng. Nàng lại né đi...

Nàng chết cũng không muốn thuộc về hắn. Nàng vẫn nhớ đến phu quân nàng.

Lòng hắn như bùng cháy. Hắn cũng muốn phu quân nàng đau nỗi đau nhìn nướng từ phơi thây trên trường thành mà không làm được gì.

Hắn hạ lệnh mang thi thể nàng lên trường thành.

Chưa đến ba canh giờ đã cho người mang đi chôn cất. Hắn không nở, không nở nhìn khuôn mặt thanh khiết ấy bị phơi bày cho thiên hạ gièm pha.

Sau này, hắn mới biết. Thì ra nàng không phải là Lục vương phi thật sự. Nàng chỉ là thể thân của nàng ấy.

Một thể thân không cần hấn. Không phải nàng muốn thay thế vương phi cầm chân hấn? Tại sao lại kết liễu cuộc đời mình?

Hấn không hiểu...Cả đời vẫn không hiểu.

Hấn bại trận, bị lưu đầy ngoài biên ải. Tân hoàng không dám công khai giết hấn. Chỉ cần hấn chết, bí mật của triều đình sẽ nhanh chóng truyền ra ngoài. Tân hoàng cần ổn định lòng dân.

Là dịp để con mãnh hổ ăn mình mài nanh múa vuốt.

Mười năm sau quay lại, hấn đã bước lên ngôi cửu ngũ, bước qua thi thể của bao người.

Trong đó có nàng....

Hậu cung ba ngàn giai lệ. Ai cũng không có ánh mắt giống nàng.

Hấn bị ám ảnh. Ma quỷ khiến hấn cứ nhắm mắt là nhớ đến ánh mắt nàng đêm ấy. Trong lòng hấn cứ chấp chôn câu hỏi: Vì sao nàng lại hủy mình?

Nàng khinh thường hấn, nàng là...

Một nha hoàn.

Thật mỉa mai.

Lương vương cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹt. Cảm giác uất ức đè nặng. Tiểu thư nàng yêu quý đó, người nàng hy sinh cuộc đời để bảo vệ đó, chẳng qua cũng chỉ coi nàng như một món hàng.

Hấn trầm nghĩ, mang nàng về sẽ buộc nàng hầu hạ. Buộc nàng tắm. Buộc nàng dù không muốn nhưng cũng phải phủ phục dưới thân mình, như một kĩ nữ mặt hàng.

Nhưng mà...

-Nô tỳ bái kiến vương gia.

Nàng đang đứng trước mặt hấn, nhu thuận, ngoan ngoãn. Chỉ có điều sắc mặt tái nhợt, đôi mắt không giấu được nỗi đau thương.

Một lát đây hấn sẽ làm nàng khóc. Nàng có thể một lần nữa hủy mình không?

-Ngươi tên gì?

-Nô tỳ tên Thanh Liên.

Đóa sen thanh khiết, gần bùn không vướng mùi bùn.

Rất giống nàng.

-Tên không hay gì cả. Hay ta gọi ngươi là Ca nhi đi. Cho ngươi vào Oanh ca phường học tập, sau này phục vụ ta.

Tay vừa định chạm, nàng đã lách mình qua. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cam chịu nhưng không cam phận. Hấn nhếch môi:

-Người nhà của ngươi họ Tô cũng không phải là không có tiền đồ. Ta tuy chỉ là một Lương vương không có thực quyền nhưng muốn làm cho một gia đình nhà nông gặp chút biến cố, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Kiếp trước hấn không biết thân phận thực sự nên mới để cho nàng chết. Kiếp này đừng hòng, hấn sẽ không để nàng chết trước khi mục đích của mình hoàn thành. Nàng...

Sắc mặt Thanh Liên trắng nhợt. Những người quyền quý...Gia đình nàng cũng chỉ là hạt cát, là con kiến để họ giẫm dưới chân.

-Ca nhi không dám. Tất cả để chủ nhân định đoạt. Mong vương gia thương hại cho gia đình nô tỳ.

Lòng hấn lại khó chịu. Nàng phục tùng quý dưới gối. Nhưng chỉ là hư tình giả ý. Chẳng qua vì quyền lực, vì hấn là Lương vương, còn nàng chỉ là một nha hoàn.

-Ngươi cũng không đủ bản lĩnh làm ca kỹ cho bản vương vui vẻ. Quên cái tên Ca nhi đi. Lui vào trong phòng bếp, Trương ma ma sẽ sắp đặt công việc cho ngươi.

Không có thị tẩm, cũng không có si nhục. Nàng ngơ ngẩn ngược lên nhìn hắn. Hắn phát tay áo, bước vào trong.

Tranh giành nha hoàn với Đại tiểu thư phủ thừa tướng, cũng chỉ để vào trong phòng bếp. Bản thân hắn cũng cảm thấy người không có tiền đồ có phải chính hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cuộc Sống Mới

Thông thường các vương gia được triệu vào triều sẽ ở lại cho hết tháng Giêng, nhưng năm nay hoàng đế còn tổ chức hội săn, dự định kéo dài tới hết tháng ba.

Lương vương trước đây cũng có một tòa vương phủ, tuy là không tráng lệ nhưng cũng phù hợp với thân phận. Nay nơi cũ không còn, đoàn người được hoàng đế ban cho một tòa dịch quán. Vì hội săn sắp đến kéo dài, cuối cùng hoàng đế ban lệnh, cho Lương vương và đoàn tùy tùng đến ở trong một trang viện cạnh phủ quận chúa Sính Đình.

Trương ma ma từ nhỏ đã đi theo Lương vương, là vú nuôi tâm phúc, chuyên hầu hạ việc ăn ở cho hắn. Thấy người mới đến là một cô nương trẻ tuổi, dung mạo lại mỹ miều, bà không khỏi ngạc nhiên:

-Đây là...

-Ma ma giúp đỡ. nô tỳ là Thanh Liên, mới được đến hầu hạ vương gia.

-À...

Lần này đi kinh thành, Lương vương không mang theo nha hoàn hầu hạ. Kinh thành nhiều giai lệ, mọi người đều không ngạc nhiên, cứ nghĩ hắn muốn tìm hương vị lạ chốn kinh kỳ. Chỉ có Trương ma ma biết rõ...Chủ tử ghét người khác chạm vào mình. Ngoài tiền vương phi là mẹ ruột, hắn chưa chân chính chạm vào ai dù trong vương phủ luôn có hàng chục mỹ nhân phoi phới sắc hương.

Nay lại mang về một nha hoàn dung mạo vượt trội, bà không khỏi mỉm cười.

-Ma ma...

-Vương gia cũng không kén trong việc ăn uống. Ngài thích ăn thịt nhưng lão vương phi ở nhà thường nhắc nhở chúng ta chuẩn bị bữa ăn cân bằng rau, củ, thịt cho ngài. Hôm nay ta định làm món canh măng. Cô nương có biết làm không?

-Dạ, có biết một chút ạ!

Thanh Liên đón lấy nguyên liệu từ tay Trương ma ma, chuyên chú làm bếp. Đứng bên cạnh giám sát, gương mặt già nua của Trương ma ma càng tươi hơn.

Có một nữ hầu hầu hạ vẫn tốt hơn bà già mấy chục tuổi này.

Lên món, chuẩn bị đầy đủ, Trương ma ma ra hiệu, Thanh Liên bưng mâm đồ ăn theo bà lên phòng của Lương vương.

Hắn đang uống rượu. Một mình. Cạnh bên là Thiết Hân.

So với người trong trí nhớ, Thiết Hân trẻ hơn hắn. Chàng thanh niên dạn dày sương gió, tóc buộc gọn, ăn mặc theo lối nhà võ, grom giặt bên hông.

Hiện nay chưa có gì vương vấn. Thanh Liên chợt nghĩ...Nàng không phải là nha hoàn hồi môn của Vương phi như kiếp trước. Vương phi trước đây rất tin tưởng nàng, trong phủ cũng có thể coi là có chút vị trí. Các thị vệ đều không dám chọc ghẹo các nàng. Vương gia yêu thương nương tử, không có ý định khác. Thanh Liên chẳng phải lo lắng gì nhiều.

Kiếp này, nàng là nha hoàn của Lương vương. Hắn hoàn toàn có thể gọi nàng thị tẩm. Người nhà nàng trong tay hắn. Có muốn, Thanh Liên cũng không thể như kiếp trước, tuần tiết để giữ tấm thân trong sạch.

Nàng...nếu mất đi thân trong sạch thì không còn gì nữa.. Ân tình của Thiết Hân kiếp trước, đời này chỉ có thể...

-Đây là món gì?

Trương ma ma cũng giật mình trước câu hỏi đột ngột của chủ tử. Món canh măng này chủ tử rất thích ăn mà.

-Hồi chủ tử, là món canh măng hầm thịt.

-Không phải do bà nấy à?

-Dạ không. ...-Trương ma ma có chút lúng túng- Hôm nay có người mới đến, lão nô hướng dẫn cho nàng làm. Gia vị đều theo như lúc trước.

Giống nhưng cũng không giống. Món canh đậm đà hơn. Hắn không thể không thừa nhận là sau khi nếm qua lại cứ muốn ăn mãi. Ăn hoài.

Thói quen hình thành từ từ theo năm tháng. Và nó nguy hiểm. Nguy hiểm vô cùng.

-Lần sau không cho nàng ta nấu nữa. Nàng ta chuyển vào chỗ làm y phục, ngoài ta ra, mọi y phục của thị vệ đều do nàng ta làm.

Thị vệ đi theo Lương vương có đến hàng trăm. Một cô nương làm sao làm hết. Rõ ràng là hắn muốn ức hiếp Thanh Liên.

Nhưng nàng ta bị ức hiếp như thế, miễn không ở gần bên hắn là được rồi.

Tiếng thở phào rất khẽ khiến Lương vương càng thêm giận. Con giận âm ỉ như ngọn núi. Hắn biết mình như một đứa trẻ đang dối hờn người lớn. Nhưng lại không nên được nổi niềm như hờn giận. Hắn vừa muốn đẩy nàng đi khuất, lại vừa tức tối khi nhận ra nàng càng muốn rời khỏi mình hơn.

-Dọn dẹp đi! Ta không cần ai hầu hạ. Cút hết đi!

Thiết Hân cũng cúi chào, đi sau Trương ma ma ra khỏi viện. Thanh Liên thu dọn cơm canh trên bàn, cũng bước ra ngoài.

Hắn nổi giận. Không ngờ lại có lúc nhìn thấy bộ dáng người như vậy. Đúng như lứa tuổi mười tám thiếu niên. Bên cạnh người đã đi vào tim mình năm ấy, đôi lúc Lương vương quên đi rằng mình vẫn còn ký ức của đế vương.

-Đi thôi nào. Rồi chuyện cũng sẽ được an bày.

-Ta muốn ở lại bên cạnh hai người thêm chút nữa. Phụ hoàng. .không ngờ lại có lúc như thế này.

Kiếp trước, Lương vương lên ngôi cửu ngũ, lấy hoàng hậu cũng là con gái của một công thần, sinh ra Thái tử. Cuộc đời bình lặng như nước chảy. Từ nhỏ Thái tử đã được nuôi lớn trong cung cấm. Phụ hoàng gặp hắn rất ít, chưa hề gần gũi, lúc nào cũng lạnh như băng.

Ngay cả hoàng mẫu cũng vậy. Không yêu thương chăm sóc, mọi thứ đều có nữ mẫu. Hoàng hậu chỉ lo con mình bị mất đi địa vị. Nếu hắn không được phụ hoàng khen ngợi, hoàng mẫu sẽ chau mày, bảo hắn lần sau phải cố hơn.

Người không biết, vì muốn phụ hoàng tán thưởng, đêm nào hắn cũng phải tập viết đến tận khuya.

Vì muốn phụ hoàng cho thêm một ánh mắt, hắn phi nhanh lên ngựa, té ngã hàng chục lần vẫn cố đứng lên.

Vai đau lắm, lưng cũng mới bị thương.

Chỉ đến năm hắn bảy tuổi, Quốc sư quan sát Thiên tượng bỗng vào cung bẩm báo. Triều đình bất hạnh, Thiên sát cô tinh đã giáng thế, đang từng bước trưởng thành trong hoàng cung.

Tờ bản mạng cho biết, Thái tử chính là Thiên sát cô tinh.

Mệnh số cả đời cô độc, khắc chết phụ mẫu, thê nhi. Thành tựu vô cùng rực rỡ, nhưng bên cạnh chẳng còn ai.

Hoàng hậu từng bị sảy thai.

Nhị hoàng tử bốn tuổi bệnh chết.

Tam công chúa cũng bị đậu mùa, chết năm ba tuổi.

Khi Thái tử ra đời, hoàng hậu khó sinh, nằm mê man suốt ba ngày.

Hoàng thượng bị chứng bệnh mất ngủ, đau đầu hành hạ nhiều năm.

Thiên sát cô tinh.

Hoàng mẫu đã không còn triệu hắn vào Phụng Nghi điện. Các đại thần không ngừng dâng tấu.

Bỗng nhiên Phụ hoàng lại đến thăm hắn. Thái tử đang viết chữ, một mình.

Nước mắt rơi.

Phụ hoàng cao cao tại thượng chưa bao giờ gần gũi đến như vậy. Người lau nước mắt cho hắn, rồi bỗng nhiên nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập ôn nhu:

-Nếu nàng là mẹ con, nàng sẽ không để ý. Con là gì cũng không để ý. Ta nghĩ vậy...Nàng sẽ rất thương con.

Nếu nàng là mẹ con...

Nàng là mẹ con?

Có thật không?

-Hoàng thượng và ta có giao ước...Ta giúp người quay lại thời niên thiếu. Người trả cho ta một cái giá. Có thể rất thấp. Cũng có thể rất cao.

-Giá thế nào?

-Thái tử có muốn cùng ta giao dịch không?

-....

-Ta giúp Thái tử hoàn thành điều người mong muốn. Giá của Thái tử trả cho ta cũng như hoàng thượng vậy. Có thể rất cao. Cũng có thể rất thấp.

-Cao thế nào? Thấp ra sao?

-Thành công, Thái tử không mất gì cả. Ngài vẫn ra đời. Nhưng người mẹ của ngài sẽ không phải là hoàng hậu. Ngài sẽ được thử cảm giác mẹ thương yêu che chở, sẽ được biết lời hoàng thượng nói có đúng hay không?

Dù con có là Thiên sát cô tinh đi nữa, nàng cũng sẽ không để ý. Nàng vẫn luôn là mẹ của con.

-Thất bại thì thế nào?

-Người sẽ mất đi một kiếp. Quãng đường luân hồi dài thêm một đoạn. Kiếp sau sẽ không thể làm người.

Làm người có gì vui?

Cứ thử. Thay đổi mệnh Thiên sát cô tinh.

-Đồng ý. Lam Mặc, bắt đầu đi!

-Chiến thần Huyền Khải. Người không rõ lai lịch: Lam Mặc. Chính thức thành giao.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: May Áo

*Tặng em Mon.

Trong phòng dệt, Thanh Liên rất nghiêm túc làm việc. Thật ra công việc của nàng cũng không nhiều lắm. Y phục của Thị vệ đều do các tú nương ở Lương vương phủ Đông đô may sẵn, đến đây chỉ thuê thêm ít hoa văn lên trang phục. Tiền vương phi tính vốn cần kiệm, y phục bị rách sẽ giao cho phòng dệt sửa lại. Lần này đến kinh thành chỉ có Trương ma ma là nữ quyền, việc tu sửa trang phục hay thuê hoa văn đều giao cho bà làm chủ. Thường thì bà mang đến tiệm may ở kinh thành, thuê các tú nương về sửa sang.

Thanh Liên khéo tay chẳng kém các tú nương. Nàng thuê hoa văn rất đẹp, đường kim mũi chỉ đều tăm tắp. Y phục rách vá lại cũng thật khéo, không nhìn thấy dấu vết sửa ở đâu.

-Thanh Liên cô nương, đây là y phục của ta, không cần thận làm rách, phiền cô nương.

Phòng dệt đông đúc hẳn. Thiết Hàn chợt phì cười.

Ba năm trước, hắn là một ám vệ được đào tạo trong Từ lâm viện. Trong một lần làm nhiệm vụ thì bị người phá rối nên chuốc lấy thất bại. Người thất bại sẽ bị loại ra khỏi Từ lâm viện. Thiết Hàn không thân không thích, từ nhỏ đã lớn lên trong đó, ngoài việc làm ám vệ, hắn chẳng biết làm gì.

Bỗng nhiên viện chủ gọi hắn, bảo Lương vương ở Đông đô muốn tìm vài người bảo vệ. Nếu muốn, hắn có thể cùng vài người khác đến Đông đô.

Hắn đồng ý. Hoàng thượng cũng không mấy quan tâm đến những kẻ thất bại. Năm người cùng đến Đông đô.

Thế tử Lương vương Thẩm Hành Vân tính cách thất thường, vui buồn bất chợt. Nhưng không đơn giản chỉ là kẻ “quần là áo lượt”. Thiết Hân theo hân, đi lên từ vai trò thị vệ, sau đó trở thành người cận thân. Thẩm Hành Vân chưa bao giờ nói lời tin tưởng nhưng những nhiệm vụ quan trọng đều từ từ giao cho Thiết Hân.

Tiết trời tháng giêng ấm áp. Nhưng thời tiết ở kinh thành nóng hơn Đông đô khá nhiều. Là thị vệ cận thân của Thẩm Hành Vân, Thiết Hân thường hay túc trực bên cạnh. Cả ngày đứng gác ngoài cửa là chuyện bình thường.

-Thiết thống lĩnh.

Một thị vệ chạy đến chỗ hân đang canh gác. Trên tay cầm theo thứ gì đó.

-Huynh uống đi.

Chanh đào pha mật ong. Thiết Hân thoáng ngạc nhiên:

-Ở đâu vậy?

-Hôm nay người gác nào cũng có một bình. Là của Trương ma ma và nha hoàn mới của Vương gia chuẩn bị.

-Ừ.

-Huynh uống đi. ...Đã kiểm tra cả rồi. Yên tâm đi!

Lương vương không uy hiếp gì đến hoàng thượng, trong mắt mọi người vẫn chỉ là một tên háo sắc. Nhưng hoàng gia lắm tai mắt. Hoàng thượng lại ở ngôi lâu như vậy, có khi cách thức che mắt của vương gia cũng không qua được mắt người.

Thanh Liên nhìn Thiết Hân uống cạn rồi mới quay vào phòng dệt. Nàng chẳng thể làm gì cho hân. Kiếp này chỉ có thể dành những quan tâm nhỏ nhoi như vậy. Chuyện sau này, vốn cũng không biết sẽ về đâu.

Hoàn thành trách nhiệm, làm tốt những việc phải làm. Chỉ cần Lương vương không đụng đến nàng, dù trọn đời là nha hoàn phòng dệt hay nha hoàn thô sử cũng không quan trọng. Chỉ cần ở cạnh Thiết Hân, có thể đền đáp phần nào ân tình đã nợ hân ở kiếp trước thôi.

Thiết Hân là thị vệ cận thân của Lương vương, chắc sẽ cùng hân có mặt trong kì săn bắn sắp đến. Trong những bộ trang phục chuẩn bị ở phòng dệt, hình như không có bộ nào thích hợp với việc đi săn.

-Thưa ma ma....

-Gì vậy Thanh Liên?

-Vương gia sẽ tham gia kì săn bắn sắp đến. Người sẽ dẫn theo các thị vệ phải không ạ?

-Ừ. Con muốn chuẩn bị đồ cho họ ngay từ bây giờ à?

-Dạ...Có được không ạ?

-Con chu đáo đấy. Y phục đi săn thường chọn chất liệu vải nhẹ. Vương gia theo đội săn khoảng một tháng. Cũng phải chuẩn bị ít nhất mười lăm bộ, thêm trung y và đồ lót bên trong nữa. Đề ta vào kiểm tra coi đồ đạc chuẩn bị đã có những thứ này chưa?

-Dạ....

-Còn con, cũng chuẩn bị vải trước đi. Ngày mai ta đi hỏi thăm vài kiểu dáng. Phũ ta cũng không thể thua kém quá nhiều được.

-Vâng ạ!

Lục hoàng tử cũng từng tham gia hội săn. Vương phi từng sai các nàng chuẩn bị y phục. Trang phục cho thị vệ, Thanh Liên cũng từng may.

Trong đầu nàng đã hình dung một số kiểu dáng. Ngày mai đợi Trương ma ma về, tham khảo kiểu dáng, chọn vải, có thể bắt đầu may áo được rồi.

*Chơi trò đoán chữ nhé: Chữ cái nào chưa hề có mặt trong 10 chương đầu của truyện này?

Phản thưởng: Ngày mai 3 chương.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 10.2

Còn khoảng năm ngày nữa đến hội săn thì y phục cho các tùy tùng của Lương vương đều đã hoàn thành.

Y phục lấy màu đen làm chủ đạo, được may bằng chất liệu vải có thể co giãn, thấm hút mồ hôi tốt. Thanh Liên còn khâu cho mỗi người một đôi bao tay hồ ngón rất tiện lợi, vừa bảo vệ được bàn tay, lại vừa không giảm tốc độ bắn tên.

Tùy tùng theo Lương vương có không ít người là thanh niên trẻ tuổi. Nhận được những thứ tốt từ thiếu nữ, lòng không khỏi băng khuâng. Có người không đợi đến ngày đi săn đã mang vào tay trong khi làm nhiệm vụ.

Trương ma ma mang y phục may riêng cho Lương vương đến cho hắn. Trang phục cũng rất tiện lợi, vải mỏng, nhẹ, là dùng tơ tốt để dệt. Nhưng Lương vương vẫn hồ hững, chẳng thèm liếc qua.

-Đề đó đi!

-Lão nô cáo lui.

-Sao lại là loại bao tay này?

Trương ma ma cũng ngó ra:

-Hồi vương gia... Bao tay này là được phòng may và chuẩn bị. Vải dệt đều là loại tốt nhất. Mang cũng rất thoải mái.

Là loại tơ tằm mát rượi của quý tộc, thị vệ thường đương nhiên không được dùng. Nhưng hắn lại không thích chúng. Đám thị vệ trẻ tuổi hay mang mấy chiếc bao tay ra so sánh, kẻ thì hà hê vì bao tay của mình đẹp hơn người bên cạnh. Một đám thanh niên sôi nổi đàm luận về một nha hoàn.

-Thanh Liên không chỉ đẹp mà còn khéo tay nữa. Không biết...

-Trương ma ma nói, nàng ấy mới có mười mấy tuổi thôi. Còn nhỏ lắm!

-Thì có sao. Cùng lắm là đợi thêm một năm nữa. Dù là nha hoàn cũng không sao cả, người đẹp và khéo léo như vậy, mẹ ta nhất định rất thích. Có thể mang về làm thiếp cũng được.

-Người nghĩ đi đâu vậy. Cô gái như vậy, chịu làm thiếp cho người sao?

-Nàng ta chỉ là nha hoàn thôi mà. Thị vệ như chúng ta lấy đại nha hoàn còn được. Huống gì...

Cửa mở. Đám thị vệ đang nói chuyện trở nên câm lặng. Khuôn mặt lạnh lùng của Lương vương khiến họ rùng mình.

Thân phận của nàng ta thấp kém, chỉ là nha hoàn phòng may vá. Sau này có về Đông đô còn bị khinh khi hơn.

Ở đó, hắn có tám tiểu thiếp, ba di nương, một trắc phi. Thỉnh thoảng lại được tặng thêm vài người đẹp nữa. Nếu họ ngoan ngoãn, biết an phận thì có thể thu dụng, còn không có thể làm quà tặng cho các quan viên, đôi khi là khâm sai đến Đông đô.

Nàng đẹp như vậy, bọn thị vệ như sói như hổ. Hắn đi trường săn gần hai tháng. Nếu bọn chúng ở nhà làm bậy, một nha hoàn hạ đẳng như nàng làm sao chống đỡ. Đã gặp nhau ở kiếp này, hắn có thể lạnh lùng để mặc nàng sao?

Lương vương lại thờ dài. Đám thị vệ theo hầu thì nín thở. Vương gia có thể thỉnh linh nổi giận hay không?

-Trương ma ma!

Trương ma ma cũng không dám thờ mạnh, chò nghe mệnh lệnh. Giọng hắn nhẹ nhàng hơn:

-Bao tay không cần quá quý giá như vậy. Bảo nha hoàn Thanh Liên ở phòng dệt làm cho ta một cái giống hệt các thị vệ.

-Lão nô biết rồi Vương gia...

-Ma ma cũng đã lớn tuổi, cứ ở nhà trông chừng việc trong viện này. Bảo Thanh Liên đi theo ta.

-Dạ, vương gia...

Nàng khéo tay, lại có nhan sắc. Một nha hoàn như vậy, rất dễ thu hút con mắt của người khác. Địa vị của Lương vương ở triều đình không vững. Không may có người để ý, muốn hắn tặng nàng cho mình thì sao?

Dù hắn có cự tuyệt cũng không được. Họ sẽ nhìn ra điểm yếu của hắn ngay.

Lại phải tiếp tục diễn trò.

-Bảo nha hoàn Thanh Liên đến phòng của ta ngay.

-Dạ....

Trương ma ma đã khuất bóng. Thẩm Hành Vân lặng lẽ trông theo.

Hắn nắm trong tay bộ bao tay vừa được mang đến. Kiếp trước hay kiếp này cũng vậy. Thứ hắn thích, toàn phải tự tay giành lấy. Cướp đoạt? Có lẽ đó đã là số phận của hắn rồi chăng?

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chọn Lựa

-Nô tỳ bái kiến Vương gia.

Giọng nói rất dễ nghe, dịu dàng, thanh thoát. Gần một tháng không gặp, nàng như một đóa hoa đang độ khoe sắc, đang dần dần phô hết hương vị nữ nhân.

-Ở chỗ ta có thoải mái không?

Hắn hỏi đột ngột. Thanh Liên thoáng giật mình:

-Hồi vương gia, Thanh Liên cảm tạ người đã không bạc đãi Thanh Liên.

-Nghĩa là sống rất thoải mái?

-Dạ....

Thanh Liên thoáng do dự. Nhưng rồi cũng gật đầu:

-Vâng ạ! Mọi người đều tốt với nô tỳ.

-Ngươi cũng rất tốt với họ. Tay nghề may vá, nấu ăn đều rất khéo. Đúng là nha hoàn sinh ra để hầu hạ người khác.

Giọng hắn có chút châm biếm, nhưng chủ nhân là Trời. Châm biếm chút ít cũng chẳng có nghĩa gì. Đạo lý làm nha hoàn, Thanh Liên hiểu rất rõ ràng.

-Nô tỳ cảm tạ vương gia.

Thẩm Hành Vân lại nhấp một chung trà. Hắn bỗng hạ giọng, ánh mắt cũng không còn lạnh như băng:

-Ở Đông đô, ta có không ít thiệp thất. Có người từ những nơi uống rượu hoa, ta đều mang về phủ. Cha mẹ ta cũng không phản đối.

Ý đồ của hắn. Tay Thanh Liên bỗng run lên:

-Trong chuyến đi săn tới, ta sẽ dẫn ngươi theo. Đám vương tôn đầy rẫy. Ngươi lại có chút nhan sắc. Nếu có ai để ý tới ngươi, thân phận Lương vương của ta chỉ sợ không đủ che chở cho một đứa nha hoàn. Nhưng thu ngươi làm thiếp thì lại khác, vừa giúp ngươi an toàn, lại làm được vài chuyện có lợi cho ta.

Kiếp trước, hắn là Lương vương, kế thừa tước vị từ phụ vương và huynh trưởng. Hắn không thể không có con cái. Sau này lên ngôi, cũng phải có người kế vị. Liên hôn chính trị, cũng có thể lực. Hư tình giả ý. Chẳng ai sẵn sàng chết vì hắn, cũng không ai dùng mạng sống của mình kháng cự lại hắn như nàng.

-Nếu để ngươi ở lại đây, ngươi chỉ là một nha hoàn, có thể sẽ bị kẻ khác khinh bạc. Trương ma ma không thể bảo vệ cho ngươi được nên ta đưa ngươi đi...Ngươi...

Hắn đang giải thích với nàng. Hắn sợ nàng chán ghét mình.

Thanh Liên cũng nhận ra điều đó. Lương vương đang muốn nói...Hắn muốn che chở nàng, muốn nàng được an toàn.

- Thanh Liên ngu dốt... Cảm tạ Vương gia đã có ý che chở.

Miệng khô khốc, Thẩm Hành Vân cũng không kiên nhẫn vòng vo với nàng nữa. Hấn muốn biết câu trả lời chân thật của nàng:

- Ngươi nghĩ thế nào? Chấp nhận làm thiếp của ta sao?

Hấn hoàn toàn không cần hỏi. Có thể coi nàng như nô tỳ. Buộc một nô tỳ hầu hạ, cũng đâu là chuyện gì quan trọng. Nha hoàn – thực chất cũng chỉ là một công cụ giải khuây cho chủ nhân thôi.

Làm thiếp của hấn? Nha hoàn làm thiếp? Thanh Liên không muốn rời khỏi Vương phủ. Nhưng làm thiếp của Lương vương rồi, liệu có thể quay lại được không?

- Tùy chủ nhân định đoạt. Thanh Liên không dám cãi lời.

Nàng không cam tâm tình nguyện. Nhưng cũng không thể kháng cự. Hấn nhìn thấy điều đó. Lòng ghen lại. Có vẻ không vui.

- Ta hỏi. Ngươi có muốn hay không?

- Nô tỳ...

Thanh Liên ngẩng lên. Ánh mắt hấn sáng quắc. Hình bóng của Thiết Hân thoáng qua.

Kiếp trước, hấn và nàng đều hầu hạ trong phủ Lục hoàng tử. Người lại hết lòng chung thủy với tiểu thư. Nha hoàn như nàng không hề có lòng riêng với chủ. Nàng và Thiết Hân có vài lần gặp gỡ. Thật ra tình cảm cũng không có gì sâu nặng. Nàng cũng biết thân phận nha hoàn như mình, muốn mơ tưởng một thị vệ tam phẩm cũng chỉ là chuyện viễn vông.

Nàng không muốn làm thiếp thất. Con cái sinh ra cũng không có thân phận, cũng sẽ bị khinh thường.

Làm thiếp thất của Vương gia cũng vậy. Con gái cũng chỉ là thứ nữ, con trai Thứ tử. Dù là danh gia vọng tộc cũng đều bị dòng chính khinh thường.

Ước mơ kiếp trước của Thanh Liên rất đơn giản. Nàng mong muốn lấy một người thương mình, không giàu có cũng được, toàn tâm toàn ý với nàng. Con trai, con gái sinh ra cũng sẽ được nâng cao đầu.

- Thanh Liên phận bạc... Không dám trèo cao.

- Ngươi...

Trong mắt hấn có lửa, Thanh Liên quỳ mọp dưới chân, đầu cúi sát mặt đất, không hề ngẩng lên.

- Thực ra... ta vốn có nhiều thiếp thất. Nhưng họ... họ đều là người đáng tin cậy. Họ đều do đại ca, do phụ vương ta đào tạo. Họ thực chất là những tử sát, bảo vệ cho ta, giúp ta che mắt người khác...

Hấn lại tiết lộ chuyện cơ mật cho một nha hoàn. Thanh Liên ngẩn ngơ...

- Ngươi... ta cũng không ép ngươi phải làm chuyện ngươi không muốn. Dù sao ngươi vẫn còn quá nhỏ. Cứ ở bên ta một thời gian vậy. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ ta đam mê nữ sắc. Ta...

Hấn ngừng lại. Hình như đã hít một hơi thở thật sâu trước khi tiếp lời:

- Ta sẽ không chạm vào ngươi. Ta hứa, ta sẽ không chạm vào ngươi.

Hấn biết, mình thất bại. Quay lại quá khứ, gặp nàng... Hấn thua trận. Bây giờ hấn hoàn toàn đã động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lại Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thiếp Thất

Nha hoàn có thể nâng lên làm thông phòng nhưng nếu làm thiếp chỉ có thể bị Vương gia bỏ thì mới có thể rời khỏi phủ.

Thông phòng có thể trao qua, tặng lại nhưng thiếp thất cũng coi như vợ lẽ, chẳng ai muốn cướp thiếp thất của người. Ngay cả hoàng thượng cũng không.

Thiếp thất khác thông phòng ở chỗ, nếu được vương gia coi trọng có thể vào cửa bằng một chiếc kiệu nhỏ. Cũng có chút danh phận, sinh con ra cũng

được ghi vào gia phả.

-Nhưng nếu đã muốn nạp nô tỳ làm thiếp, hà tất phải đưa nô tỳ đi cùng ở trường săn. Nô tỳ....

Nàng đã là thiếp, có ở lại đây bọn thị vệ cũng không dám động vào nàng. Theo hấn đến trường săn làm gì cơ chứ?

Lương vương hơi khựng lại. Hấn muốn giam nàng vào chiếc lồng đã định sẵn, vội vàng quá nên đã quên mất. Không chỉ thiếp thất mà ngay cả nha hoàn thông phòng của Vương gia, ai dám động vào?

-Đừng tưởng ta thu người làm thiếp vì nhan sắc của người. Ta cần người đóng kịch cùng ta, để mọi người nghĩ ta tham dâm háo sắc. Hiểu chứ?

Kiếp trước lòng Lương vương sâu như bể. Ân nhân lâu dài như vậy, sau đó nổi loạn. Binh lực rất mạnh, cả Lục hoàng tử, Thái tử cũng phải thua nhường một thời gian.

Giờ hấn muốn nàng cùng hấn đóng kịch. Cũng...rất hợp lý. Hấn hoàn toàn không có lý do để gạt nàng. Lương vương là chủ tử. Danh tiết của nha hoàn vốn đâu có nghĩa gì đâu.

-Nô tỳ tùy chủ nhân sai bảo. Chỉ cần Vương gia muốn, nô tỳ đều đáp ứng người. Chỉ mong người nói được lời, cũng giữ lấy lời. Cảm tạ Vương gia.

Nàng luôn nhu thuận. Cảnh cáo người cũng nhu hòa đến thế này.

Bộ dạng phục tùng, ngoan ngoãn. Nhưng lại khiến hấn một lần nữa ghen trong lòng.

-Ta hứa...Nếu người không cam tâm tình nguyện, ta sẽ không chạm vào người.

-Đa tạ Vương gia....

Ngày hôm sau, tin Lương vương thu thiếp thất mới vốn là nha hoàn Đại tiểu thư phủ thừa tướng tặc cho khiến kinh thành nổi lên vài đợt sóng gió nhỏ. Lương vương ham thích sắc đẹp, cùng tiểu thư tranh giành nha hoàn càng khiến nhiều người tò mò về dung mạo của người thiếp mới này.

Vương gia còn cho người dùng một cỗ kiệu nhỏ đón nàng qua cửa. Sính lễ không có, nhưng cũng coi như có chút mặt mũi cho nàng.

Cưới thiếp thất không cần báo thiên địa, có thể trực tiếp đưa vào phòng.

Thanh Liên dịu dàng hầu hạ hấn, cởi áo ngoài, dùng khăn ấm chà lau mặt mũi. Cử chỉ thập phần chu toàn. Khuôn mặt đẹp lung linh dưới ánh đèn.

-Trước đây từng hầu hạ ai sao?

Hấn điều tra lai lịch nàng rất kỹ. Trước khi trở thành nha hoàn của Nhâm Uyển, nàng từng là người hầu nơi khác một thời gian.

-Hầu Vương gia...Nô tỳ từng hầu hạ tiểu thư và phu nhân ở Kiêu phủ.

-Nghe nói, bà ta từng có ý định gả người cho tên sai vặt? Đúng ý người rồi. Tên sai vặt không quyền không thế, người lại có chút nhan sắc, chắc chắn hấn sẽ rất thích người.

-Hồi vương gia...Con người có đạo đức vẫn là hơn cả. Nô tỳ thân phận thấp kém, nhưng cũng muốn chọn người có nhân phẩm một chút. Gả cao thì không thể với nhưng nếu gả thấp thì phải coi người mình gả là ai.

Nàng nhu hòa nhưng không ngu ngốc. Nàng muốn đền ơn Thiết Hàn. Nhìn thấy hấn mấy mươi năm khổ sở, nàng có chút thương hại. Nhưng mãi đến khi biết trong lòng hấn có mình, đến giờ phút cuối vẫn có mình, mới rung động nhiều hơn chút. Thanh Liên không phủ nhận, nàng muốn đền đáp Thiết Hàn, phần lớn cũng vì hấn một đời một kiếp si tình, chỉ nhớ về nàng, không có cô gái khác cạnh bên.

Lương vương- rồi sẽ trở thành kẻ phản loạn. Sau này, nàng không biết rõ về cuộc đời hấn. Nhưng hấn có nhiều nữ nhân như vậy, Thanh Liên chẳng qua nhờ chút nhan sắc mới thu hút sự chú ý, sau đó là giúp Lương vương đóng kịch. Nàng sẽ không vì vài lời nói mà mơ mộng để ơn thì không thể trả, lần sống lại này có thể sa vào cuộc sống bi thảm ở chốn cao sang.

Thiết Hàn còn ở Vương phủ. Nàng sẽ ở lại. Giúp được hấn cũng sẽ giúp. Lương vương phản loạn, theo hấn không có kết quả tốt. Nếu khuyên được Thiết Hàn rời khỏi, cũng coi như trả được một phần món nợ kiếp trước rồi.

-Nàng không hề ngu ngốc.

-Vương gia, trời đã khuya rồi. Người cũng nghỉ ngơi đi!

Thanh Liên giúp hấn cởi lớp áo ngoài, lau mặt, rửa chân rồi đẩy Lương vương nằm ra giường. Bàn tay nhỏ nhắn lướt nhanh trên vai hấn, nhẹ nhàng ma sát phần vai. Nàng làm việc rất tỉ mỉ, chăm chú. Đôi vai được bàn tay nhỏ nhắn di chuyển qua lại, không còn cảm thấy đau nhức. Người cũng nhẹ nhàng đi!

Khi nàng dừng lại, hấn dường như cảm thấy lòng bàn tay nhỏ nhắn có vết chai.

-Làm nha hoàn ở Kiều phủ, nàng đã làm gì?

-Nô tỳ ban đầu phụ việc ở phòng giặt, sau đó được học thêu thùa, lễ nghi và đưa vào phòng hầu hạ tiểu thư.

Bàn tay chai-hắn là vì làm việc lâu ngày ở phòng giặt. Hắn nhớ đến thời gian trước nàng làm công việc may vá, tay còn có những vết thương.

Nhâm Uyển cứu nàng một mạng, đưa nàng ra khỏi Kiều phủ, lại cho nàng làm nha hoàn cận thân. Có lẽ vì vậy mà nàng không tiếc thân mình, trở thành thể thân cho nàng ta.

Nhưng mà....

Câu hỏi cũ lại hiện ra trong đầu hắn. Kiếp này nàng mới bắt đầu lại cuộc sống, hắn lại cướp nàng khỏi Nhâm Uyển. Nàng sẽ không bao giờ trả lời cho hắn được: vì sao lại hủy mình trong kiếp khác kia?

-Được rồi....Người đi nghỉ đi!

-Tạ ơn vương gia.

Thanh Liên cúi đầu hành lễ. Nàng ôm bộ chăn gối trải trên kháng nhỏ cạnh giường. Thẩm Hành Văn không vui lắm. Nhưng nàng đã làm đúng những điều thiếp thất phải làm. Sau khi hầu hạ không nằm lại cạnh chủ tử nếu chẳng được hắn chủ động ra lệnh.

Mà hắn vẫn còn không chế được. Chưa đến nỗi không màng thân phận. Không màng sự bất mãn trong lòng ra lệnh cho nàng đến cạnh bên.

Đêm trôi qua lặng lẽ. Dù không phải ai cũng đều say ngủ một giấc ngon.

*Hoàn thành chỉ tiêu. Ngày mai tùy thuộc lượng com.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cùng Một Mùi Vị

Mỗi năm Hoàng đế đều cho mở hội săn với sự tham gia của các vương tôn quý tộc trong kinh thành. Trường săn năm nay rất lớn, số lượng thú thả vào lên tới hơn cả nghìn con.

Đi theo Hoàng thượng là lượng nhân lực phục vụ không kém. Tà quý phi đang được sủng ái trong cung cũng theo cùng. Về phần nữ quyến, một số vương gia cũng mang theo chính phi và trắc phi. Số lượng nha hoàn hầu hạ họ cũng không ít.

Đoàn của Lương vương có hai mươi tám người. Thanh Liên là nữ quyến duy nhất. Hiện nàng có danh phận thiếp thất nên có thể ở yên trong lều trại. Lương vương cùng hai mươi thị vệ cùng đến chỗ hội họp với hoàng thượng.

Cờ quạt tung trời. Còn có tiếng ngựa hí, tiếng còi ra hiệu đằng kia.

Trong lều, Thanh Liên đang may giày. Lương vương cứ nhất định bắt nàng may cho hắn. Tầm da thô trắng như tuyết may thành hài không thích hợp trong dịp này. Nhưng hắn không màng tới lý do đó, cứ buộc nàng phải may.

Các lều của vương thất nằm san sát, mỗi người đều được ban cho một không gian đủ để đảm bảo sự riêng tư. Sáu thị vệ Lương vương để lại thay phiên canh gác và nghỉ ngơi. Hoàng thượng thích săn bắn, hội săn sẽ diễn ra liên tục. Họ thay phiên nhau bảo vệ và giúp đỡ Vương gia săn bắn.

Người lập được nhiều thành tích trong hội săn sẽ được hoàng thượng chú ý, có khi còn được phong quan chức. Nhưng họ đều là thị vệ của Vương phủ, có thành tích cũng không được tính cho riêng mình. Nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ an toàn cho Thẩm Hành Văn.

-Phu nhân dùng điểm tâm.

Một thị vệ mang bình trà ngon và điểm tâm vào cho Thanh Liên. Nàng là nữ quyến duy nhất của Vương gia trong chuyến về kinh này. Hơn nữa khi còn là nha hoàn Thanh Liên rất chu đáo. Áo của hắn cũng là do nàng may.

-Cảm ơn.

Phu nhân chỉ là cách gọi cho hoa mỹ. Thật ra thiếp thất cũng chỉ là một dạng người hầu hạ cho vương gia. Tuy không phải lao động vất vả nhưng thân phận cũng chỉ là bèo bọt, an vui đều tùy vào sủng ái của chủ nhân.

-Áo của ngươi rách rồi.

Người thị vệ khoảng hai mươi mặt hơi đỏ lên khi nhận ra chiếc áo mình rách một lỗ nhỏ. Hôm qua khi đi săn chắc là vướng phải cành gai.

-Một lát ngươi thay áo, ta và giúp ngươi.

-Không được đâu ạ...Phu nhân là người của vương gia, bọn chúng tôi có gan trời cũng không dám...

Thanh Liên cũng không hiểu sự sắp đặt của Thẩm Hành Vân có ý đồ gì. Hắn là vương gia nhưng đến kinh thành lại chỉ mang theo có Trương ma ma lo chuyện ăn uống, phòng giặt, phòng may và đều thuê người ở bên ngoài. Giờ đi trường săn thì mang theo nàng trong một đoàn nam nhân. Mà nam nhân thường không tỉ mỉ. Đi săn không khỏi tránh được chuyện trang phục bị hư hao.

-Nhưng ngươi ăn mặc như vậy, người ta thấy được cũng sẽ cười vương gia.

Lương vương tuy có không quyền lực, trong kinh thành ít có ảnh hưởng nhưng vẫn là người được phong vương. Thủ hạ ăn mặc như vậy, thế nào cũng là trò cười cho thiên hạ. Thanh Liên nhẹ giọng:

-Không sao đâu, chúng ta không mang theo nha hoàn hay người may và nên giúp các ngươi một chút, vương gia chắc cũng không mắng đâu.

Đến khi Thẩm Hành Vân về tới lều nghỉ, cơm nước đã được đưa đến. Thanh Liên dọn riêng cho hắn lên bàn. Có bốn món mặn và một món canh.

-Đang làm gì vậy?

-Nô tỳ khâu áo. Có một vài thị vệ y phục không đủ, khi đi săn áo bị rách. Nếu để người khác thấy, gièm pha sẽ không hay.

Nàng đang sửa áo cho bọn chúng. Thẩm Hành Vân có chút hối hận. Sát ngày lên đường, hắn phát hiện trong đám tỷ nữ hầu hạ có nội gián nhưng không có thời gian thẩm tra kỹ, hơn nữa có thể bắt dây động rừng nên đành giả vờ giận dữ cùng Trắc phi, ghét bỏ nữ nhân, mang theo một ma ma vào thành.

Thanh Liên vẫn coi nàng là nha hoàn hầu hạ. Hắn lại không thể nói cho nàng biết quá nhiều bí mật. Kiếp trước nàng trung thành cùng chủ nhân. Đại tiểu thư Thừa tướng phủ sau này sẽ lấy Lục hoàng tử Cảnh Khiêm.

Sau này, sao nữa nhỉ? Khi hắn quật khởi, trở về kinh thành thì Vương phi bên cạnh Cảnh Khiêm không phải là Nhâm Uyển. Hắn cũng lười hỏi chuyện giữa bọn họ. Lòng hắn khi đó chỉ nhớ đến nàng.

Mãi năm thứ ba sau khi lên ngôi, hắn mới cưới hoàng hậu và bắt đầu sủng hạnh các phi tần. Mục đích chỉ là có con cái nối dòng. Thái tử của hắn rất ưu tú. Không hiểu sao nhìn nó hắn lại nghĩ là nó giống nàng. Nếu nàng là mẹ nó, có lẽ hắn sẽ...

-Vương gia...

Thanh Liên rót trà cho hắn. Nàng vừa mới thấy hắn thất thần.

-Hôm nay Thiết Hàn bắn trúng một con chim trĩ cùng lúc với Tấn vương. Tấn vương kết tội hắn ta vô lễ, còn định truy cứu. Ta đành phải phạt hắn đi vót tên.

Thanh Liên khựng lại. Nhưng rồi nàng bình tĩnh rất nhanh.

-Nàng dặn bọn thị vệ chứa phần cơm cho hắn. Đám người đó như sói như hổ, chỉ sợ sẽ ăn hết cơm.

-Hoàng thượng có ban cho thực phẩm. Nô tỳ có thể làm chút gì đó cho Thiết thị vệ.

Chỉ làm cho Thiết Hàn chứ không có phần cho hắn. Đũa trên tay Lương vương ngừng lại. Thanh Liên vẫn đang giúp hắn chọn phần thịt trong con cá chép to.

-Mấy thứ này thật khó ăn. Ta muốn ăn mì sợi. Mì sợi phải dài, phải thêm chút ít rau thơm.

Hắn bỏ dở bữa cơm chỉ mới gấp vài miếng. Thanh Liên ngẩn ra trong chốc lát rồi mới từ từ thu dọn. Bữa ăn của chủ tử dù còn dư hạ nhân cũng không thể động dũa. Hôm nay Tiểu Hắc được món hời rồi.

Nàng đã ra ngoài nói gì đó với mấy tên thị vệ. Một lát sau từ phòng bếp nhỏ sát bên cạnh lều có khói bốc lên.

Nàng đi làm mì cho hắn. Nhưng không phải chỉ cho một mình hắn. Cũng sẽ có một phần cho Thiết Hàn. Cùng một mùi vị với tô mì mà hắn sẽ ăn...

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Mỗi Nghi Ngờ Bâng Quơ

Khi Thiết Hàn về chỗ nghỉ, một lát sau có người bưng vào cho hắn một bát mì.

-Thiết đại ca, là Vương gia cho Tô phu nhân nấu cho đại ca đó. Còn nóng, ăn đi đại ca.

Đám thị vệ đều còn trẻ, đa số đều bắt mắt thay cho Thiết Hàn vì chuyện phải đi vót tên do trót động chạm với Tần vương. Có kẻ còn khinh thường Lương vương hèn nhất không dám đối đầu cùng Tần vương để giành con mồi vốn thuộc về mình.

Thiết Hàn thoáng nhìn người mới thốt ra câu đó. Vị của mì sợi tan trong miệng.

Rất thơm.

-Tiếc là người đẹp như vậy mà lại theo Vương gia làm thiếp. Ta vốn định vài năm nữa có công danh, ra quân sẽ lấy nàng làm thê. Vậy mà...

-Chỉ được cái mạnh miệng. Người đẹp như vậy, dù vương gia không lấy làm thiếp thì cũng đã triệu nàng ta thị tẩm rồi. Mẹ ngươi sẽ chịu lấy làm dâu sao?

Thiết Hàn ăn hết tô mì, thu dọn chén bát, định bước ra ngoài.

-Thiết đại ca, đi đâu vậy?

-Đi rửa chén.

Thiết Hàn cũng làm đàn ông, đương nhiên đối với Thanh Liên cũng từng chú ý. Nhưng giờ nàng đã là người của Vương gia, trong lòng hắn sớm đã không còn ý nghĩ chẳng an phận. Người đẹp như vậy phải được hưởng phú quý, Thiết Hàn cũng chỉ là một thị vệ chẳng có tương lai.

Mà sao lại nghĩ đến chuyện đó làm gì nhỉ? Thiết Hàn bắt đầu chuyển tâm rửa chén ở ngọn suối đầu gần chỗ họ đóng lều.

Một lát sau hắn mang chén sạch trở về, định mang vào trong thì một thị vệ chạy tới, trên tay là một túi vải, đưa cho Thiết Hàn:

-Phu nhân nói, Vương gia nói đại ca đã vất vả, uống thêm ít nước chanh đào để hạ nhiệt trong người.

Thiết Hàn cầm lấy túi vải. Tuy chỉ là chiếc túi đựng nước nhưng lại có hoa văn viền khá tinh mỹ. Vương gia có bao giờ dùng loại hoa văn như thế. Là phu nhân đưa cho hắn sao?

Nàng ấy là thiếp của Vương gia. Nhan sắc tuyệt mỹ nhưng Thiết Hàn chưa bao giờ có ý nghĩ không an phận với nàng. Cũng không có khinh bỉ nàng thân phận thấp. Hắn cũng chỉ là người hầu hạ. Thị vệ là một chức danh, như lớp vỏ bọc khoác ở bên ngoài, không đáng nhắc đến.

-Đa tạ phu nhân.

Trong phòng, Lương vương cũng đang ăn mì. Không phải là cao lương mỹ vị nhưng hắn lại cảm thấy rất ngon.

-Hỏi vương gia, Thiết thị vệ đến.

-Ừ.

Thanh Liên vẫn đang hầu bên cạnh. Lương vương ngưng đũa, nàng tiến đến dọn dẹp ngay.

-Cứ để đó. Ra ngoài đi!

-Dạ....

Đi ngang Thiết Hàn, cả hai không có ánh mắt nào trao đổi. Thanh Liên chỉ khẽ cúi thi lễ rồi lui ra cửa. Thẩm Hành Vân hắn có lẽ đã nghĩ quá nhiều rồi.

-Vót được bao nhiêu mũi tên?

-Hỏi vương gia, một trăm chín mươi chín mũi.

-Đã đưa sang lều của Tần vương hết chứ?

-Thuộc hạ theo lời vương gia, đã mang hết qua lều của Tần vương.

-Ừ.

Kiếp trước, trong hội săn này hắn cũng có phần tham dự. Nhưng không có thuộc hạ nào bắn được con mồi thay cho Thẩm Hành Vân cả. Thiết Hàn là đại tướng của quân địch kiếp trước, sau đó mười mấy năm hắn tốn bao công sức mới có thể đánh bại. Vào kinh, Thiết Hàn cũng không hàng, sau đó nhờ tên “khốn kiếp” Phương Lễ, chẳng biết dùng phương thức nào thuyết phục mà Thẩm Hành Vân có được tướng tài.

Thiết Hàn cả đời cô độc, không con không vợ. Có khi quân thần gặp mặt, hần thỉnh thoảng cũng có hỏi thăm nhưng Thiết Hàn chỉ bảo, làm quân nhân như hần cũng không nên cưới vợ. Phương Lễ nói Thiết Hàn cũng không phải là tên thật. Một người mà ngay cả tên thật là gì cũng không biết, nói đời tông đường cũng có nghĩa gì đâu.

Hần ta từng theo hầu Lục hoàng tử Cảnh Khiêm, ở trong vương phủ. Nàng cũng là người ở đó, có khi nào...

Không trùng hợp đến vậy chứ? Một nha hoàn lại có sức hút tới vậy sao?

Lương vương từng cảm thấy ý nghĩ của mình rất hoang đường. Thiết Hàn khi đó là Thị vệ được tin tưởng, tiền đồ rực rỡ, sao lại có tình cảm với nha hoàn thấp kém. Nhưng sống chung với Thanh Liên một thời gian, ý nghĩ hoang đường đó từ từ quay trở lại. Ngay cả người đã biết hết mọi chuyện như hần còn bị năng thu hút. Thanh Liên trong vương phủ, gặp gỡ hàng ngày với Thiết Hàn, không phải chẳng có khả năng...

Nhưng đó đã là chuyện kiếp trước. Lương vương tự mình dẹp đi mớ suy nghĩ ngổn ngang đó. Bây giờ hai người họ chưa có tình cảm. Không cho họ tiếp cận hoặc định rõ ngay từ đầu danh phận. Sẽ không có tình cảm dây dưa. Tuyệt đối không.

Mà nếu có thì sao?

-Vương gia...

Thiết Hàn gọi hần. Lương vương cũng nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường:

-Chuyện gì?

-Lời mời của Trang vương, ngài có định sẽ đi không?

Trang vương Cảnh Kỳ là em ruột của đương kim hoàng đế. Lương vương, Thuận vương trước đây là công thần có công lớn với Tiên hoàng lập quốc nên được phong vương. Thuận vương có vùng đất phong Tuy thành tuy gần biên quan nhưng dân cư trù phú, còn Lương vương chỉ có vùng Đông đô thời tiết khắc nghiệt, ít khi mưa thuận gió hòa. Tổ tiên nhà họ Thẩm hùng tài vĩ lược, tài nghệ vượt qua nhiều đại thần trong triều. Hoàng đế Phụng Thành lập quốc năng lực cũng không kém, văn võ toàn tài nên đối với thần tử, càng có tài càng được trọng dụng. Tiếc là từ đời Tiên hoàng trước, vua kém tài nên đối với khả năng của triều thần rất lo ngại người tài vượt trội sẽ đe dọa ngại vàng của hần. Tổ phụ vì thế đã phải nuôi dưỡng phụ vương thành “quần là áo lượt”, như một kẻ vô dụng trong kinh thành.

Nhưng phụ vương không thể che giấu khả năng của huynh trưởng. Cái chết trong uất ức của Thẩm Hành có phần lớn sự góp sức của lão hoàng đế. Bản thân Lương vương hần cũng phải theo phụ vương, ngại trang thành kẻ ăn chơi sa đọa. Song hần không muốn như phụ vương, cả đời phải che giấu. Hần muốn đường đường chính chính lấy lại ánh sáng của bản thân mình.

-Đi chứ. Chẳng những phải đi mà còn phải chuẩn bị nhiều thứ. Bọn họ muốn nhìn thấy bản vương vô dụng, bản vương sẽ cho chúng thấy đôi lúc người vô dụng có thể làm ra nhiều chuyện hoang đường mà chẳng phải ai cũng dám làm.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Món Hàng

Tần vương mở tiệc trong trường săn cũng là một dịp để những vương tôn quý tộc cùng đi với hoàng thượng có dịp giải khuây khác ngoài việc săn bắn. Đối với những người đã quen cuộc sống sung sướng nơi kinh thành, cơm dâng nước rót tận miệng thì việc bôn ba hàng tháng trời nơi thâm sơn cùng cốc, phóng ngựa săn thú không làm họ thích thú bằng chuyện vui chơi hưởng lạc. Tần vương là em trai ruột của hoàng thượng, tuy không phải là người tài giỏi nhưng lại được thái hậu cưng chiều nên trong kinh thành cũng nổi tiếng là một vị Vương gia tiêu tiền như nước, dùng ngân lượng mua nụ cười của mỹ nhân.

Tần vương tham dự hội săn, mang theo vài mỹ thiếp tuyệt đẹp, rượu đãi khách cũng là Hoa đào tửu vang danh kinh thành.

Lương vương được phong vương khi tuổi đời còn rất trẻ, vừa có vóc dáng tuấn mỹ, phiêu dật như phụ thân vừa lại thừa hưởng khí thế của gia đình ngoại tổ phụ. Đôi mày đen rậm rất giống vị vương phi nổi tiếng là “đồ phụ” kinh kỳ. Ngày trước, nếu Lương vương phi là nam tử, có thể đã thành tướng quân vang danh thiên hạ. Thẩm Hành tài năng chẳng nhỏ song vì một phút sai lầm mà buông bỏ cả tiền đồ.

Thẩm Hành Văn trang phục trắng tinh, môi son, nụ cười phóng túng, bên cạnh lại là một mỹ nhân khuynh thành. Cả hai chưa ngồi ấm chỗ, Lương vương đã kéo nàng ta vào lòng khiến không ít người tiếc nuối. Lương vương phủ, có lẽ truyền đến đời Thẩm Hành Văn đã hoàn toàn mất hi vọng, sinh ra một người thừa kế còn say mê nữ sắc hơn cả phụ thân.

Tần vương đối với hành động đó cũng không để tâm, vui vẻ hướng về phía mọi người:

-Đã có mặt đông đủ. Cho vũ cơ trình diễn đi!

Lương vương từ lúc bước vào tiệc đến giờ mắt đều không rời người ngọc. Hắn hoàn toàn không chú ý đến vũ cơ môi hồng, răng trắng, thân thể nõn nà. Tần vương ra lệnh phong thưởng rồi mỉm cười hướng về phía Lương vương:

-Ta nghe nói Lương vương không mang đến kinh thành mỹ nhân nào cả. Nàng này là...

-À -Lương vương bây giờ mới nói lòng vòng tay khỏi phần eo nhỏ nhắn của Thanh Liên, lười nhác đáp lời- Là thiếp ta mới nạp. Tần vương thúc nhìn thấy có đẹp không?

Thanh Liên không trang điểm đậm, chỉ cài một cây trâm bạch ngọc, y phục bằng lụa, màu vàng nhạt tôn thêm nước da trắng nõn. Phần ngực như măng non mới nhú mờ mờ ẩn hiện qua lớp lụa mỏng. Nàng không chải tóc che trán, chỉ dùng hoa diên hình hoa sen càng làm tăng vẻ kiều mị. So với những mỹ nhân Tần vương có thì không hẳn là vượt trội nhưng Thanh Liên lại có lợi thế từ tuổi trẻ. Đôi mắt đen lầy, thanh khiết, càng nhìn càng cuốn hút. Quả là một mỹ nhân hiếm thấy ở kinh thành:

-Rất đẹp. Nàng này là...

-Được đại tiểu thư của phủ thừa tướng tặng- Lương vương hướng về phía Thừa tướng, môi cong lên- Đa tạ thừa tướng phủ. Phiền ông về nhấn lại với tiểu thư. Ta rất thích món quà tặng của nàng.

Bản thân Thanh Liên chỉ là một món hàng cho -tặng. Nhâm Uyển cũng chỉ coi nàng như vậy mà thôi.

Tay Thanh Liên run rẩy. Nhưng nàng lại tiếp tục rót rượu cho Lương vương. Về mặt không thấy được tình cảm, thân nhiên mà cũng thật lạnh lùng.

Tần vương phá lên cười:

-Vậy thì phải cạn. Lương vương cạn để cảm ơn thừa tướng. Ta cạn vì phạt thừa tướng. Có người đẹp như vậy mà lại ưu ái khách lạ, không mang đến tặng ta. Ông cũng biết, ta thích nhất là rượu ngon và người đẹp mà.

Thanh Liên khó chịu. Nhưng nàng cũng chỉ là thân nô tỳ, là người hầu kẻ hạ. Nhíu mày cũng có thể bị coi là đắc tội với quý nhân.

Tần vương quan sát vẻ mặt của Thẩm Hành Vân thêm một chút rồi đột ngột lên tiếng:

-Ta bình sinh thích rượu ngon và gái đẹp. Nếu Lương vương không phiền, ở đây ta có ba mỹ nhân diễm lệ không kém gì thiếp thất của cháu. Ta mang ba nàng ấy đổi lấy nàng ta. Vương điệt thấy thế nào?

Ly rượu đập mạnh dưới cạnh bàn. Ánh mắt Lương vương long lên. Thanh Liên cũng sững sờ.

Thiếp thất vốn như vợ lẽ. Không tùy ý cướp đoạt thiếp thất của người khác nhưng trao đổi hay được mang làm quà tặng không phải không có. Tiên hoàng từng ban một Tiệp dư của mình cho Đại tư mã Hoàng Hiên. Bản tính Thẩm Hành Vân ham thích cái đẹp. Ba mỹ nhân của Tần vương so về nhan sắc cũng không thua kém Thanh Liên mấy. Trong mắt vài người chuyện trao đổi này, Tần vương còn có vẻ đã thiệt thòi.

Tay Thanh Liên run lên dữ dội. Sắc mặt trắng nhợt. Bên cạnh nàng là một Lương vương đang ần ần. Hắn cũng chẳng muốn người ta sớm nhìn thấy dã tâm, sự chống đối của bản thân mình.

Hắn sẽ đổi nàng...Đáy lòng Thanh Liên trống rỗng. Đã chấp nhận thân phận thấp kém, nhưng sao vẫn ghen ngào, vẫn buồn rười rượi thế này?

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quần Là Áo Lụa

Lương vương được coi là một kẻ “quần là áo lụa” ăn chơi sa đọa. Những kẻ như vậy không gây hại gì cho triều đình. Tốn chút tiền của bổng lộc hằng năm thì hoàng đế không thiếu song nếu chỉ dùng lớp vỏ “quần là áo lụa” che giấu cho bản thân thì quá nguy hiểm. Huống gì kẻ đó lại là con cháu của Thẩm Lương vương.

Chủ nhân đầu tiên của tước hiệu Lương vương từng được vạn dân kính ngưỡng. Một đêm, với năm trăm kỵ mã vẫn có thể từ thủ thành, chôn vùi hai vạn tinh binh của địch trong biển máu. Thúc công của Thẩm Hành Vân không theo nghiệp võ của gia đình nhưng cũng có tài năng vượt bậc, làm đến chức Thái phó tiền triều. Nếu ngài không vắn số, vị trí Tể tướng đầu triều cũng không phải là ngoài tầm với của ngài.

Tổ tiên như vậy, sinh ra con cái lại “quần là áo lụa”. Thẩm Hành Vân mới sinh đã có thầy bói bảo là có “quý khí”, tương lai rực rỡ. Sau đó bằng đi vài năm bổng nhiên truyền ra danh tiếng không tốt của Nhị công tử Lương vương phủ. Nhưng ngoài tin đồn hão sắc, có nhiều thê thiếp, ăn chơi sa đọa, cũng chưa thấy Thẩm Hành Vân gây ra chuyện gì lớn. Toàn là những tin đồn.

Tấn vương muốn thăm dò thử. Lương vương không có máu mủ của hoàng tộc, hoàng đế cũng rất e ngại. Nếu hắn có thể giúp hoàng huynh thăm dò được hư thực, vị trí sẽ càng cao.

Hơn nữa, người bên cạnh Lương vương thực sự mỹ mạo. Người đẹp bên cạnh ông ta phải dùng tới hương phấn mới quấy rầy vậy, còn nàng môi không tô vẫn thắm, không trang điểm và trâm cài lược giắt vẫn như một đóa hoa nở rộ, làm say đắm lòng người.

Đổi! Lương vương sẽ đổi. Dù mỹ nhân đã trải qua “mưa móc” nhưng làm người chung gối vài đêm cũng đâu quan trọng. Đêm nay...

-Choang...

Tiếng ly bị vỡ khiến những người trong tiệc đều giật mình.

Lương vương ném ly bạch ngọc, mắt phượng âm u:

-Hoàng thúc cho hỏi. Người là Tấn vương, ta cũng là Lương vương. Vị trí không cách mấy, nhưng giờ ta muốn đổi vị trí cho ngài, ngài có đồng ý đổi không?

Tấn vương bắt ngờ im bật. Những người khác cũng không biết nói gì. Lương vương kéo Thanh Liên vào lòng, lớn giọng, chẳng kiêng kị một ai:

-Người của ta, đừng một chéo áo, ta còn khinh nàng ta bản. Nàng chung chăn, chung gối, ngủ bên cạnh ta hàng đêm. Đêm đổi cho thúc, lấy ba mỹ nhân từng bị thúc chạm vào. Thúc coi ta là kẻ ngu ngốc, muốn sỉ nhục Lương vương ta là kẻ hèn hạ đến từ Đông đô có phải không?

Giận dữ chỉ trích thẳng mặt, phản ứng của Lương vương khiến bao nhiêu người bắt ngờ. Đến khi trấn tĩnh lại, Nhâm thừa tướng mới lên tiếng can ngăn:

-Mong Lương vương bớt giận, Tấn vương diện hạ vốn không có ý khinh thường ngài. Chỉ là...

-Một đám người khốn kiếp – Lương vương đã nộ khí công tâm, không còn trấn tĩnh, ánh mắt đỏ ngầu- Hôm nay ta đã nhện bọn người ở trường sân, bây giờ lại muốn đem thiếp yêu của ta đi đổi. Ta phải đi gặp hoàng thượng. Những kẻ ức hiếp ta....Chờ đi....Các người hãy chờ đi!

Hắn phất tay áo, kéo Thanh Liên đi thẳng ra lều của hoàng đế. Bàn tay của hắn thực sự ấm áp. Từ lúc nhận thấy nàng run rẩy, Thẩm Hành Vân đã nắm lấy tay nàng. Không hề buông ra...

Hắn từ chối đổi nàng cho Tấn vương. Dù không muốn, Thanh Liên cũng có chút so sánh. Ngày đó tiêu thư đã tặng nàng đi, không hề hỏi qua ý của nàng.

-Đừng sợ....-Giọng hắn như gió thoảng.... Bàn tay bé nhỏ bị siết chặt hơn.

Lương vương liếc nhìn nàng. Ánh nhìn ấm áp, cũng như bàn tay hắn đang nắm chặt tay của Thanh Liên:

-Tới chỗ hoàng đế cứ quỳ tại đó. Mọi chuyện đã có ta....

Mọi chuyện đã có ta.

Từ khi sinh ra, biết chuyện, trọng sinh, bên cạnh Thanh Liên chỉ có một mình.

Thiết Hân và nàng có chút tình cảm. Hắn cũng yêu thích nàng. Nhưng hắn chưa bao giờ đến gần nàng. Chưa bao giờ hỏi thăm Thanh Liên câu nào ngoài khuôn khổ. Nàng vẫn chỉ là một cô gái cô độc. Một kẻ không ai để ý đến, sống lặng lẽ trong vương phủ. Cũng có lẽ do vậy, kiếp trước thấy tiêu thư coi mình như tỷ muội, nàng đã không hề tiếc mạng sống, sẵn sàng hi sinh thay thế tiêu thư.

Trong lều, hoàng đế đã chuẩn bị nghỉ ngơi. Thái giám trực đêm Quan công công vội ngăn cản Lương vương đang muốn đi vào.

-Lương vương diện hạ....Hoàng thượng sắp đi nghỉ, người....

-Ta muốn vào...Hôm nay nhất định ta phải gặp được hoàng thượng. Cho ta vào!

Hắn làm ồn như vậy. Tội khi quân có thể phán. Nhưng Thẩm Hành Vân biết. So với chuyện hạ tội khi quân cho hắn, hoàng đế muốn nhìn thấy thứ khác hơn.

Kiếp trước, hắn lộ mình quá sớm. Lộ mình vì không chịu được sự trêu đùa của hoàng đế. Kiếp này hoàng đế....chúng ta cứ trêu đùa nhau vậy. Ai sẽ thắng ai?

-Cho hắn vào!

Hoàng đế hạ chỉ. Đám người Tấn vương cũng đã tới, đang vội vã theo vào.

-Hoàng thượng vạn vạn tuế....

-Hoàng huynh vạn an....

-Phụ hoàng muôn muôn tuổi...

Thanh Liên quỳ cạnh hần, không dám ngẩng đầu lên. Kiếp trước, nàng chưa bao giờ đến gần hoàng đế vậy. Thân phận đế vương khiến người đó tỏa ra một vầng hào quang tràn ngập, quý khí ngút trời.

-Miễn lễ...Các khanh bình thân.

Hoàng đế đã hơn bốn mươi, vóc dáng tráng kiện...Ánh mắt sắc bén lướt qua những kẻ đang quỳ, không vì câu bình thân của ông ta mà đứng lên.

-Chuyện gì mà đêm hôm lại ồn ào gây chuyện? Lương vương, cuối cùng là có chuyện gì?

-Hoàng thượng...-Lương vương ngẩng lên, lớn giọng, vẫn đầy uất ức- Người triệu kiến ta vào kinh thành lần này có phải là muốn trêu đùa, cười cợt ta thêm nữa? Nếu vậy, cứ hạ thẳng một đạo thánh chỉ. Ta vào Oanh ca phường làm kẻ kể chuyện cười cũng được. Cho ta một đạo chiếu chỉ đi!

-Nói lung tung gì đó? -Hoàng đế gắt lên- Ai muốn trêu đùa ngươi chứ? Có chuyện gì?

-Hoàng thượng...Hôm nay chuyện ở trường sân chắc người cũng biết... Tấn vương thúc và ta cùng nhìn trúng con mồi. Thị vệ của ta bắt con mồi, Tấn vương thúc phán hần vô lễ, phạt hần. Chuyện đó coi như ta kém dạy dỗ nên thuộc hạ không có mắt nhìn người. Còn tối nay đến dự tiệc, ta chỉ có một cơ thiệp nho nhỏ, Tấn vương cũng muốn dỗi với ta. Ba mỹ nhân của hần là gì chứ? Đồi lấy người của ta, để ta đi lại giày rách của thúc ấy? Các người không phải khinh thường Lương vương phủ ở Đông đô nhỏ bé, muốn bày trò trêu cợt ta sao? Không khinh thường ta thì là gì?... Là gì chứ?

-Hâm hồ -Hoàng đế mặt rùng rợn lại, quát to -Ngươi...

Ông nhìn sang Tấn vương đang cúi mặt. Lương vương đang rất giận dữ...Biểu hiện này lại làm ông ta bỗng chốc thở phào:

-Tấn vương, chuyện này thế nào?

-Thần đệ không có ý đó -Tấn vương vội vã biện minh- Con mồi đó là thần đệ nhìn thấy, chưa kịp buông tên. Còn chuyện cơ thiệp kia...Đệ cũng không có ý đó. Nếu Lương vương hiền triết không vui, coi như ta chưa có nói gì cả. Ta sẽ tặng cho ngươi ba cô nương mỹ mạo, vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ. Hiền triết...

-Không cần -Lương vương ngẩng lên, giọng có chút mềm nhẹ, như là trẻ con đang lúc tủi thân – Hoàng đế bá bá! Người đã phong ta là Lương vương thì cũng nên cho ta chút mặt mũi. Có một cơ thiệp mà cũng không bảo vệ được, người ta sẽ chê cười ta...Làm sao ta còn ở lại kinh thành này được chứ? .... Ta về Đông đô, ta phải về Đông đô....

-Được rồi, được rồi – Hoàng đế khoát tay -Lương vương cứ đứng lên đi...

-Hoàng đế bá bá....

-Được rồi...Tấn vương có chút vô lý, ta thay hần đền bồi cho ngươi vậy. Ban cho thị vệ của ngươi năm mươi lượng vàng, chức quan ngũ phẩm, khen thưởng hần bắt được con mồi tốt. Còn cơ thiệp của ngươi, từ nay ai mà dám đòi lấy, ngươi có quyền phạt bọn chúng. Là ai cũng vậy, ta cho phép đánh ba mươi trượng, sau đó vào cung bẩm báo sau...

Lão hoàng đế như con cáo già lão luyện. Chỉ là Lương vương hần cũng đã ở vị trí đó mười mấy năm. Những thủ đoạn này tạm thời vẫn chưa gọi là gì.

-Tạ ơn hoàng đế bá bá....Tạ ơn...

-Còn Tấn vương -Hoàng đế hướng mắt về phía Tấn vương đang quỳ, hơi sáng giọng- Cắt nửa năm bổng lộc, phải tạ lỗi với Lương vương.

-Tuân lệnh...

Lương vương đón lấy lời tạ lỗi mà mặt vẫn còn nguyên vẻ hần học cũ. Hoàng đế không rời mắt khỏi hần, sau đó mới ban lệnh nghỉ ngơi cho các thân vương, quan viên quay lại lễ nghi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nói Rõ Ràng

Hoàng đế thích thần tử là kẻ “quần là áo lượt”. Thiết Hần nghe chuyện, không mấy mừng vui vì chức quan từ trên trời rơi trúng đầu mình và năm mươi lượng vàng được thưởng. Hần thần nhiên nói với các huynh đệ trong đám thị vệ của mình:

-Năm mươi lượng chia cho mỗi người một ít uống rượu đi!

-Thiết đại ca -Thị vệ Trương Tấn Giang vội chạy theo Thiết Hàn khi hắn đang định rời khỏi lều- Huynh đem tiền chia cho mọi người hết, không để lại một ít sao?

-Mỗi tháng đều có tiền lương mà. Cũng đâu cần dùng gì.

Thiết Hàn không thân thích, cũng không có quê cha đất tổ. Người rồi cũng về với đất, tiền bạc là vật ngoài thân, có cũng được, không có cũng không sao cả. Dù sao làm thị vệ cũng được nuôi ăn mặc, không đến nỗi đói khát mà gục chết ven đường.

Công danh cũng vậy. Như dòng nước chảy. Lương vương là chủ tử, cho hắn ăn mặc, giờ còn lấy cho hắn vị trí quan ngũ phẩm. Sau này có chết cũng có mảnh đất đảng hoàng an táng, bia mộ cũng có danh là mệnh quan của triều đình.

So với trước đã là rất tốt. Tốt lắm rồi.

-Thiết đại ca. . .

Một thị vệ khác lại mang đến hai bộ y phục mới. Mấy hôm nay đoàn thị vệ đều cùng vương gia đi săn thú, y phục rách đi không ít. Thiết Hàn cũng chỉ còn hai bộ nguyên vẹn mà thôi.

-Mỗi người đều có thêm một bộ. Thiết đại ca thì được hai bộ. Huynh được làm quan ngũ phẩm nên đãi ngộ cũng tốt hơn.

Thiết Hàn đón lấy hai bộ y phục mới. Trương Tấn Giang chợt buột miệng:

-Y phục của huynh hình như mỏng hơn chúng ta thì phải. Lần trước bao tay cũng đẹp hơn.

Nói đến đây, các thị vệ khác cũng không khỏi tò mò, sẫm soi hai bộ quần áo. Kiểu dáng không khác nhưng chất liệu vải của Thiết Hàn thì mềm mịn hơn hẳn, thấm hút mồ hôi tốt. Trong lớp áo trong lại được thêu chữ Thiết bằng hoa văn tinh mỹ. Đám thị vệ ăn ngủ cùng một chỗ, quần áo thay ra cũng vứt loạn, nhờ mấy chữ này mà Thiết Hàn lúc nào cũng nhận đúng y phục của mình.

-Hèn gì huynh không bị lạc trang phục. Có chữ thêu này. . .

-Chúng ta không có.

-Sao lại có chuyện như vậy? Sao phòng thêu thùa lại ưu ái Thiết huynh vậy? Không thể nào.

-Ta phải đi cáo trạng. Phòng thêu thùa. . .

-Các người đi à -Trương Tấn Giang quát lên- Phòng thêu thùa trước đây cung cấp y phục nhưng người thêu hoa văn này là phu nhân. Giờ các người cáo trạng, vương gia sẽ nghĩ sao? Vương gia vì phu nhân, Tấn vương cũng dám đắc tội đó.

Vương gia bụng dạ hẹp hòi. Chỉ cần nghi ngờ thì Thiết Hàn ắt sẽ chuốc rắc rối to.

Đám thị vệ cũng đã hiểu ra nên đều không dám bàn tán nữa. Trương Tấn Giang vỗ vai Thiết Hàn:

-Huynh yên tâm, bọn họ đều rất kính trọng huynh nên sẽ không nói lung tung đâu. Nhưng mà chuyện này. . .

Thiết Hàn cũng khá lúng túng. Phu nhân là người của chủ tử, từ khi nàng trở thành thiếp của Lương vương, hắn cũng đã coi nàng như người trên mà đối đãi. Giờ phát hiện ra nàng lại có ý quan tâm đến hắn, Thiết Hàn cũng chẳng biết làm sao.

Mì nấu riêng khi hắn ra ngoài vớt tên.

Chanh đào pha mật ong, thỉnh thoảng lại có vài chén nước mát khi hắn cùng các huynh đệ canh gác ngoài trời nắng nóng. Áo dày hơn, thêu thùa tỉ mỉ, dụng tâm hơn.

chữ Thiết như rồng bay phượng múa trong lớp áo trong càng khiến Thiết Hàn bận tâm suy nghĩ. Liên tưởng đến vẻ chuyên chú của nàng khi thêu chữ cái đó, đáy lòng phẳng lặng chợt có chút sóng ngầm chợt dâng lên.

Có người vì hắn mà tỉ mỉ thêu một con chữ nhỏ. Chai chanh đào mật ong, nước mát – có phải vì hắn mà có hay không?

-Huynh cũng không nên nghĩ nhiều đó nha -Tấn Giang nhắc nhở người bạn thân thiết khi thấy hắn có dấu hiệu thất thần- Đó là thiếp yêu của vương gia đó.

-Đệ cũng đừng nghĩ lung tung nữa. Tối nay đệ trực đêm đi. Ta mệt rồi.

Thiết Hàn quay vào lều dành cho mình. Hình ảnh Thanh Liên hiện ra rõ nét hơn.

Cũng đã từng có ấn tượng. Chiếc áo được thêu chữ Thiết. . .Thiết Hàn máng nó lên vách, mắt khép lại nhưng không ngủ được dù đêm đã dần tàn.

Chương 20: Chương 17.2

Trong lều dành riêng cho mình, Lương vương đang hưởng thụ cảm giác được Thanh Liên hầu hạ. Gần đây hắn cứ buộc nàng phải bóp vai, đấm lưng cho hắn. Tay Thanh Liên lực không lớn nhưng cảm giác mang lại thì thực sự thoải mái khiến Thảm Hành Vân không muốn rời giường.

-Nàng mệt rồi à?

Lực tay dần giảm, sức lực Thanh Liên làm sao so được với mấy gã sai vặt thường hầu hạ Lương vương chuyện này. Nhưng nàng vẫn không ngưng tay, vẫn nhẹ nhàng.

-Nếu vương gia còn mới, Thanh Liên vẫn hầu hạ người.

-Được rồi... Bao nhiêu đó là đủ -Lương vương ngồi dậy, khoác lại áo. Gương mặt trắng nõn của Thanh Liên hồng lên, không dám nhìn vào thân thể hắn. Lúc này khi bóp vai, động tác cũng thoáng có vẻ e dè.

Trước mặt hắn, nàng đã có sự ngưng ngững của nữ tử. Vậy là cũng có chút chú ý, không hẳn chán ghét hẳn phải không?

-Chuyện lúc nãy ở yến tiệc, khi đó ta....

Thanh Liên cúi mặt. Nhưng bàn tay giấu dưới lớp tay áo dày đã run lên.

Lương vương đã dự đoán được một vài tình huống khi đến dự tiệc. Tần vương muốn thử hắn. Nhưng lúc hắn ta đề nghị đổi Thanh Liên, Thảm Hành Vân cũng đã cảm thấy giận dữ. Cái giận khiến lồng ngực hắn nhói lên.

Bất chợt hắn tiến đến, giằng lấy bàn tay nàng đang giấu dưới lớp áo, một tay nâng mặt Thanh Liên nhìn thẳng vào mình.

-Ta không chỉ có đóng kịch. Ta thực sự thích nàng. Ta không bao giờ đổi nàng cho ai cả. Dù hoàng thượng cũng vậy, ta cũng sẽ không đổi nàng.

Lòng Thanh Liên cũng đang bắt đầu bấn loạn. Kiếp này hoàn toàn không giống kiếp trước. Lương vương kiếp trước... Lương vương kiếp này lại muốn che chở nàng. Hắn thật lòng... Nhưng hắn sẽ là kẻ phản loạn. Thanh Liên quay lại thế gian này không phải vì hắn. Nàng muốn đền đáp lại Thiết Hân. Song bây giờ đền ơn chưa được mà lại bị cuốn vào một vòng lẩn quẩn khác. Rồi nàng sẽ ra sao? Lương vương, Thiết Hân nữa... Họ sẽ thế nào?

-Chúng ta về Đông đô. Sau hội săn này chúng ta sẽ về Đông đô. Về tới đó, ta sẽ giải tán hết đám thiếp thất, trắc phi đó. Trong mắt họ ta đã là kẻ mê muội vì nhan sắc. Thanh Liên, vậy cũng được.... Nàng coi như cùng ta diễn kịch. Hết cả đời, diễn vở kịch của chúng ta.

Lời ngon tiếng ngọt. Năm thê tứ thiếp. Thanh Liên không phải không biết, nam nhân càng có địa vị sẽ càng không có chuyện “nhất thế một đời người”. Nhưng nàng ước mơ vô cùng đơn giản. Tướng công tương lai là người nhà nông cũng được. Vợ chồng tôn kính, thương yêu nhau, có một mảnh ruộng nhỏ, nuôi gà, sông an ổn cho đến cuối đời.

-Lương vương...

-Thanh Liên...

Hắn hôn nàng, thực sự hôn nàng. Thanh Liên hoảng hốt, cố gắng đẩy Thảm Hành Vân ra.

Nàng không thể mềm lòng như vậy. Thân phận cách biệt. Hơn nữa, nàng trọng sinh. Trừ cho nàng cơ hội chỉ vì nàng muốn đền đáp ân tình của người khác, không phải để cùng Lương vương nói chuyện yêu đương...

-Thanh Liên!

Thảm Hành Vân giữ nàng rất chặt. Cuối cùng hắn cũng hiểu, tại sao ngày đó lại khăng khăng như vậy, Bỏ cả ngôi hoàng đế, muốn quay lại quá khứ. Hắn không chỉ bị ám ảnh bởi Thanh Liên tự sát mà còn bởi hắn có lòng lưu luyến, đã không muốn quên, đã muốn có nàng cam tâm tình nguyện ở mãi cạnh mình.

-Vương gia... Ngài đã hứa. Ngày không chạm vào Thanh Liên. Thanh Liên chưa nguyện ý... Thanh Liên...

Nàng sợ hãi. Y phục đã bị hắn lôi kéo. Ở kiếp trước, dù giả vờ là tiểu thư nàng cũng chưa đến gần hắn như vậy. Nàng ghé tòm và khinh bỉ hắn. Nhưng kiếp này, ngoài sự lo lắng, vòng tay hắn không làm Thanh Liên phản cảm. Chỉ có lo sợ và cảm giác chưa thật sẵn sàng.

-Nhưng nàng không ghét ta, nàng không ghét ta phải không?

Hắn cúi gằm, chớp mũi cao chạm khẽ vào mũi Thanh Liên. Nàng lùi hơn vài bước nữa, cố gắng trấn tĩnh:

-Vương gia quá lời....Nô tỳ không dám ghét ngài. Nô tỳ....

-Nàng về nghỉ ngơi đi!...-Hắn nựng nhẹ cầm nàng, giọng nhẹ nhàng như hơi thở- Ta không chạm vào nàng. Nhưng nàng cũng không được chạm vào ai cả, có biết không?

Đêm nay, nếu Thanh Liên còn ở cạnh, hắn cũng chưa biết mình sẽ làm ra chuyện gì. Có khi sẽ cưỡng ép nàng. Dục tốc bất đạt. Nàng phản kháng yếu ớt như vậy, có lẽ đã phần nào cảm thấy yếu lòng. Nàng đã động lòng.

-Ta ơn vương gia....

Thanh Liên đã khuất bóng, gương mặt phôi phôi niềm vui của Lương vương mới khôi phục lại vẻ trấn tĩnh. Không cần đè nén cảm giác của mình, thẳng thắn nói ra thật tốt. ” Quần là áo lượt”, cả đòi phụ vương đã phải đè nén, biến mình thành kẻ vô dụng, còn biến mẫu thân dịu dàng hiền chuyện làm thành hình tượng đồ phụ chanh chua, ghen tuông khắp kinh thành. Đè nén như vậy nhưng cuối cùng đại ca vẫn gặp họa. Đại ca vẫn tài, võ lược, nếu hoàng đế biết nhìn người khoảng vài năm sau đã có thể là trụ cột triều đình. Lương vương phủ không nợ nần hoàng thượng, còn phải vì muốn tránh hoàng thượng mà đè nén, làm trò cười cho bọn vương công quý tộc. Kiếp này Lương vương hắn không nhịn nữa. Không vì an ổn mà nhịn nữa. Hắn không để câu chuyện kiếp trước lặp lại. Nhất định không!

-Trịnh Hải!

-Hồi vương gia , Trịnh Khải nhận mệnh- Một thiếu niên bước ra từ bóng tối, ánh mắt như sao, phục tùng chờ mệnh. Lương vương khẽ nhếch môi:

-Sáng mai triệu Thiết Hàn đến lều của ta gấp. Nói là ta có chuyện muốn bàn. Đưa cái này cho hắn.

Một bao thư màu đỏ. Thiết Khải không hỏi, chỉ lặng lặng cúi đầu, đồng ý dạ thưa:

-Thuộc hạ cáo biệt....

Lương vương quay lại trên kháng gỗ. Mùi hương của nàng đầu đây còn vương vấn. Kiếp trước không duyên không nợ. Kiếp này nàng phải trả cho hắn. Lương vương hắn muốn đòi cả vốn lẫn lời.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đi Với Ta

-Nàng thích ta, có phải không?

Thanh Liên vừa về đến lều của mình thì đột ngột có tiếng người cất lên. Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn nến, Thiết Hàn đang đứng bên trong.

-Thiết thị vệ....

Ánh mắt đó, nhìn thẳng vào Thanh Liên. Nếu như là kiếp trước hay chỉ thời gian mới quay lại đây thôi, nàng sẽ gật đầu thừa nhận. Nhưng Lương vương lại...Cảm giác của Thanh Liên đã không còn như lúc ban đầu:

-Nàng có thích ta không? Nếu thích thì ta đến gặp vương gia. Người có nhiều thế thiếp, ta bán mạng vì ngài. Nếu ngài tặng nàng cho ta, chứng tỏ nàng không quan trọng với ngài. Ta dẫn nàng đi!

Hắn ngừng lời đôi chút. Đôi mắt lạnh như băng lại đối diện với Thanh Liên:

-Còn nếu không thích...Nàng cứ nói rõ, đừng để tình cảm của ta lớn dần thêm nữa. Thà kết thúc khi nó mới bắt đầu.

Nàng là thiếp yêu của Vương gia, hắn không quan trọng chuyện đó. Cũng là một dạng người hầu hạ. Thiết Hàn bảo vệ an toàn cho Thẩm Hành Vân, nàng đáp ứng nhu cầu đàn ông cho hắn. Chỉ cần khi nàng là người của Thiết Hàn rồi, một lòng chung thủy – vậy là tốt rồi.

-Thiết thị vệ...Tôi...

-Thích hay không thích? Đi hay không đi?

Thiết Hàn kiếp trước cũng lạnh lùng như vậy. Kiếp này....

Trái tim Thanh Liên không đơn thuần như trước nữa. Lương vương đối với nàng cũng có vài phần chân thật. Nếu như không có đêm nay thì...

-Thiết thị vệ! Người có thích tôi sao?

Nàng hỏi lại. Thiết Hàn không trốn tránh, cũng thẳng thắn với nàng:

-Có cảm tình. Nàng đối với ta đặc biệt hơn người khác, ta phải nghĩ khác đi!

Đôi khác? Hắn phát hiện ra rồi. Nhưng Thanh Liên cũng không thể nói thẳng lý do của những hành động đó là mình muốn trả ơn. Kiếp này hắn cùng nàng chẳng khác gì người lạ. Tái sinh – người nghe có thấy là nó quá hoang đường?

-Người giống đại ca của tôi ở nhà. Tôi mới đối tốt với người hơn người khác một chút. Người đừng...

Thiết Hàn là thị vệ dưới quyền Lương vương. Không may hắn ta cho rằng Thiết Hàn vô lễ sẽ đối với người bất lợi. Kiếp này dù chưa có cảm tình nam nữ, ân tình kiếp trước vẫn còn đó, Thanh Liên không muốn Thiết Hàn bị thiệt thòi, ảnh hưởng tới tương lai.

-Đại ca?

-Vâng!

Đại ca và muội muội. Từ nhỏ Thiết Hàn chỉ có một mình, không thân không thích. Hắn chưa bao giờ có ai thương hắn và hắn cũng chưa hề thương yêu ai.

-Vậy cũng được. Đại ca cũng được. Cứ coi ta như đại ca cũng được. Ta cũng coi muội như em gái ruột. Ta sẽ thương muội, chăm lo cho muội. Đừng lo!

Tay Thiết Hàn vuốt mái tóc óng ả. Cả hai đứng yên lặng trong lều.

Tình cảm vô cùng phức tạp. Thanh Liên không nghe tim mình đập thình thịch. Thiết Hàn cũng không. Nhưng hắn lại biết đến một cảm giác khác hẳn. Huynh muội? Tình thân. Cũng không tệ. Có một muội muội còn hơn cô độc trên đời một mình. Chẳng ai thương mình. Mình cũng chẳng thương ai.

-Vậy thì muội càng phải đi với ta. Lương vương không chỉ có một tiểu thiếp là muội. Vương phủ phức tạp, muội không sống thoải mái được đâu.

Hắn nắm tay nàng, dường như muốn kéo Thanh Liên đi.

-Thiết đại ca....Tôi...

-Đã coi ta như ca ca thì cứ như vậy. Ta sẽ chăm lo cho muội. Sau này kiếm một gia đình tốt mà gả muội. Muội sinh ra con cái, đều là cháu của ta.

-Nhưng mà...

Thiết Hàn khựng lại. Thái độ ngập ngừng của Thanh Liên như vậy. Chẳng lẽ nào...

-Muội thích vương gia thật à?

-Không có....Muội...

-Muội có thích, hắn cũng chẳng thể nào sống tốt với muội hơn được. Nhưng nếu muội không rời được hắn, ta cũng không để muội thiệt thòi được. Đi với ta!

Bàn tay Thiết Hàn như sắt thép, nắm chặt lấy tay Thanh Liên:

-Thiết đại ca....Huynh dẫn muội đi đâu vậy? Thiết đại ca...

-Cứ đi theo ta là được. Tối nay hắn phải cho ta một câu trả lời hợp lý, để ta coi có nên để muội muội của mình ở lại chỗ hắn không?

Trọng sinh sẽ thay đổi nhiều thứ. Thanh Liên thấy được một mặt khác ở Thiết Hàn. Lạnh lùng nhưng cũng vô cùng bá đạo. Đó mới là bộ mặt thật của hắn sao?

Thần sinh ra đã là nô lệ, vốn cũng chẳng có nhà.

Đã không có họ, nói đời tông đường có nghĩa gì đâu

Thiết Hàn kiếp trước là danh tướng đi lên từ tay trắng, máu nhuộm sa trường, dưới chân là bao nhiêu sinh mạng. Cả đời cô độc, chỉ có một mảnh chân tình ôm ấp đến khi nhắm mắt. Kiếp này gặp lại nàng, bao nhiêu ký ức đều không có, nhưng nếu nàng đã thật tâm thật dạ coi hắn như tình thân, Thiết Hàn cũng sẽ toàn tâm toàn ý che chở, để Thanh Liên được sống vui vẻ đến cuối cuộc đời.

Chương 22: Chỗ Dựa

Lều của Lương vương luôn được canh gác kỹ, cả thị vệ lẫn người của hoàng đế. Vậy mà Thiết Hàn mang người vào trong không ai biết. Thẩm Hành Vân khẽ nhếch môi:

-Không giấu tài nữa sao?

Nếu kiếp trước không tận mắt chứng kiến, Thẩm Hành Vân cũng sẽ nghi ngờ Thiết Hàn kiếp này không phải là Thiết diện tướng quân ngày trước. Hắn làm tròn nhiệm vụ nhưng không biểu hiện vượt trội, chẳng để ý đến phong thưởng. Người như vậy, tương lai sau này cũng khó kích thích hắn nỗ lực trên chiến trường.

Ngay cả khi bán con mồi cũng không thể hiện được hết khả năng hắn có. Vậy mà bây giờ đêm hôm khuya khoắt, hắn lại bí mật vào lều của Lương vương, còn dẫn theo Thanh Liên.

Tay hai người nắm lại. Lương vương khẽ cắn môi:

-Đang đêm người dẫn ái thiếp của ta đến lều, có ý gì?

Không phải là muốn dẫn nàng theo hắn chứ? Thẩm Hành Vân thoáng rung mình:

-Vương gia, bây giờ Thanh Liên là muội muội của ta. Ta muốn hỏi ngài, nàng ấy sẽ có vị trí nào ở vương phủ?

Huynh muội? Thẩm Hành Vân kinh ngạc.... Trước đây không hề có chuyện này.

-Ý người là gì?

-Làm thiếp nhà quan không bằng làm thê nhà nghèo- Thiết Hàn nhẹ giọng- Ta biết, trắc phi, thiếp thất của vương gia đa số là tử sĩ ả mình để giúp người che mắt. Nhưng muội muội của ta hoàn toàn không có bản lĩnh đó. Nàng không có võ nghệ, không có thân thế, càng không sánh bằng bản lĩnh của các tiểu thư khác có thể trợ giúp cho ngài. Vì lẽ đó ta muốn biết, vương gia định cho nàng vào vị trí nào của phủ ngài?

Câu hỏi khiến Thẩm Hành Vân sửng sốt. Hắn thích Thanh Liên, có thể là đã mến mộ, yêu thương nàng. Nhưng hắn cũng chỉ định mang Thanh Liên về Đông đô. Thẩm Hành Vân không hề để ý đến ý nguyện của nàng là có muốn đi không?

-Ta....

-Nha hoàn thông phòng thì thấp kém, thiếp thất không có danh phận, trắc phi là sẽ tột cao. Nên Vương gia để chúng ta đi đi! Ta lo được cho muội muội, sẽ tìm người phù hợp, yêu thương nàng thật lòng.

-Người....

Thẩm Hành Vân chần chờ không quyết. Vậy thì Thiết Hàn cũng không khách sáo nữa. Hắn kéo tay Thanh Liên, muốn bước khỏi lều:

-Thiết Hàn, người đứng lại. Người không thể dẫn nàng đi!

-Nói nhiều...

Nhanh như chớp, Thiết Hàn đã chụp đúng mạch môn của Lương vương. Giọng hắn lạnh như băng:

-Vương gia, ta muốn rời khỏi nơi này không có gì khó cả. Nếu không thể cho muội muội một danh phận thì đừng làm khó nàng ấy nữa. Thiếu nữ không có được mấy thời gian vui vẻ, người đừng làm lỡ đời nàng.

-Người dẫn nàng ấy đi, Thanh Liên sẽ mang tiếng là theo người bỏ trốn. Không lẽ cuộc đời này người định để nàng trốn chui trốn nhủi cùng người mãi? Thanh Liên....

-Vậy giờ ngài sẽ thu muội muội của ta với danh phận gì? Làm thiếp tuyệt đối không được.

Đã được tiếng đảm mê nhan sắc, coi Thanh Liên như một nguyên nhân khiến mình mê muội cũng tốt. Điều hoàng thượng muốn thấy, không phải là con cháu của Lương vương tác tệ đến thế sao?

-Ngày mai ta đến gặp Hoàng bá bá, nhờ người tư hôn. Ta muốn cưới nhị trắc phi.

Thẩm Hành Vân nhìn vào mắt Thiết Hàn, trầm giọng:

- Còn Thiết thị vệ, người nhanh chóng trở về Đông đô, sắp đặt chút chuyện cho Huệ nhi lui vào trong. Khi ta trở về, chỉ có một trắc phi là Thanh Liên. Những người khác thì không cần phải vội, từ từ sẽ “biến mất” vì Thanh Liên giống mẹ ta, muốn làm đổ phụ. Ta say mê nhan sắc của nàng, nói gì ta cũng nghe.

Thanh Liên đứng sững lại, nhìn hẩn. Mọi chuyện như một giấc mơ.

Hẩn muốn lấy nàng trắc phi? Trắc phi của Lương vương, trong khi Thanh Liên chỉ là một nha hoàn?

- Thiết thị vệ, người cũng đã có muội muội để bảo vệ. Ta không muốn nhện hoàng đế nữa. Đông đô của chúng ta cũng đã đến lúc rồi.

Kiếp trước, vì muốn báo thù mà Lương vương khởi loạn. Lực lượng chưa đầy đủ, trong tay chỉ có hai vạn quân và năm ngàn tử sĩ. Kiếp này hẩn không ham mê ngôi vị, chỉ muốn giữ bình an cho gia tộc, cho phụ vương, mẫu phi mình. Đột ngột Thiết Hàn lại trở thành ca ca của Thanh Liên, tuy là sự việc không ngờ đến nhưng đã tạo cho Lương vương một cơ hội. Hẩn sẽ khởi loạn nhưng không phải vì muốn tranh giành thiên hạ. Lương vương chỉ muốn tách vùng đất Đông đô thành của riêng mình, tự mình cai trị, không phụ thuộc vào ai.

Thiết Hàn - Lãnh diện tướng quân của kiếp trước. Tài điều binh khiển tướng đứng đầu thiên hạ. Hiện tại dù không có kinh nghiệm nhưng quăng hẩn vào quân ngũ từ từ rèn luyện, có lẽ hiệu quả sẽ không thể dự đoán... Vùng Đông đô không còn nằm trong sự cai trị của triều đình.

Thiết Hàn ngay từ buổi đầu gặp mặt đã biết Lương vương có tham vọng. Nhưng chỉ có hẩn không màng đến những thất bại của Thiết Hàn khi làm nhiệm vụ mà thu nhận hẩn. Muội muội dịu dàng khả ái. Muốn bảo vệ được nàng, Thiết Hàn cũng không thể chỉ làm một thị vệ nhỏ nhoi được. Hẩn chẳng những phải được Lương vương coi trọng mà còn phải trở thành người không thể thay thế trong đội quân của hẩn. Cuộc đời của một kẻ chỉ quen chinh chiến, lấy máu sa trường rửa kiếm, bao năm nay đã quá quen thuộc với Thiết Hàn rồi.

Vạn kiếp nắm quyền sinh sát, cũng là kẻ vạn kiếp đơn độc. Thiết Hàn vỗ nhẹ đầu Thanh Liên như an ủi rồi lại quay mình, mắt hút trong đêm lạnh ướt sương đêm.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trắc Phi

Ngài cuối cùng của hội săn, Tấn vương thúc ngựa đến bên cạnh Thẩm Hành Vân:

- Tên thị vệ của Vương diệt đâu rồi?

- Hẩn được chức quan ngũ phẩm, dĩ nhiên là vui mừng đến phát khóc. Ta cho hẩn về nhà để hẩn ăn mừng với người nhà rồi.

Sự biến mất hay còn của một tên thị vệ đương nhiên không quan trọng. Nhưng Tấn vương lại mơ hồ cảm thấy sự biến mất này có bí ẩn... Tuy nhiên hẩn không đủ người theo dõi, đến khi biết tin thì Thiết Hàn đã rời lâu sân rồi.

- Mỹ nhân kia...Cháu...

- Vương thúc đừng phiền quá. Để ta đi săn...

Lương vương thúc ngựa. Đoàn thị vệ cũng phóng theo chủ. Từ ngày Lương vương ra mặt tổ khổ với hoàng thượng, không còn ai dám đến trêu chọc hẩn. Ban ngày hẩn phóng ngựa đi cùng đoàn săn, nhưng trời chưa chiều đã quay lại lâu. Có khi trời vừa tối lâu đã tắt đèn, bên trong vang lên tiếng thờ gấp, có lúc vang đến quá nửa đêm.

Mỹ nhân của Lương vương ngày càng đẹp, môi mọng đỏ, lại thêm trang sức lụa là, mỹ miều như một đóa trà mi.

Vẻ đẹp thanh khiết lại thêm phong tình quyến rũ. Lương vương say mê nàng như điên đảo. Hôm nay là ngày săn cuối, hẩn mang hai con mồi đến chỗ hoàng thượng. Hoàng đế rất hài lòng, muốn ban thưởng. Bỗng nhiên Lương vương quỳ mọp dưới trước long giá, tâu lên:

- Muôn tâu hoàng bá bá, diệt nhi không cần phong thưởng. Diệt nhi chỉ mong hoàng bá bá thành toàn cho diệt nhi một chuyện.

- Chuyện gì?

- Hồi hoàng bá bá, mong bá bá ban chỉ, phong cho Liên nhi làm trắc phi của diệt nhi.

Một lần nữa, lời của Lương vương khiến mọi người kinh ngạc. Say mê nữ sắc nhưng đến nỗi ban phong làm trắc phi là chuyện chẳng ai ngờ. Đó lại là

một nha hoàn.

-Vương diệt có biết, trắc phi của vương gia phải có thân phận gì không? Tại sao lại...

-Điệt nhi biết chứ -Lương vương bậm môi, càng thêm cương quyết- Liên nhi chỉ là nha hoàn, nếu hoàng bá bá không ban chỉ, không đòi nào phụ vương cháu đồng ý cho nàng ngồi vị trắc phi. Nhưng hoàng bá bá cũng biết, diệt nhi sắp về Đông đô, Liên nhi theo Hành Vân về đó sẽ bị khi dễ...Trước đây diệt nhi không biết Hạ Lam lại hung dữ như vậy, giờ diệt nhi mang thiếp thất từ kinh thành về tự nhiên sẽ tìm cách khinh dễ Liên nhi...Điệt nhi van hoàng bá bá, cho Hành Vân hoàn thành tâm nguyện. Diệt nhi chỉ thích Liên nhi, diệt nhi không muốn nàng khổ sở. Cầu hoàng bá bá thành toàn.

Lời lẽ thống thiết, nửa van cầu nửa như đòi hỏi của đứa cháu với hoàng bá phụ. Các hoàng tử quanh Long giá đều cười Lương vương ngốc, chỉ có Lục hoàng tử thâm nghĩ đến một người.

Nha hoàn Thanh Liên là nha hoàn đêm hoa dâng Nhâm Uyển tặng cho Lương vương. Có lẽ nàng ta sẽ có chút tác dụng nếu biết cách dùng.

-Cháu thật là...Là thân vương mà lại muốn nâng nha hoàn làm trắc phi. Cháu...nếu ta ban chỉ thì chỉ làm trò cười cho người ở Đông đô. Phụ vương và mẫu phi cháu không trách ta sao? Thế nào cũng oán trách ta...

-Bá bá là hoàng đế, ai dám trách tội người chứ -Lương vương uất ức -Bá bá, Thanh Liên rất đáng thương. Hạ trắc phi của diệt nhi vô cùng hung dữ, nếu không có chiếu chỉ của hoàng bá bá, nàng ta sẽ ức hiếp Thanh Liên nhiều hơn nữa. Diệt nhi van bá bá thành toàn, thành toàn cho cháu....

-Phụ vương. Hải nhi có lời muốn nói.

Lục hoàng tử đột ngột lên tiếng. Hoàng đế nhìn hắn, đáp lời:

-Hoàng nhi có ý gì?

-Lương vương cũng không phải là không có lý. Chuyện của trắc vương phi cũng không phải là khó giải quyết. Chúng ta cho nàng ta một danh phận rồi gả cho Lương vương là được. Phụ vương nói có phải không?

Lương vương có ấn tượng sâu đậm với Lục hoàng tử. Hắn ta không hẳn là kẻ hùng tài vĩ lược. Kiếp trước nếu không nhờ Thiết Hàn, Lục hoàng tử cũng chưa chắc thắng được hắn trong một trận. Kiếp này sống lại, Lục hoàng tử cũng chưa hề đối địch với Thẩm Hành Vân.

Tuy nhiên giữa cả hai vẫn tồn tại một mối hận. Kiếp này Lương vương đã nghĩ, hắn muốn một mình một cõi ở Đông đô, chuyện tranh giành quyền lực trong triều đình không bận tâm làm gì nữa. Hắn đã từng muốn buông tha mối thâm thù với Cảnh Khiêm. Dù sao kiếp trước Lục hoàng tử cũng là vong hồn dưới tay hắn, nợ nần gì cũng đã trả rồi.

Song, hình như Cảnh Khiêm lại muốn giở trò với hắn. Được rồi, cứ chờ ván bài mới thế nào.

-Ý hoàng nhi là gì?

-Cơ thiếp kia từng là nha hoàn của Thừa tướng phủ. Thừa tướng đại nhân chịu thiệt một chút, nhận nàng ta làm nghĩa nữ, gả cho Vương gia làm trắc phi. Tiểu thư phủ thừa tướng, dù chỉ là dưỡng nữ cũng không làm mất mặt Lương vương, hổ thẹn hoàng gia.

Cách rất tốt. Hoàng thượng chau mày:

-Cách của hoàng nhi cũng không tệ. Nhưng mà như thế thiệt thòi cho Nhâm ái khanh quá. Ta...

-Hồi hoàng thượng, lão thần vui còn không hết, làm sao có thiệt thòi gì -Nhâm thừa tướng lên tiếng- Nha hoàn đó đúng là có duyên với phủ của thần. Có được thêm dưỡng nữ và hiền tể, đối với lão thần là vạn hạnh ngàn năm.

-Được rồi, khanh đã nói thế thì cứ như vậy mà thành toàn cho Vương diệt vậy. Cho người đưa cơ thiếp đó vào phủ Thừa tướng, chọn ngày rước dâu. Trẫm sẽ nhanh chóng ban hôn.

Kế hoạch thay đổi nhưng Lương vương vẫn không nao núng. Hắn cúi đầu vái lạy hoàng đế lia lịa, giọng hồ hởi:

-Điệt nhi đa tạ hoàng bá bá đã thương cháu. Mong hoàng bá bá sớm ban chiếu. Ngày rước dâu.

-Đừng có được voi đòi tiên nữa. -Hoàng thượng cười ha hả- Phải biết kiên nhẫn một chút. Cháu yên tâm, nàng ta chỉ vào phủ thừa tướng ở tạm ba ngày, sau đó sẽ tổ chức đón dâu. Phụ hoàng và mẫu phi của cháu có nghe tin cũng không thể nào đến kinh thành kịp thời đâu.

-Dạ...Đa tạ hoàng bá bá. Đa tạ....

Lục hoàng tử. Nhâm thừa tướng. Ta chờ coi các người sẽ giở trò gì trong lễ rước dâu của bản vương đây.

Nơi Đông đô vắng lặng, Thiết Hàn đã về đến nơi. Trong phòng, trắc phi Hạ Lam đang trang điểm. Nghe tiếng động, nàng ta phản ứng rất nhanh.

-Ai?

-Huệ nhi, vương gia có chỉ, Hạ Lam trắc phi cũng nên biến mất rồi.

-Tuân lệnh vương gia.

Một năm trước, Lương vương cưới con gái của Trần tướng quân Đông bắc Hạ Mẫn làm trắc phi. Hạ Lam là con gái võ tướng, đương nhiên không cam chịu lấy người “quần là áo lượt” ăn chơi nổi tiếng vùng Đông đô. Nhưng lệnh vua khó cãi, nàng đành phải đồng ý. Trong đêm tân hôn thì cương quyết không cho Lương vương vào phòng. Hắn nổi giận bỏ sang phòng thiếp thất. Hai người sau đó náo loạn, gà chó trong vương phủ không yên.

Hạ Lam sau đó thành đồ phụ, nổi tiếng ở Đông đô, cả năm không cho Thẩm Hành Vân bước chân vào phòng tiểu thiếp. Hắn cũng lạnh nhạt nàng, thường đi uống rượu hoa thay cho việc vào phòng trắc phi.

Bề ngoài là vậy. Bên trong Hạ Lam cũng là con của tướng quân Hạ Mẫn. Nhưng từ nhỏ đã được huấn luyện làm tử sĩ, ở bên chủ nhân hầu hạ, gọi là Lập Huệ. Tổ tiên Lương vương một thời lừng lẫy không ngờ kiếp này lại bị quân vương áp chế dồn vào đường phải giả ngây giả dại. Hạ Mẫn tướng quân cũng để che mắt triều đình, giữ gìn lại quân lực phòng thân cho Lương vương đã phải giả vờ vì con gái mà trở mặt, cùng Lương vương thường gây hấn, nhiều lần tỏ ý bất bình muốn rút khỏi Đông đô.

Nay muốn trắc phi Hạ Lam biến mất, chủ nhân cũng đã đến ngày muốn quật khởi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tiểu Thư Của Thừa Tướng Phủ

Nhâm Thanh Liên là tiểu thư thất lạc của phủ Thừa tướng, bây giờ được đưa trở lại phủ, chờ vài ngày sẽ chính thức gả làm trắc phi cho Lương vương.

Trở thành nhà mẹ đẻ của Thanh Liên, phủ Thừa tướng tất bật hẳn lên chuẩn bị cho hôn sự. Thừa tướng và phu nhân nhận trà kính của Thanh Liên, sau đó đưa cho nàng phong bao đỏ, tươi cười mà nói với Nhâm Uyên:

-Uyển nhi và Liên nhi trước đây cũng đã thân thiết, giờ con tạm thời ở lại viện của Uyển nhi. Tỷ tỷ sẽ thay phụ thân sắp đặt chu toàn cho con.

-Đa tạ...phụ thân, mẫu thân...

Từ một nha hoàn lại trở thành tiểu thư nhà quan, sắp gả làm trắc phi vương gia, dưới mắt nhiều người Thanh Liên thật là tốt số. Nhưng người trong cuộc mới hiểu, nha hoàn có cái khổ của nha hoàn, tiểu thư nhà quan, thế tử nhà quyền quý cũng có cái khổ của họ.

-Chuẩn bị Thanh Liên nhiều đồ tốt, dù sao cũng là mệnh lệnh của hoàng thượng.

-Dạ, phụ thân.

Thanh Liên đã lui về viện, chỉ có hai cha con Nhâm Uyên. Nàng khẽ thở dài:

-Lục hoàng tử muốn lôi kéo Lương vương về phía mình sao?

-Không chỉ như vậy, còn có chúng ta nữa -Nhâm thừa tướng thu lại vẻ hiền hậu, từ ái, ánh mắt sắc bén hiện rõ- Để Thanh Liên trở thành con gái của thừa tướng phủ, lại không thực hiện như lúc đầu là công khai danh phận dưỡng nữ, tuyên ra bên ngoài nàng ấy là tiểu thư thất lạc của Thừa tướng phủ. Cũng là một chủ ý hay!

-Phụ thân, người định thế nào?

-Đã là người của phủ Thừa tướng ta, dù sao con bé cũng là người đáng thương. Đấu đá trong triều đình, ta cũng không muốn dây vào. Nhưng thân phận lại thế, đành thiết thời cho các con thôi.

Nhâm thừa tướng, tuổi đã hơn năm mươi, cả đời trong quan trường bốn ba. Thời trẻ từng có giao tình cùng Lương vương Thẩm Biệt, thời gian như nước, một người là quan đầu triều, một chỉ là vương gia nhân tản ở Đông đô.

Bây giờ lại làm thông gia bất đắc dĩ. Nhâm thừa tướng khẽ mỉm cười:

-Con cũng nên dạy con bé một số chuyện sẽ đến trong nhà vương tộc, cách quản lý hạ nhân, sổ sách. Chỉ là trắc phi thì cũng không đến nỗi, nhưng coi cách tên tiểu tử đó thể hiện thì có thể....sau này Thanh Liên còn có vị trí hơn nữa. Dạy con bé biết càng nhiều càng tốt, quan trọng nhất là đừng để người ta lung lạc, lợi dụng. Làm nha hoàn đã khổ, làm phi cho vương gia càng khổ nhiều hơn.

Nhâm Uyên ôn nhu hiểu ý. Thanh Liên mới rời nàng chưa được bao lâu như vậy, đã sắp trở thành trắc phi của Lương vương.

Kiếp trước em thay ta bồi hấn. Kiếp này em và hấn lại dây dưa.

Kiếp trước là ta mù quáng. Kiếp này ta không muốn chết trong uất ức. Ta lánh đi cái bẫy trong vương tộc, em lại dây vào.

Nhâm Uyển thở dài, quay về Thính Vũ lâu.

-Đại tiểu thư...

-Gọi tỷ tỷ. Hiện giờ ta là tỷ tỷ của muội.

Thanh Liên đang bới tóc. Suối tóc mượt mà thiếu nữ buông dài đến thắt lưng.

Vóc dáng yếu điệu, dung nhan tuyệt mỹ. Lương vương kiếp trước, sau này trở thành chủ nhân thiên hạ. Thanh Liên giờ là trắc phi cho hắn, sau này sẽ là gì trong đám cung tần mỹ nữ kia?

Kiếp trước như một giấc ngủ dài của Nhâm Uyển. Tưởng là được người yêu thương sâu sắc, ai ngờ lại chỉ là nạn nhân cho mưu toan chính trị. Nếu không phải vì nàng là Đại tiểu thư của Thừa tướng phủ, nếu không phải bởi đằng sau là sự ủng hộ của Thừa tướng, người đó có khi nào để ý đến nàng?

Cái chết của Thanh Liên là vô ích. Thủ đoạn của Nhâm Uyển đời trước cũng là vô ích. Người không nhẫn tâm để bảo vệ bản thân mình là kẻ thất bại. Nhưng kẻ đã nhẫn tâm đến vậy, bản thân mình cũng không bảo vệ được, còn thất bại đến dường nào!

Đời này nhiều chuyện đã thay đổi. Cái bẫy Lục hoàng tử đặt ra trong đêm hoa đăng vì sự có mặt của Lương vương mà thay đổi. Giờ lại đến Thanh Liên thành tiểu thư của Thừa tướng phủ, nhất định phải lôi kéo phụ thân nàng vào âm mưu của hắn ta sao?

Đã ngu khờ một kiếp, kiếp này còn lại mù quáng vậy sao?

-Liên nhi này...

-Dạ, tiểu thư....

-Lại là tiểu thư rồi.

-Dạ, tỷ tỷ....

-Người của Tô gia muội, từ khi muội còn nhỏ đã bán muội đi. Cha muội là tú tài nhưng vẫn cam tâm bỏ đi con gái. Ông ta sợ....sợ không nuôi nổi muội. Thật ra là ông ta hèn yếu vô dụng. Mẹ muội cũng không dám phản kháng. Bà ta không yêu thương gì muội cả. Năm ngoái họ mới bán Tam muội của muội vào thanh lâu.

-Tỷ tỷ...

Thanh Liên không khỏi chấn động. Dù lâu lắm rồi không cùng Tô gia liên lạc, nhưng đó cũng là thân thích của nàng, cũng từng là gia đình của nàng. Làm sao không khỏi bồn chồn.

-Từ bây giờ muội không còn là người của Tô gia nữa. Muội là Nhâm Thanh Liên của Thừa tướng phủ. Phụ thân của muội là Thừa tướng, tỷ tỷ của muội là ta. Nhà chúng ta có bao nhiêu kẻ muốn tính kế. Nhưng muội không cần bận tâm gì cả. Gã đến chỗ Lương vương, ai muốn muội làm bất cứ chuyện gì cho hắn cũng không được. Chỉ cần ngoan ngoãn làm trắc phi cho Lương vương thôi. Hắn đổi tề bạc với muội, bỏ đi là được. Ta và phụ thân sẽ chuẩn bị cho muội một ít của hồi môn, muội giữ lấy. Đang lúc hắn đang mê say muội, cứ đòi hắn những thứ quý giá, tích góp trong tay mà phò. Hắn leo càng cao, muội sẽ càng khỏ sở. Nếu được cứ ở bên hắn khuyên nhủ. Khuyên hắn đừng chen vào chuyện triều đình.

Cảnh Khiêm- con người ôn hòa như nước. Hắn đối với Nhâm Uyển ngàn vạn sủng ái, dần dần tước đi những chiếc gai phòng vệ của nàng. Với Thái tử, hắn trung thành cẩn cẩn, là một người em đáng tin. Với thuộc hạ, hắn là vương gia gần gũi, sẵn lòng đồng sinh cộng tử. Nhưng cuối cùng thì sao? Cha nàng – vị thừa tướng cả đời trung thành cùng quốc gia sinh mạng bị ngấm nhấm từng ngày trên giường bệnh, còn phải đích thân giả mạo di chiếu của Tiên đế để cứu con gái. Nhưng rồi cũng có cứu được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nỗi Sóng Ở Đông Đô

Tại thôn trang, Lão vương gia Thẩm Biệt nhận được thư từ kinh thành truyền đến. Gương mặt bỗng chốc trầm ngâm làm Thẩm vương phi đang may áo không khỏi ngừng tay:

Có chuyện gì?

-Hoàng đế ban hôn cho Vân nhi.

-Ban hôn? Cưới vương phi sao?

-Không phải. Là trắc phi thôi.

-Trắc phi sao phải ban hôn? Phu ta không phải đã có một trắc phi là Lam nhi rồi sao?

-Trắc phi lần này là một nha hoàn. Là Vân nhi cầu hoàng thượng ban hôn.

-Vân nhi?

Thẩm vương phi bỏ chiếc áo đang may dở trên bàn. Đôi mày liễu chau lại. Bà lo lắng hỏi phu quân:

-Có thật là ý của Vân nhi không? Nó đã có thư về cho chàng chưa?

-Chưa thấy. Nhưng đã có tin từ kinh thành truyền ra, nha hoàn đó là tiểu thư thất lạc của Thừa tướng phủ. Sau khi ban hôn, ba ngày sau ngay lập tức rước dâu.

-Ba ngày? Sao mà gấp vậy?

-Ta cũng không rõ. Nhưng như vậy chúng ta có muốn đến kinh thành cũng không kịp. đành đợi Vân nhi đưa con dâu về Đông đô thôi.

Vương phi cũng không lên tiếng. Đứa con này cũng giống như cha nó, phải sống dưới lớp án chơi, “quần là áo lượt”, chịu bao lời đàm tiếu từ người khác. Nhưng muốn yên ổn, đành phải thế thôi.

Thẩm vương gia mở tiếp bức thư thứ hai. Mới đọc qua nội dung, ông đã giật mình:

-Vân nhi muốn Hạ Lam “biến mất”.

-Biến mất?

Đã đến lúc rồi sao? Khi con trai lớn gặp chuyện, bà và phụ thân đã từng nghĩ đến chuyện đó. Một nửa giang sơn này từng do Thẩm gia giúp Tiên hoàng khai quốc giành về. Tiên hoàng và Thẩm lão vương gia là tri kỉ. Nhưng chỉ có tiên hoàng mới đủ sức áp chế Thẩm gia. Tiên hoàng mất, kẻ kế vị không được như ngài. Nhà họ Thẩm là vương gia khác họ, công cao lấn chủ, cha chồng của bà dùng một vạn quân trấn thủ biên giới suốt mười năm. Tướng công của bà cũng là người có tài năng nổi trội nhưng sinh ra không may mắn, hoàng đế lúc ấy lại có tính đa nghi, lúc nào cũng lo lắng Thẩm gia làm phản. Thẩm gia và Hải gia lại là bằng hữu. Để giữ an toàn cho nhi tử, tránh mọi hiểm nguy, cha chồng đành phải nuôi dạy con trai thành “quần là áo lượt”, bị bao thế gia trong kinh thành coi thường. Bà trở thành đồ phụ. Thời cuộc thay đổi, giờ con trai không muốn sống như cha nó nữa. Mảnh đất Đông đô nhỏ bé này liệu có chịu nổi chiến loạn hay không?

-Nàng nghĩ sao?

-Tướng công và con đã có trù tính thì cứ vậy mà làm. Lam nhi biến mất cũng là cái hay. Con bé đã khổ vì chúng ta nhiều rồi. Chi là không biết, nếu hoàn thành kế hoạch rồi con bé có thể làm lại từ đầu không?

Trong Lương vương phủ, nha hoàn thông phòng, tiểu thiếp và trắc phi đều là người của con trai, nếu có thu thêm người do người khác tặng thì đều được giám sát chặt chẽ. Vùng Đông đô nhỏ bé, tin tức ít được truyền đi, Thẩm gia đã cố gắng thu mình song cái gì cũng có giá của nó. Vân nhi cũng không thể già đi dần già đại suốt đời.

-Vậy nàng vào chuẩn bị một ít lễ cho con dâu mới. Dù sao trên danh nghĩa cũng là thứ nữ của phủ thừa tướng, chúng ta không thể bạc đãi nàng ta được.

-Dạ, tướng công yên tâm.

Bầu trời Đông đô nhiều sao sáng. Con hồ dù dón vào đường cùng cũng không thể trở thành mèo mả được. Từ khi sinh ra, Thẩm Hành Vân đã không phải là đứa an phận. Ông không muốn Thẩm gia mang tiếng là kẻ phản loạn nhưng nếu cứ sống trong cái lồng hoàn khổ mãi thì con cháu làm sao dám nhìn mặt tổ tiên.

-Vua sợ thần tử giòi, vua làm sao có thể ở ngôi vua?

Phượng Lễ cầm lá thư truyền về từ kinh đô, trao lại cho Thượng tướng quân Hạ Mẫn. Nhìn thấy hai chữ ” Hạ Lam biến mất”, tay Hạ tướng quân cũng run run.

-Vương gia không muốn đợi nữa rồi.

-Đúng là không đợi được nữa.-Phượng Lễ nhếch môi- Nhưng chúng ta chỉ là một Đông đô nhỏ bé. Vì thế phải làm phiền Hạ tướng quân.

-Lão phu không dám. Ân tình của lão vương gia, Hạ gia có hy sinh đôi chút đã là gì.

- Văn sinh cáo tử. Tướng quân bình an.

Phương Lễ băng mình trong sương lạnh. Hạ tướng quân cũng nhanh chóng hạ lệnh đến toàn quân.

-Điểm quân chờ lệnh. Ngay khi ta có lệnh, toàn quân lực Ngọc Hồ thành vây lấy Đông đô.

Trong đêm nay Hạ Lam biến mất. Chỉ còn lại một Lập Huệ- Huệ nhi.

Trên gốc cây cổ thụ lớn ở Đông đô, bóng Thiết Hân cô độc nổi bật trên nền trời đêm lạnh lẽo. Kiếp sống lang bạt trên yên ngựa sẽ tiếp nối bởi những tháng năm chinh chiến liên miên. Nhưng hân không hối hận. Thiết Hân không hối hận. Thà chết vì một mảnh tình thân vừa tìm thấy còn hơn là kéo dài những tháng năm vô ích để rồi nhắm mắt với cõi lòng trống rỗng, không yêu ai, cũng chẳng lưu luyến một ai.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nở Rộ

Phù thừa tướng, ngày lành tháng tốt, Thanh Liên đổi từ họ Tô sang họ Nhâm, đầu đội mũ phượng, khăn voan đỏ, xuất giá từ phủ Thừa tướng.

Lương vương áo đỏ tân lang, dù không trịnh trọng như khi cưới chính phi nhưng cũng đón dâu, hạ kiệu, cùng khách mời càn chén trước khi đưa vào động phòng.

Phòng tân hôn toàn màu đỏ, trên giường có để mấy hạt đậu phộng theo phong tục “đậu lành kết trái” Thanh Liên lại ngẩn người.

Tân hôn. . .Nàng thực sự có buổi tân hôn, lên kiệu hoa, chính thức gả cho người.

Đó lại là Lương vương – người kiếp trước khiến nàng phải tự vấn để bảo vệ sự trong sạch của mình.

Kiếp này hân là tướng công của nàng, là bầu trời của Thanh Liên.

-Khuyến Lương vương an phận. Sống yên ổn cùng hân đến cuối đời.

Lương vương sẽ tạo phản? Kết cuộc có như kiếp trước không?

-Nương tử, nương tử...

Có tiếng đá cửa phòng, tiếng Thẩm Hành Vân quát đuổi đám vương hầu quý tộc. Lòng Thanh Liên thất lại. Lo lắng, bất an...

Cho đến khi hân vén khăn voan, lộ ra gương mặt như hoa đào vừa hé nở. Mối mong, da trắng nõn. Trước hôm cưới, thừa tướng phu nhân còn cho mời ma ma trong cung đến, xoa thuốc, dạy cho Thanh Liên một số cách dưỡng nhan của gia đình quyền quý. Nàng vốn đã đẹp, được chăm chút lại càng thêm kiều mị động lòng người.

Con gái mười lăm trăng tròn hoa nhường nguyệt thẹn, Thẩm Hành Vân đứng yên ngây ngốc. Hân biết nàng đẹp nhưng không ngờ lại có thể đẹp đến dường này. Hơn cả lần đầu tiên gặp mặt ở kiếp trước. Khi đó ánh mắt nàng lạnh lùng như nước, còn tràn đầy phần hận. . .Thẩm Hành Vân cũng đau đớn không kém khi nghĩ đến chuyện đã qua.

Bây giờ, nàng trước mắt hân lại là một cô dâu mới. Một bông hoa diễm lệ, hân có quyền chạm đến, có quyền yêu thương nàng suốt cuộc đời này.

-Liên nhi, nàng đẹp lắm.Rất đẹp...

-Vương gia...

Mùi rượu, mùi mồ hôi đàn ông thoang thoảng. Thanh Liên hoảng hốt né người, tránh được nụ hôn:

-Người mệt rồi. . .Nên đi nghỉ sớm. Thanh Liên...

-Trước đây không tính. Giờ ta cưới nàng, nàng là nương tử của ta.

Hân vẫn cúi xuống. Đôi môi chạm đến môi nàng.

Mặn chút.

Thanh Liên khóc. Nàng cũng không hiểu vì sao mình lại khóc. Chỉ biết trong lòng trống rỗng. Sống lại với một cuộc đời mới hoàn toàn không giống trước. Những sự kiện hoàn toàn lạ lẫm. Ký ức kiếp trước càng làm Thanh Liên hoang mang hơn nữa. Nàng không biết mình sống lại để làm gì? Có ý nghĩa gì?

-Liên nhi!

Sống một cách vui vẻ, sống trong hạnh phúc. Sống để yêu thương, cho người khác yêu thương.

Phụ hoàng là quân chủ kiếp trước. Người với mẫu hậu chỉ là tình cảm hồi hột của hai kẻ cần nhau để củng cố quyền lực. Thái tử vinh sang tột đỉnh nhưng từ nhỏ đã không được bú sữa mẹ, đến khi biết chuyện chỉ có thể gặp hoàng hậu trong những dịp lễ, lớn lên một chút thì sẽ thỉnh an theo lễ. Hoàn toàn không có yêu thương, không được một lần sống trong vòng tay của mẹ hiền.

Nếu nàng là mẹ con, con là gì cũng được. Mẹ con đều sẽ thương con.

Hắn đánh cuộc. Có thể là không ra đời, có thể phải bỏ qua một kiếp. Nhưng biết làm sao được, đôi khi con người đầy đủ quá, người ta sẽ muốn những thứ mình chưa hề có trong tầm tay.

Thiên sát cô tình. Sinh ra đơn độc, khi chết đi chỉ có một mình. Quyền lực trong tay, nhìn thẳng năm trời.

Phía dưới giường, Thanh Liên như một đóa hoa sen vừa nở rộ. Lương vương áp sát vào nàng, dịu dàng, tỉ mỉ. Đôi tay còn vài vết chai bám lấy nệm giường. Nàng định cắn môi thật chặt thì hắn đã ngậm lấy môi nàng, đầu lưỡi đưa đẩy, giọng như ru:

-Ngoan...Thả lỏng. Ta thích nàng. Liên nhi, ta yêu nàng. Tin tưởng ta, Liên nhi...Tin tưởng ta đi!

Người Thanh Liên bị nâng lên đột ngột. Hắn lót dưới người nàng một lớp đệm mỏng. Thân thể mảnh mai cũng chợt lạnh đi.

Tiếng y phục bị tháo bỏ, từng lớp áo đồ rơi xuống mặt đất. Thẩm Hành Vân phủ phục trên tấm thân ngọc ngà mình khao khát. Bây giờ hắn không muốn nhìn nữa. Hắn yêu nàng, yêu tất cả của nàng.

Đóa hoa sen nở rộ giữa kinh thành tháng ba. Khác hẳn với Đông đô quanh năm lạnh lẽo, mùa đông tuyết rơi dày đặc, kinh thành rất ấm áp. Cái đau rất khiến Thanh Liên như ngộp thở. Thân thể trắng kiện của Lương vương đầy mồ hôi áp chặt. Tay hắn châm lửa, đau lắm...Thanh Liên muốn ngất đi!

-Liên nhi...Liên nhi...

Trong cơn mê đắm chấp chôn, nàng mơ hồ cảm nhận phía thân dưới khô khốc của mình nóng rực. Trước mắt bỗng hiện lên bóng hình ai đó...Vừa quen nhưng cũng thật lạ. Có tiếng ai lên lời gọi nàng là...

-Mẫu thân, con sẽ chờ người...

Con đường mở rộng trước mắt. Lam Mặc mỉm cười, chiếc áo choàng đen phát phới, tiễn chân kẻ mới bước qua ranh giới của đá Tam sinh.

Thỏa thuận. Đã có vài thỏa thuận được kí. Sự trở lại nào cũng có giá của nó. Trọng sinh không phải là một lợi thế để thay đổi kiếp trước. Trọng sinh là một sự lựa chọn, nhưng số phận con người đâu ở yên một chỗ. Người thay đổi một bước, số phận đã đi được một đoạn dài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Trở Về Nơi Của Chúng Ta

Sáng sớm trời đẹp, Thanh Liên tỉnh dậy. Cả người đau như dằm.

Nàng đang thu người trong vòng tay Thẩm Hành Vân. Hắn áp sát cảm vào má nàng, nhón nhột.

Không phải mơ, hoàn toàn không phải mơ.

-Vương gia. Trời đã sáng rồi.

Có tiếng của ma ma bên ngoài. Gò má Thanh Liên đỏ bừng. Nàng còn chưa mặc gì.

-Làm phiền quá! Đi cả đi!

Lương vương nổi giận. Các nha hoàn, ma ma vội vã tránh khỏi tân phòng. Bên trong hắn chồm dậy, còn hôn nhẹ lên má Thanh Liên:

-Dậy thôi, chắc bọn họ đem đồ rửa mặt vào rồi. Nàng rửa mặt, súc miệng rồi gọi bọn nha hoàn vào hầu hạ.

Mặt Thanh Liên không chỉ đỏ bừng mà còn nóng như lửa khi nhìn thấy....Lương vương nhìn theo ánh mắt nàng, thoáng cười khi nhìn phía dưới tấm nệm giường hần lót đêm qua.

Một vết máu đỏ thẫm, lan dần như một cánh hoa.

Hắn đưa tay thu dọn, như đang giải thích với Thanh Liên:

-Không thể để ai biết chuyện nàng còn là xử nữ được. Đành phải để nó phía dưới, ừm khuất nàng thôi.

Lương vương “quần là áo lượt” làm sao có thể để thiếp yêu của mình vắng vẻ lâu thế được. Huống gì đêm nào cũng diễn màn kịch đắm mê nữ sắc. Kiếp này, Lương vương vẫn là lần đầu tiên trải qua chuyện phong nguyệt với người con gái mình yêu.

Không sai. Hắn yêu nàng. Thực sự yêu nàng.

Thanh Liên không nói gì, cuống quýt thu dọn trước ánh mắt nhìn chăm chú của người đàn ông.

-Vương gia, người không thay áo sao?

-Nàng thay cho ta đi!

Kiếp trước, hắn có hoàng hậu. Nàng cũng rất đẹp. Nhưng nàng và hắn chỉ là mối quan hệ hai bên cùng có lợi. Sau khi cùng phòng, sáng tỉnh lại, hắn sẽ có nội thị hầu hạ, nàng cũng vậy, chẳng có liên hệ, chăm sóc của những người đang tha thiết yêu nhau.

Tên khốn Phung Lữ là người may mắn nhất trong đám triều thần. Hắn có nương tử thương yêu. Thỉnh thoảng say rượu sẽ nhắc đến phu nhân buổi sáng tiễn mình ra khỏi cửa thế nào, về nhà chuẩn bị nước ấm, khi hắn ta bệnh chăm sóc hắn ta ra sao.

Ganh tỵ, đúng là ganh tỵ. Kiếp này dù chưa là lưỡng tình tương duyệt như tên Phung Lữ đó, nàng cũng là nương tử của hắn. Nhìn Thanh Liên nhu thuận giúp hắn mặc áo, hắn cảm thấy rất hạnh phúc. Ngôi vị kiếp trước cũng không cần nuôi tiếc gì.

-Nàng còn mệt không, cứ ngủ tiếp đi!

-Nô....thiếp không mệt....Thiếp.....

-Cũng nên nghỉ ngơi cho thoải mái. Có lẽ chúng ta sắp phải về Đông đô rồi.

“Lam nhi biến mất”. Vùng Đông đô vài ngày nữa sẽ không yên ổn. Hoàng đế càng lớn tuổi càng đa nghi, ngay lúc này cũng nên mau chóng trở về.

-Nghỉ ngơi rồi nàng thu thập thêm một số thứ, chuẩn bị sẵn sàng, khi nào hoàng thượng cho chúng ta đi, chúng ta sẽ về Đông đô.

-Dạ....

Tiếng nói của Thanh Liên thật êm dịu, Lương vương càng ngắm càng lưu luyến. Hắn say tình, say ngây ngất. Không nỡ rời nàng, lúc nào cũng muốn đặt trước mắt mình để yêu thương.

Chấp niệm kiếp trước, tình yêu kiếp này, không có lý do gì mà che giấu, trốn tránh được rồi.

Trương ma ma sau khi hắn ra ngoài mới cùng nha hoàn do phủ thừa tướng mang đến tiến vào hầu hạ. Da thịt như hoa như ngọc của Thanh Liên đầy những dấu vết mê người. Gương mặt nàng dưới làn nước nóng càng đỏ ửng kiêu diễm. Ngay cả nữ tử cũng thấy thích, nói gì là lòng của nam nhân.

Búi một búi tóc gọn gàng, cài thêm chiếc trâm ngọc, Thanh Liên theo Trương ma ma ra ngoài.

Phủ thừa tướng cho nàng tám nha hoàn, bốn hầu trong phòng, bốn ở ngoài. Đều là những người dung nhan dễ nhìn, có khả năng hầu hạ. Trương ma ma trở thành người quản lý hậu viện cho nàng.

Trước đây Thanh Liên cũng giúp tiểu thư quản một số chuyện trong viện của vương phủ kiếp trước nên cũng không quá lạ lẫm với chuyện quản lý sổ sách. Tạm thời chỗ này chỉ có nàng là trắc phi Lương vương, địa vị cao nhất. Khi trở về Đông đô còn có Lam trắc phi, nàng sẽ để nàng ấy quản lý chuyện nhà.

Ở cạnh Lương vương, khuyên hắn an phận. Khuyên hắn...

Lời tiểu thư lại văng vẳng bên tai. Nàng cũng mong muốn một cuộc sống yên ổn. Nhưng nam nhi chí tại tứ phương...Lương vương là người có tham vọng, một nữ tử như nàng làm sao ngăn cản được tâm trí của con chim nhạn muốn bay xa?

Đến lượt Thanh Liên thở dài. Càng không biết ngày mai sẽ thế nào!

Bên ngoài phủ Lương vương ngồi trong kiệu. Trong đầu hắn chỉ toàn là hình ảnh kiêu diễm đêm qua. Thanh Liên nằm dưới thân hắn. Tấm thân nõn nà

đẹp như một bức tranh.

Hắn nếm được một lần ngon ngọt, sẽ vô thức muốn được lần sau, muốn nhấm nháp suốt đời.

Trước kiệu có người chắn lại. Đoàn người dừng bước. Lương vương từ tốn vén rèm:

- Có chuyện gì?

- Điện hạ.... Có người từ Đông đô tới, nói là muốn gặp điện hạ ngay....

- Vậy à? Là ai nào?

- Điện hạ....

Một tiếng kêu thảm thiết. Lương vương giật cả mình:

- Vu Dương, là người rồi? Sao lại đến kinh thành? Sao mà đến nông nỗi này.

Người khô lực kiệt. Sắc mặt vàng vọt, môi khô. Mới nhìn thấy Lương vương hắn đã meo meo nói ngay:

- Điện hạ.... nguy rồi... điện hạ. Trắc phi nương nương....

- Lam trắc phi lại.... - Khuôn mặt Lương vương từ từ trắng bệch khiến dân chúng bị ngăn lại phía trước chứng kiến cảnh không khỏi tò mò- Lại có chuyện gì?

- Trắc phi nương nương nghe người cười người khác nên nổi giận, đang đem ra tay đánh bọn nha hoàn, còn đòi bỏ về nhà mẹ đẻ. Giằng co thế nào mà....

- Mà sao?

Miệng gã sai vặt cũng trở nên méo mó, giọng run rẩy, cố gắng lắm mới nói hết câu:

- Trắc phi nương nương làm đổ đèn lồng. Lửa bén nhanh... Nương nương bị lửa táp. Mặt bị huy dung.

- Cái gì?

Lương vương gần như chồm đến phía tên sai vặt. Hắn ta sợ đến nỗi quỳ mọp dưới đất, lời nói như than:

- Sau đó trắc phi nương nương không chịu được việc dung nhan bị hủy, đang đem uống thuốc độc. Chết rồi....

- Cái gì?

Lương vương thực sự sợ hãi. Hắn buông tay tên sai vặt, ngồi thụp dưới đất, như hóa đá một lúc lâu:

- Nhưng không chỉ có vậy đâu ạ.... - Gã sai vặt lại run rẩy nói tiếp - Sau khi nương nương chết thì lão gia bên kia dùng dùng nổi giận. Lão vương gia viết thư đi liên tục mà toàn bị trả về. Khi nô tài đi, quân của tướng quân đã vây lấy Đông đô, đông như kiến cỏ, nhất định đòi...

- Đòi cái gì?

- Đòi vương gia ra nộp mạng, trả công bằng lại cho trắc phi nương nương.

- Cái gì?

Lương vương gần như bật người hẳn ra sao. Tay hắn run run trong tay áo. Bộ dạng không có nửa phần của Lương vương mấy đời trước khi bước vào chốn kinh đô.

- Cọp sinh ra mèo. Mèo nhát, sợ cả chuột.

Lương vương hồi lâu cũng chưa thể lên kiệu. Gã sai vặt đành phải cúi đờ hẳn đi:

Bên tai Lương vương có một hiệu. Giọng tên sai vặt thoảng qua:

- Vương gia yên tâm. Lần này Phương đại nhân cũng đến, đã vào cung yết kiến hoàng thượng, nói chuyện ở Đông đô rồi.

Đông đô nguy cấp. Thân là Lương vương cai trị, hẳn sẽ phải trở về.

Đương nhiên với điều kiện, hoàng đế phải tin hắn. Lương vương là một kẻ vô dụng, mảnh đất Đông đô nhỏ bé sẽ yên phận dưới sự bảo hộ của “quân vương”.

Chương 28: Chương 24.2

Điện hạ ơi!

Một đôi chủ tớ khiến người ta không khỏi buồn cười. Phuong Lễ mặt mày hốc hác, thấy Lương vương là vội vã chạm nước mắt. Gương mặt của Thẩm Hành Vân cũng tái nhợt, bần thần:

-Hoàng bá bá, chuyện này....

-Vương diệt bình tĩnh. Thôi khanh gia sẽ lập tức đi đến thành Đông bắc, truyền ý chỉ của trăm triệu hồi Hạ tướng quân về. Không thể để hấn làm càn như vậy được.

Tổ tiên của Hạ Mẫn và thành Tấn Đông bắc vốn thuộc về Bắc phiên, do thuần phục tiền Lương vương mà mới đầu hàng triều đình. Danh tiếng Lương vương phủ càng ngày càng giảm, Hạ gia càng tỏ ra không thuần phục. Trước đây hoàng đế ban hôn Hạ Lam con gái Hạ Mẫn cho Thẩm Hành Vân – còn là vị trí trắc phi một phần cũng muốn thăm dò ý của ông ta, chỉ cần Hạ Mẫn có hành động chống đối sẽ cho triệu hồi về triều. Biết rõ điều đó nên Hạ gia đành đưa con gái làm trắc phi cho kẻ toàn mạng tiếng ăn chơi là Thẩm Hành Vân. Bây giờ con gái ông ta lại chết vì hấn, e là....

-Hoàng thượng, tình hình rất nguy cấp. Ngày nào quân Hạ gia cũng hét tên của Vương gia, đòi người phải chờ một câu trả lời thích đáng cho họ. Lão vương gia rất lo lắng, khi thần vào chỗ lão tướng quân còn suýt bị lão đánh chết. Lão bảo thần phải đến kinh thành, mau chóng đưa Vương gia về. Nếu không thì....

-Nếu không thì sao....

-Thần...thần cũng không biết ạ. Nhưng Đông đô binh lực quá mỏng, nếu có chuyện gì chắc không chống nổi vài ngày. Hoàng thượng thánh minh, mong người thương hại Đông đô nhỏ bé, cho chúng thần một sự trấn an. Thần thay mặt dân chúng Đông đô, van cầu hoàng thượng. Van cầu Vương gia mau mau trở về.

Hoàng thượng mặc long ý, trên điện trầm ngâm. Bá quan văn võ cũng nhìn nhau, vài người phía sau còn bàn tán. Hoàng đế hướng về phía Nhâm thừa tướng, trầm giọng:

-Khanh thấy thế nào?

Nhâm Uyển đã từng nói, Lương vương là một nhân vật không như bề ngoài. Nhâm thừa tướng hiểu ý con gái. Nhưng hiện nay trên danh nghĩa đó cũng là hiền tế của ông, ông cũng không thể quá lời cảnh báo, đành nhẹ giọng:

-Lương vương cũng nên về gặp lão tướng quân để nói cho rõ chuyện. Nhưng thần e Hạ tướng quân cố chấp đau lòng vì cái chết con gái sẽ làm tổn thương đến Vương gia thôi.

-Đúng đúng đấy ạ!- Phuong Lễ cúi đầu, tiếp lời- Tâu hoàng thượng, Đông đô dù nhỏ bé nhưng cũng là một phần máu thịt của Đại Càn quốc chúng ta. Lão tướng quân giận dữ vì con là chuyện thật, nếu Vương gia trở về thì e là sẽ chịu không ít thiệt thòi. Dân chúng Đông đô, thậm chí là mạng sống của Vương gia hay của chúng thần chỉ là chuyện nhỏ. Thần chỉ lo là....

Trong phút chốc, Hoàng đế đã hiểu Phuong Lễ có ám chỉ gì.

-Ý khanh là....có thể đây chỉ là một cái cớ sao?

-Thần không dám -Phuong Lễ quỳ sụp dưới điện- Binh lực Đông đô quá mỏng, Hạ tướng quân lại nắm trong tay mười vạn quân và một vùng thành trấn Đông bắc rộng lớn. Nếu có chuyện gì, thần chỉ e Đại Càn quốc của chúng ta bị thiệt hại nặng nề thôi. Đông đô....

Đó không phải là một vùng trù phú nhưng nếu mất đi cũng ảnh hưởng lớn đến uy tín Đại Càn. Trong lúc này các quốc gia vẫn đang lăm le lẫn nhau, nội loạn sẽ là chuyện vô cùng bất lợi. Đại Càn đế đương nhiên chẳng mong muốn chuyện đó rồi.

Tay Lương vương ướt đầm mồ hôi. Hấn quỳ mọp dưới điện, mặt không còn giọt máu, thần thờ:

-Hoàng bá bá, diệt nhi quả thật không nghĩ hậu quả lại như vậy. Hoàng bá bá thương cháu, người giúp diệt nhi với. Nhạc lão gia của diệt nhi rất nóng tính, con gái ông ta chết, ông ta chắc chắn sẽ khăng khăng là do diệt nhi làm, muốn giết diệt nhi tạ tội. Diệt nhi chết không tiếc, nhưng chưa có con cái. Gia phụ phải làm sao, Lương vương phải làm sao bây giờ?

Lương vương rơi lệ. Phuong Lễ cũng che mặt khóc rống theo.

Nhâm thừa tướng nhìn hai chủ tớ với đôi mắt đầy hiềm nghi. Như thế nào cũng không giống kẻ có tham vọng mà Uyển nhi đã từng nói. Con cháu Lương vương lòng danh thiên hạ không lẽ nào lại đến nỗi này sao?

-Hoàng bá bá!

-Được rồi. ...Dù thế nào Vương diệt cũng phải về để làm cho rõ chuyện.- Cảnh đế lên giọng- Ta sẽ điều thêm năm vạn quân đến ngay Đông đô và hạ chiếu cho Hạ tướng quân. Dù thế nào cũng không để diệt nhi gặp bất trắc. Cứ yên tâm!

Hơn tất cả, mảnh đất Đông đô vẫn còn giá trị với Cảnh đế. Năm vạn quân đưa đến Đông đô cũng không phải là con số nhỏ. Phương Lễ âm thầm tính toán. Ánh mắt Lương vương cũng thoáng hiện nét cười. . .

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Khao Khát Của Mỗi Người

Trong phòng, Phương Lễ vẫn đang ngồi tính toán. Thẩm Hành Vân cũng không nóng vội, đang nhâm nhi một tách trà.

-Đệ uống trà không? Trà hoa cúc mới pha. Thơm lắm!

-Cho thuộc hạ một bình nhỏ thôi rồi im lặng để thuộc hạ tính toán. Sắp xong rồi. . .

Phương Lễ sinh ra trong gia đình kinh thương. Có thể nói trong lĩnh vực buôn bán, nhà họ Phương có khả năng vượt trội. Nhưng Phương Lễ không chỉ biết buôn bán. Tiếc là con cháu thương gia không được tham gia thi cử. Năm mười hai tuổi, hắn gặp Thẩm Hành Vân.

-Vương gia này, chúng ta hiện đang có khoảng hơn năm trăm vạn lượng. Đông đô không trồng trọt được nhiều, lương thực chỉ có thể chịu đựng trong một, hai năm. Nếu có thêm ngân ây quân, có lẽ phải mua thêm cây giống, trồng trọt thêm nhiều. Trong thời gian này, tuyệt đối không được chống đối với triều đình.

-Đệ thấy Thiết Hàn thế nào?

-Thiết Hàn à?

Đôi mày Phương Lễ hơi nhíu lại, chỉ thoáng giãn ra đôi chút:

-Hắn đúng là người có khả năng. Nhưng liệu khi có chuyện, hắn có thể giúp chúng ta giữ Đông đô được bao lâu?

-Chúng ta không cần thắng nhiều- Lương vương cười nhẹ- Một trận lớn là đủ. Chủ yếu là giáng một đòn cho hoàng bá bá của chúng ta e dè đôi chút. Hiện tại giờ đây Đại Cảnh quốc cũng không dám làm lớn chuyện. Đề xảy ra nội loạn, các nước đang dòm ngó Đại Cảnh chẳng để yên đâu. Mà ta cũng không hề muốn Đại Cảnh có chuyện.

Đông đô nhỏ bé, dù có thêm tòa thành Tấn Đông bắc hay vùng Hoa Bắc của ngoại tổ phụ cũng không thể có binh lực sánh bằng các nước khác. Tạm thời chỉ có thể cùng Đại Cảnh quốc tồn tại. Nhưng vẫn phải có tiếng vang một chút. Kịp này Thiết Hàn chưa phải là Thiết diện tướng quân bách chiến bách thắng song Thẩm Hành Vân tin vào bản năng của hắn. Giáng cho Đại Cảnh một đòn mạnh mẽ chẳng phải là chuyện vượt quá khả năng.

Phương Lễ cũng suy nghĩ không ít. Song cờ đã hạ. “Lam nhi” cũng đã biến mất rồi.

Bên ngoài có tiếng động. Thẩm Hành Vân và Phương Lễ đều ngẩng lên. Thanh Liên mang theo một khay trà hoa cúc đang đứng bên ngoài:

-Vương gia. . .

-Nàng vào đi!

-Trắc phi nương nương.

Quả là mỹ mạo. Nhìn dáng vẻ Lương vương thương yêu nàng ta như vậy, Phương Lễ thoáng mỉm cười. Có lẽ cuối cùng đã tìm đúng người rồi.

-Phương công tử. . .

-Nương nương khách khí. Được dùng trà do nương nương mang đến đúng là vạn hạnh cho tiểu sinh.

Phương Lễ giống như người có nhiều bộ mặt. Ở Đông đô khi đóng vai quần là áo lượt thì vô si chẳng kém ai. Lúc buôn bán, giao tiếp với khách hàng thì

vô cùng nhả nhận. Đôi khi cũng phong lưu tuấn nhã. Hắn từng nói, đóng kịch nhiều quá, có lẽ cũng nhầm lẫn không biết mình là dạng người gì.

-Nàng đừng để ý đến hắn- Lương vương đỡ lấy Thanh Liên, không cho nàng nhìn Phươg Lễ- Đã chuẩn bị mọi thứ chưa? Chúng ta sắp lên đường rồi.

-Đã xong rồi. Thiếp cũng không có gì nhiều.

Chỉ còn chờ lệnh là cùng tiểu thư bái biệt. Lần này đi theo Thẩm Hành Vân chắc là lâu lắm mới có thể về.

-Đừng lo, sau này có dịp chúng ta sẽ trở lại kinh thành mà.

Lời hứa khó thành hiện thực. Thẩm Hành Vân cũng biết vậy. Nhưng hắn tin khi nàng đến Đông đô rồi sẽ không muốn về nơi này nữa. Kiếp này Lương vương không có hùng tâm tráng khí gì đặc biệt. Hắn chỉ muốn cùng nàng sống ở Đông đô thanh thản, bình an đến cuối cuộc đời.

Hắn chỉ chống lại những ai muốn phá tan cuộc sống bình an đó mà thôi.

....

Mật tín đến tai Thiết Hàn rất nhanh. Cũng ngay chiều hôm đó, dịch quán nơi Lương vương tạm trú đã có người đến truyền chỉ. Hắn sẽ về Đông đô vào sáng ngày hôm sau, đi theo có năm vạn quân của Mạc Túc tướng quân.

-Mạc Túc là người thế nào?

-Điện tiền chỉ huy phó, sau đó được cử làm tiên phong trong Võ các. Con người này tài năng cũng không có gì nổi trội, cũng hay áp đảo cấp dưới. Nhưng hắn dùng binh không tệ lắm, có thể tạm dùng. Đi theo còn có Thôi Từ là Thái sử của triều đình. Con người Thôi Từ thẳng thắn nhưng không được trọng dụng lắm. Có lẽ vì chính thể của ông ta là con gái của Viên Đạt, từng theo Hùng đô sử tạo phản ở Nam Giang.

-Ừ.

-Theo tình hình hiện tại, nếu có thêm năm vạn quân này chúng ta sẽ có khoảng gần mười tám vạn đóng ở Đông đô. Lực lượng thì chỉ có quân của Hạ tướng quân là được thao luyện, còn năm vạn quân này chưa thể dùng ngay. Để có chuẩn bị cho họ một số thứ, mong là sẽ đủ dùng.

-Ta trông cậy vào đệ.

Không ai muốn sống như cái bóng cả. Phươg Lễ đã sẫm qua bao nhiêu bộ mặt, đôi khi nhìn lại cũng không biết bộ mặt nào mới thực sự là mình.

Hắn không muốn sống như vậy nữa. Lương vương cũng vậy. Tại sao phải giả vờ làm kẻ quân là áo lượt? Tại sao không thể thể hiện bản thân mình, phải giấu đi tài năng của chính mình?

-Gia phụ đã nói, chỉ cần được sống là đủ. Nhưng đệ không chỉ muốn sống. Đệ muốn được sống ngang đầu. Giờ sắp đạt được, đệ sẽ không để hỏng chuyện đâu.

Thẩm Hành Vân tin Phươg Lễ. Kiếp trước, đây là kẻ cùng hắn đi đến cuối con đường. Bất cứ Thẩm Hành Vân là Lương vương hay hoàng đế cũng vậy, chưa bao giờ ngừng trợ giúp hắn. Giây phút Tấn hoàng đế là Thẩm Hành Vân kiếp trước quyết định tìm Lam Mặc, Phươg Lễ cũng chỉ mỉm cười động viên hắn:

-Thần chúc hoàng thượng vạn an.

Vỗ nhẹ vai Phươg Lễ, Thẩm Hành Vân cũng khẽ cười:

-Giao cho đệ nhé! Cứ như ý đệ mà làm.

Bên trong Thanh Liên đã thu xếp xong hành lý. Nhưng nàng không về thăm tiểu thư ở tướng phủ. Nàng sợ, có đi sẽ có nhiều lưu luyến, càng nhiều thêm những bất an:

-Chuẩn bị xong rồi à?

-Dạ...

-Nàng đừng lo...-Lương Vương vòng tay ôm lấy Thanh Liên- Đông đô mùa này tuy khác kinh thành, có hơi lạnh nhưng cảnh rất đẹp. Chúng ta sẽ đi thăm nhiều chỗ. Rồi nàng sẽ thích Đông đô của chúng ta.

-Dạ...

=Phụ vương ta rất hiền. Người cũng thương mẫu phi của ta lắm. Mẫu phi của ta không phải là đồ phụ hung dữ như người ta đồn thổi đâu. Người dịu dàng lắm. Người dạy ta và đại ca tập võ....Người...

Một bóng hình bỗng hiện ra trước mắt. Lương vương nhớ lại nụ cười ấm áp của huynh trưởng. Cũng nhớ đến đứa con lạnh lùng kiếp trước của mình. Hắn bắt giác thì thào:

-Rồi chúng ta sẽ sinh con ở Đông đô. Sinh cho ta một đứa con trai trước. Nó sẽ yêu thương và che chở anh em của nó. Nếu có con gái, nó sẽ thương muội muội, nắm tay muội muội đi từng bước. Nếu có em trai, nó sẽ bênh vực khi em trai phạm sai lầm, dạy em trai viết chữ, đỡ cho em trai những áp lực. Con trai đầu lòng. ...

Ca ca của hần. Thảm Hành. ...

Thảm Hành Vân ra đòi trong một chiều tháng bảy. Khi đó Thảm Hành đã lớn, có hiểu biết, rất mong chờ sự kiện này.

-Đại phú đại quý, công tử có số đại phú đại quý, sau này sẽ đại công lập nghiệp, vang danh muôn đời.

Lời Từ Thanh đại sư nói, không ai dám nghi ngờ. Thảm Hành Vân cũng không trách bậc đức cao vọng trọng đó. Ông chỉ nói đúng những gì ông thấy mà thôi.

Chỉ là. ...Thảm gia là con cháu Lương vương. Tổ tiên uy vũ. Giang sơn này một nửa là do tay người đã giành về.

Hoàng đế nghi ngờ. Dù phụ vương đã giả ngây giả dại, làm kẻ hoàn khổ bấy lâu.

Đại ca ra sức học tập, trở thành văn võ toàn tài. Từ Thanh đại sư chỉ truyền ra lời “Con cháu Thảm gia có người có số đại phú đại quý”, ai biết là Đại công tử hay tiểu công tử vừa mới chào đời.

Đại ca không muốn đệ đệ của mình phải sống trong sự sấm soi, hăm hại của kẻ khác. Đại ca đã lớn, dù sao sức chịu đựng cũng tốt hơn.

Đại ca luôn dành cho đệ tất cả những gì tốt nhất. Ca ca như bóng mát che đời đệ đệ. Vậy mà. ...

Kiếp trước, Lương vương vì ai mà gây loạn? Kiếp này, hần trở lại, thay đổi được thì cứ đổi thay.

-Sinh con cho ta nhé, Liên nhi! Sinh con cho ta. ...

Hần bỗng nằng lên, đặt trên chiếc giường còn hơi ấm của cả hai đêm hôm trước. Thanh Liên cũng nghe lòng xao động. Một đứa bé. ...Nàng mới có mười lăm tuổi. Nhưng dường như đã gấp mấy thời gian đó đơn độc trên cõi đời rồi.

Một đứa bé, che chở cho đệ đệ, muội muội. Nàng sẽ có những đứa bé, có một gia đình nhỏ thuộc về mình.

Thanh Liên bất giác mỉm cười. Nụ cười như hoa sen mới nở. Một bàn tay nhỏ vô thức đặt lên bụng. Nàng cũng muốn có một đứa trẻ. Con của nàng. Đứa bé cùng máu thịt với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đường Về Đông Đô

Sáng hôm sau, trời chưa sáng rõ, Lương vương đã dậy sớm chuẩn bị. Thanh Liên cũng thức dậy theo hần. Nàng giúp Thảm Hành Vân mặc áo, thắt lại đai lưng, còn cẩn thận đeo một chiếc túi bên hông hần:

-Gi vậy?

-Bùa bình an ạ. Thiếp mới đến miếu cầu Bỏ Tắt. Mong là vạn sự bình an.

-Ừ.

Chỉ cần bình an là được. Lương vương hôn khẽ trán nàng:

-Rồi chúng ta sẽ về Đông đô an toàn. Nàng đừng lo.

Mật tin đưa đến cho Thiết Hần là ”bảo đảm bình an, một đòn chí tử”. Hần ta sẽ tự biết phải làm thế nào.

Lương vương vào triều, bái tạ hoàng đế, vung roi thúc ngựa. Đường về Đông đô cũng không xa lắm, nếu không mang quá nhiều người thì khoảng năm đến bảy ngày rồi sẽ đến. Đường này lại đi theo sau là năm vạn binh mã của Mạc Túc tướng quân.

Năm vạn nhân mã, tiền hô hậu ủng, ít nhất cũng hơn nửa tháng mới có thể đến Đông đô.

-Lương vương điện hạ phải vất vả rồi.

-Tướng quân quá lời. Thật tình mà nói, ta mong càng lâu càng tốt đó chứ. Không biết lúc nhìn thấy ta, nhạc phụ đó sẽ đối xử thế nào đây.

Lương vương và Mạc Túc cùng ngồi uống rượu trong quán rượu. Phía dưới Phurong Lễ cũng không ngừng thờ dài.

Nhưng đằng sau là một ánh mắt sắc bén đang ẩn nấp. Đã gần bảy ngày rời khỏi kinh thành, nơi này tuy chưa thuộc quyền khống chế của Đông đô nhưng đi thêm một buổi đường sẽ đến Trấn Viễn kiều. Địa thế nơi này hiểm trở, thích hợp phục binh.

Thiết Hàn kể từ khi nhận tin tức cũng không liên lạc lại. Bản thân Phurong Lễ cũng chỉ có thể đi đến đâu thì tính tới đó thôi.

Theo tính toán của hắn, lần trở về Đông đô này cũng phải tìm thêm người cho quân đội. Dân chúng ở Đông đô đa số là lưu dân từ một số vùng đất khác, Đông đô lại không trù phú. Dân đinh không nhiều, nói gì tới binh lính. Số quân sĩ này không ra chiến trường được thì cũng cung cấp được cho Đông đô một lực lượng lao động không hề nhỏ. Cộng thêm một số chuẩn bị từ hắn, chỉ cần về đến nhà thì không phải lo lắng. Nhưng với tốc độ di chuyển hiện nay thì...

-Phurong công tử, xin mời.

Thôi Từ lên tiếng gọi, Phurong Lễ mới giật mình.

-Thôi thái sử khách khí. Mời...

Trước khi đi, Nhâm thừa tướng cũng gọi Thôi Từ vào dặn dò. Năm vạn quân không phải là con số nhỏ, nhưng chỉ mang ý nghĩa trấn áp Hạ tướng quân. Thôi Từ cũng từng không ít lần cười thầm Lương vương là kẻ quân là áo lượt yếu ớt. Song đi chung vài ngày, không hiểu sao Thôi Từ lại thấy bất an.

Thừa tướng chắc cũng cảm thấy vậy. Hôm qua người đã đưa thư đến, căn dặn cẩn thận ở Trấn Viễn kiều. Nếu Hạ Mẫn cho người mai phục ở đó thì...

-Người cũng nghĩ vậy à?

Khi chỉ còn hai người, Mạc Túc trầm ngâm nghe Thôi Từ nói. Trấn Viễn kiều đúng là một địa điểm đáng nghi. Lỡ như...

-Đó là do ta nghĩ vậy thôi chứ Hạ tướng quân giấu lại cũng không có lý do gì làm vậy- Thôi Từ trấn an – Chúng ta hộ tống Lương vương về cũng là muốn nói rõ ràng với ông ấy. Chắc ông ấy sẽ không làm gì bất lợi cho ta đâu.

-Nhưng chúng ta còn mang theo năm vạn quân -Mạc Túc ngắt lên- Người ngoài nhìn vào cũng thấy là hoàng thượng có ý trấn áp Hạ tướng quân. Ông ta chỉ thuần phục cự Lương vương. Lần này thì...

-Tướng quân cũng không cần lo lắng quá! Hạ tướng quân không ngu xuẩn đến mức đối đầu với triều đình ngay lúc này đâu.

-Ừ. Mong là vậy.

Lúc đó tại kinh thành, Nhâm thừa tướng cũng mới vừa đón một mật thư mới. Tay ông run lên, đôi mắt đã mờ đục lóe lên sự lo sợ không yên.

-Phụ thân, có chuyện gì thế ạ?

Nhâm Uyển hỏi nhanh. Kịp trước Lương vương tạo phản. Song là sau chuyện đó mới tạo phản. Kịp này chuyện không hề có. Song lòng vẫn linh cảm chuyện không an.

-Năm vạn quân của chúng ta đi theo Lương vương lần này, người nhà đều do một đám người đến đưa đi mất. Họ nói rằng sẽ đến một nơi tốt hơn Đại Cảnh quốc của chúng ta.

Năm vạn quân đa số đều có gia đình. Đem họ đi, cuối cùng ai đó có ý gì?

Trong đầu thừa tướng bỗng lóe lên một tia sáng. Ông gần như hét lên:

-Người đâu, ta phải nhập cung yết kiến hoàng thượng. Ngay bây giờ...

Trong lớp màn trướng dày, Lương vương đang ôm Thanh Liên thật chặt. Da thịt cả hai quần quýt. Hắn còn sờ lên bụng nàng:

-Nơi này...liệu đã có chưa?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Liên đỏ ửng. Có chưa? Nàng cũng không biết trả lời sao!

-Con chúng ta sẽ ra đời ở Đông đô. Khí hậu lạnh nhưng người dân thì rất hiền hòa. Nàng đừng lo.

-Dạ...

Hắn lại ôm nàng, bàn tay ôn nhu vuốt làn da bụng như em bé của Thanh Liên. Nàng ngại ngùng nhưng không chống lại, cứ để mặc hắn. Càng vuốt ve thì hơi thở càng nặng nề, Lương vương cúi xuống trong khi Thanh Liên ngượng ngùng cúi mặt đi:

Càng về đến Đông đô, khí hậu càng lạnh. Vậy mà Lương vương phủ tay từng có nửa giang sơn phải cam chịu kiếp sống chui nhui đó. Kiếp này Lương vương không muốn mình mang trong lòng chấp niệm không đáng có. Đông đô là nơi hân sống, và Thanh Liên là người con gái hân yêu thương.

-Ngủ sớm đi! Sáng lại lên xe ngựa mà đi nữa đấy.

Thanh Liên ngồi ba ngày đầu trên xe, cảm giác khá thoải mái. Nhưng từ ngày thứ tư trở đi thì mệt mỏi, chóng mặt không ít. Nơi này lại không có thái y.

-Dạ...

Nàng gật đầu nhu thuận. Lương vương vuốt tóc nàng, đặt Thanh Liên nằm trên chân. Tới thời điểm này, nàng đã bắt đầu mơ hồ hiểu thế nào là hạnh phúc! Lương vương chăm sóc, Thanh Liên lại không phải là một kẻ chẳng biết gì.

-Vương gia ngủ ngon.

Thanh Liên khép mắt, yên bình trong giấc ngủ. Lương vương lại đặt một cái hôn lên má, dịu dàng:

-Ngủ đi nhé! Ngủ thật ngon. Đừng suy nghĩ vẩn vơ.

Vậy mà hân lại đang suy nghĩ. Trần Viễn kiều hẻo lánh nhưng lại là nơi mọi người đều đề phòng cẩn mật, Thiết Hàn ra tay ở đó, sợ là không phải cứu mà là muốn giết Lương vương hân thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 26.2

Trần Viễn kiều trước mắt, sâu hun hút, yên tĩnh đến lạnh người.

Không có phục binh. Chỉ có tiếng gió, tiếng cây rừng xào xạc. Đoàn người cầm cúi bước nhanh hơn.

-Không có người mai phục. Chúng ta lo lắng quá nhiều rồi.

Mạc Túc thở phào nhẹ nhõm. Lương vương và Phuong Lễ cũng cười, nhưng cả hai thoáng nhìn nhau.

Thiết Hàn không ra tay ở Trần Viễn kiều. Địa điểm này ai cũng đề mắt đến, chắc chắn sẽ có đề phòng. Quân lực của Lương vương ngoài mười vạn quân của Hạ Mẫn, chân chính chỉ có ba vạn ở Đông đô. Cảnh đề luôn có lòng đề phòng họ Thẩm, chẳng đề quá nhiều quân ở đây, dân chúng cũng là lưu dân, Đông đô không phải là quê cha đất tổ của họ. Nếu có chiến loạn, e rằng người chân chính muốn bảo vệ Đông đô cũng chẳng có mấy người.

Năm vạn quân lần này chính là chiêu bài chiến lược mà Phuong Lễ đánh. Kế hoạch này nhiều người ở Đông đô đã chê là ngu xuẩn, chỉ có Lương vương ủng hộ hân. Ủng hộ đến tận bây giờ.

Còn Thiết Hàn? Hân cũng chỉ được có một lần thôi.

-Bầm tướng quân...Có thám báo, có tin tức đến. Có người...

Mạc Túc và Lương vương đều khựng lại. Đằng sau là hai, ba người đang phi ngựa vội lên:

-Đại nhân nguy to...Kinh thành có biến, kinh thành có biến rồi.

Kinh thành có biến? Lương vương nhìn thoáng qua Phuong Lễ. Hân cũng giật mình.

-Có mấy trăm hộ dân ở Tín khẩu bỗng nhiên đốt nhà. Ở Phần Thành thì có một số hộ kích động nông dân bỏ ruộng, không trông trọt nữa. Ở Phà Khương thì có gần ba trăm hộ có con cháu tòng quân lên chỗ huyện lệnh đại nhân hỏi về chuyện quan lính ăn chặn tiền trợ cấp của con họ. Một số nhà thì nghe đồn sắp có loạn nên cũng nóng lòng đi hỏi thăm tin tức. Kinh thành vì vậy mà không được yên ổn như thường ngày.

Chuyện dù sao cũng diễn ra ở kinh thành. Mạc Túc thở phào. Mấy chuyện kích động dân đình này thủ vệ kinh thành có thể giải quyết được, không liên quan đến bọn họ. Thôi Từ cũng có cùng ý nghĩ, phát tay:

-Chúng ta cũng không thể quay lại kinh thành để giải quyết chuyện đó được. Hiện giờ...

-Nhưng thừa tướng quân...những kẻ tham gia nổi loạn lần này đều có...-Người thám mã ngập ngừng đôi chút rồi mới dám lên tiếng-Đều có con, cháu tham gia quân đội. Cụ thể là năm vạn quân đến Đông đô của chúng ta.

-Sao?

Lương vương cũng tỏ ra kinh ngạc. Mạc Túc và Thôi Từ thì đứng yên một chỗ, không biết phản ứng thế nào:

-Rầm!

Một tiếng nổ ầm ầm cắt đứt dòng suy nghĩ. Đàng xa xuất hiện một đoàn người. ...

Thiết Hàn trong bộ áo giáp màu trắng, người đã đen hơn vì sương gió ít nhiều. Tóc búi gọn, gương mặt lạnh lùng.

Đằng sau hắn là những người trong y phục dân thường đang đứng đây. Họ có người ăn mặc lạnh lặn, có người áo vá vai:

-Tiểu Ngưu, con có ở đó không? Chúng ta đây.

-Tiểu Thành, mẹ đây.

-Triều Nguyên Bảo, cha mẹ ở đây.

-Tướng công, thiếp đây. Ngô thị, thiếp sinh con rồi. Thiếp ở đây. ...

Trong một thời gian ngắn, mang một số người nhiều như vậy rời khỏi làng xóm của họ, còn đưa họ đến nơi này. Thiết Hàn không mang theo một binh một tốt, nhưng bây giờ ai dám tấn công hắn ta đây?

-Năm vạn huynh đệ, chúng ta ở Đông đô chờ các người. Chờ các người đến với người nhà... Chúng ta chờ các người.

Giọng Thiết Hàn sang sảng. Phương Lễ và Thẩm Hành Vân cũng thoáng mỉm cười.

Vấn cớ đơn giản hơn họ nghĩ, nhưng hiệu quả thì thật đáng ghi công.

-Lương vương điện hạ, như thế này là sao? Là...

Tay Lương vương vung lên nhanh như chớp. Đến khi Thôi Từ định thần thì đầu của Mạc Túc đã rơi lẳng lốc dưới chân:

-Lương vương điện hạ....Người...

-Tạ lỗi với Thôi đại nhân vậy- Ánh mắt Lương vương trở nên sắc bén. Đám thị vệ cũng tiến lên nhanh chóng không chể Thôi Từ và một số người khác đi theo -Chúng ta mời Thôi đại nhân làm khách. Cùng trở về Đông đô.

Trên đại điện, Cảnh đế cũng vừa quãng tấu chương của Hộ bộ. Nhâm thừa tướng bước tới một bước, cúi người tâu:

-Muôn tâu hoàng thượng, năm vạn quân lần này chúng ta đưa đến Đông đô đều là quân không tinh nhuệ, rất đông người vừa mới thu vào. Họ xuất thân phần lớn là từ những gia đình nhà nông nghèo, có người phải tìm mọi cách tòng quân để có chút tiền lo cho gia đình. Lương vương đã điều tra được chuyện đó, người mà hắn chiêu dụ cũng là những kẻ đầu tiên rời thôn làng đều là người nhà của những quân lính đó. Họ đốt nhà, khiến cho thôn trang hỗn loạn, thừa lúc còn chưa kịp xử lý thì đưa người đi. Tổng cộng đã có hơn 3000 gia đình rời bỏ kinh thành và làng xóm trong vòng có mấy ngày.

-Khốn kiếp!

Ngần lần vạn lần đề phòng vẫn không thể tránh một lần khinh xuất. Lương vương “quần là áo lượt” nhưng đúng như Cảnh đế đã có dự cảm, chỉ là lớp vỏ ngoài che giấu tham vọng của Thẩm gia thôi.

-Truyền Cam tướng quân thống lĩnh mười vạn quân nhanh chóng tấn công Đông đô. Trẫm muốn cho bọn chúng biết, phản bội phải trả cái giá thế nào. Mau chóng ra quân!

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Số Kiếp Đơn Độc

Nhìn Thiết Hàn uy vũ trên lưng ngựa, lòng Thanh Liên dâng tràn bao nhiêu cảm xúc thật lạ kỳ.

Nàng nhớ, kiếp trước khi mình còn sống, Thiết Hàn vẫn là một thị vệ bên cạnh Vương gia. Dù rất được người tin tưởng nhưng chưa có công cán gì. Sau này nàng chết đi, một thời gian quay lại, Thiết Hàn đã là đại tướng quân dưới trướng Vương gia, sau đó đi theo hoàng thượng.

Khi nàng quay lại lần nữa, Thiết Hàn sống trong phủ Quốc công, không con không cái, đơn độc một mình.

Kiếp này, hấn áo bào trắng, uy nghi lẫm lẫm, như một chiến sĩ cao ngạo đứng trên thiên hạ. Song Thanh Liên vẫn thấy hấn cô độc, thấy hấn như lạc lõng giữa dòng người.

-Thiết tướng quân!

Phuong Lễ cười ha ha khi hai bên giáp mặt. Đáp lại ánh mắt tán thưởng của hấn, Thiết Hàn thoáng né người:

-Không dám nhận. Thuộc hạ bái kiến Lương vương.

Đến bây giờ Lương vương vẫn nhớ, hấn đã bại trong tay Thiết Hàn kiếp trước. Ba ngàn binh mã, một thành Vũ Văn bé nhỏ nhưng lại cản được bốn vạn tinh binh. Ánh mắt Thiết Hàn đỏ ngầu, như một chiến tướng bước ra từ máu. Máu đầm ướt áo, đôi mắt lại lạnh băng.

Mười năm sau thất bại, Lương vương bị biệt giam ở Phần thành, bất ngờ có được cơ hội. Thiết Hàn – Thiết tướng quân bỗng nhiên lâm trọng bệnh. Lương vương đánh bại mọi kẻ địch, Phuong Lễ không biết bằng cách nào lại thuyết phục được Thiết Hàn đầu phục. Từ ngày có Thiết tướng quân trấn thủ vùng biên giới, kẻ địch không dám dòm ngó. Đời tôn hấn là một chiến thần.

Cũng là một kẻ cô độc. Cô độc đến trọn đời.

Vì sao?

Trong đầu Lương vương thoáng hiện ra một dòng suy nghĩ. Kiếp trước nàng là nha hoàn cận thân của Nhâm Uyển, còn Thiết Hàn là thị vệ của Cảnh Khiêm. Cả hai người...

Tay bỗng siết lại. Có khi nào như vậy. Nàng đã có người trong lòng nên đời trước mới không tiếc dùng mạng giữ gìn thanh bạch. Nàng không muốn mình hoen ố bởi kẻ phản loạn Lương vương?

Còn kiếp này?

Thanh Liên không kháng cự hấn. Yêu thương thì chưa chắc, nhưng nàng không oán hấn. Thiết Hàn chỉ là huynh trưởng - là người nàng kính trọng thôi.

Nghĩ vậy nhưng tay vẫn bắt giác nắm chặt, miệng vẫn nạt hấn vị nồng của rượu khi Hạ tướng quân rót chén đầy:

-Vương gia và Phuong tiểu...à không...Phuong mưu sĩ tính toán như thần. Già cũng yên tâm giao cả mười vạn quân cho Thiết tướng quân đây. Ta già rồi, cũng nên cùng lão Hải đánh cờ, nhường công trạng lại cho các cháu.

-Hạ tướng quân khiêm nhường. Ngài không già chút nào. Nếu không nhờ ngài đưa quân giúp cháu thì cũng khó lòng trong thời gian ngắn như vậy tiếp cận và thuyết phục được bao nhiêu người.

-Ta cũng không nghĩ là đông vậy. Lão vua già tính ra vẫn coi trọng ta đấy chứ, cử đến năm vạn quân theo. Ta tưởng cứ chừng một vạn là cùng.

Năm vạn này là quân không tinh nhuệ, chưa được huấn luyện, trên chiến trường thường là kẻ chết thay. Vì vậy họ đa số là người dân thường phải đi sung quân. Đại Cảnh quốc lại đang thời bình, nếu là gia đình có ruộng, có sức không ai đi tòng quân tìm cái chết cả. Đúng như Phuong Lễ dự đoán, năm vạn quân lần này đa số là kẻ nghèo khổ, ruộng đất không có, có kẻ vì chôn cha mà phải tòng quân.

Những người như vậy mới cần hy vọng sống. Đông đô và vùng Đông bắc chính là hy vọng sống của họ. Dù thô nhõng không mấy màu mỡ nhưng ở nơi này họ được cấp đất canh tác, trong thời gian một năm còn có lương ăn, quần áo mặc. Chỉ cần con cái của họ đồng ý thì có thể giải giáp, trở về với người nhà.

Đông đô - vùng đất mới nhưng chứa đựng những tia hy vọng khác với Cảnh quốc phồn hoa nhưng tước dần cuộc sống của con người.

Đông đô và vùng đất Đông Bắc cần những người như vậy. Họ kiếm sống được trên mảnh đất này sẽ dốc lòng bảo vệ sự bình an của nó. Bảo vệ đất chính là bảo vệ sự yên ổn của bản thân mình.

-Triều đình sẽ không để yên cho chúng ta đâu. Chỉ sợ là...

-Cũng nên đánh một trận kiến công lập nghiệp. Một trận thôi là đủ rồi!

Phuong Lễ nhìn về phía Thiết Hàn. Hấn không phản đối. Chỉ cần không phản đối là được rồi.

-Hạ tướng quân cho chúng tiểu bối mượn năm vạn quân của ngài nhé? Cộng thêm ba vạn quân của Đông đô nữa. Giao toàn quyền cho Thiết tướng quân.

-Được. Binh lực của lão phu cũng là người của lão vương gia. Mạng của người họ Hạ thuộc về Thẩm gia. Lão phu...

-Lão tướng quân không cần khách khí vậy đâu ạ! Chúng ta là người một nhà, người một nhà mà...

Lương vương tổ tiên của Thảm Hành Vân không biết là người thế nào mà lại có được những thuộc hạ trung thành như vậy... Người khiến tổ tiên họ Thảm trải mặt phơi gan mang nửa giang sơn về cho- càng không phải nói là còn anh minh thần võ thế nào. Tiếc là tổ tiên như vậy lại sinh ra kẻ lòng dạ hẹp hòi, chỉ biết nghi ngờ thân tử. Nội tổ Thảm Biệt đã tuyệt vọng, phụ vương thì chán chường, còn Thảm Hành Vân hẳn lại không muốn buông xuôi như vậy. Hắn muốn sống cho đáng sống, muốn con cháu mình dù không làm vua chúa cũng phải được phép ngẩng cao đầu, chẳng cần e sợ một ai.

- Toàn quân giao lại cho Thiết tướng quân vậy. Đông đô trông cậy vào người.

- Tuân lệnh.

Thiết Hân cảm lấy cớ lệnh. Số kiếp chỉ có nó và máu tươi làm bạn, có lẽ đã định với Thiết Hân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 28

Trên đại điện Cảnh đế đã ném không ít tấu chương xuống đất. Tin chiến bại là thứ ông ta không muốn nghe nhất trong lúc này.

- Muôn tâu hoàng thượng, Tin thành cấp báo, hai vạn quân của chúng ta đều bị tiêu diệt. Dịch dùng hổ bầy khiến thương vong của chúng ta ở Tín thành....

- Lũ vô dụng. Trẫm không bạc đãi các người, vậy mà khi gặp địch các người lại mang thất bại nặng nề về cho trẫm. Đối phương chỉ là một tên tiểu tốt. Các người...

- Muôn tâu hoàng thượng, Lương vương phái người đến, đang đợi ngoài điện.

Chỉ trong vòng vài ngày, tình thế đã thay đổi lớn. Quân lực triều đình liên tiếp đón nhận thất bại. Người cầm đầu quân của Lương vương lại là một tướng quân trẻ tuổi, chưa hề có tiếng tăm. Nhưng hắn ta lại điều binh rất thuần thục, tiến thoái nhanh chóng. Trận đầu tiên với quân triều đình ở Đông Bắc đã tiêu diệt gần hai ngàn quân trong vòng một buổi sáng. Khi trực tiếp giao chiến, chỉ bằng vài đường, hắn chém chết Ôn Trọng là tướng tiên phong của Cảnh đế, từng đoạt Võ trạng nguyên.

Lương vương khi nào đã có một mảnh tướng lợi hại như thế. Võ nghệ cao cường, điều binh xuất sắc. Cảnh đế càng thêm bất an. Nhất là trận chiến ở Tín thành. Người chỉ huy là Hàn Gia Khánh với hai vạn quân tinh nhuệ. Thế mà không chịu nổi ba ngày. Toàn quân bị diệt, máu nhuộm Tín thành.

Vượt qua Tín thành, Lương vương bây giờ không phải là kẻ bị săn đuổi nữa. Hắn có thể tiến vào kinh thành, tiến vào thành...

- Muôn tâu hoàng thượng.

- Cho vào...

Sứ giả của Lương vương là Phươg Lễ. Khác với vẻ hạ mình hôm trước, Phươg Lễ thong dong bước vào chính điện, quỳ xuống tưng hô:

- Hoàng thượng vạn vạn tuế. Vạn tuế!

Cờ đã đến tay. Dù tức giận nhưng Cảnh đế có thể làm gì hơn là trưng ra sắc mặt hòa hoãn với Đông đô:

- Bình thân! Ban ngồi!

- Tạ ơn hoàng thượng.

Phươg Lễ vừa yên vị, Nhâm thừa tướng đã bước lên:

- Tâu hoàng thượng, chúng ta không nên nhân nhượng nữa. Có vài điều thần muốn hỏi sứ giả Đông đô.

- Khanh nói đi!

- Tâu hoàng thượng, thừa tướng gia... Ngài vốn là gia phụ của trắc phi nương nương nên Lương vương có dận dò, thần tuyệt đối không được làm ngài tức giận. Thần biết triều đình có không ít tiếng gièm pha về Đông đô nên hôm nay thay mặt Vương gia đến triều đình thỉnh tội, nhân tiện làm rõ một vài chuyện.

Đã chiếm ưu thế nhưng vẫn giả vờ khiêm tốn. Nhưng Tín dương thất thủ, cũng cần không ít thời gian cho việc củng cố lại quân đội. Cảnh đế cũng biết, không nên làm lớn chuyện lúc này.

-Được rồi, trăm cho phép – người nói đi!

-Hồi hoàng thượng, Thầm gia muôn đời vẫn là thần tử của Đại Cảnh, cùng xây dựng cơ đồ của Đại Cảnh. Sở dĩ Lương vương điện hạ làm vậy cũng là do bất đắc dĩ. Chúng thần chỉ muốn bảo vệ mình thôi.

-Xăng bậy -Cảnh đế càng giận hơn. Ý người là triều đình muốn làm gì bất lợi cho Thầm gia sao? Lôi đầu ra ngoài chém cho ta. ...

Sắc mặt Phung Lễ vẫn bình tĩnh. Các vị thần tử đều vội vã quỳ xuống. Đông đô đang chiến thắng, cũng không loại trừ khả năng sẽ tiến tới kinh thành. Chém sứ giả có nghĩa là cắt ngang đường giao hảo. Tuyệt đối có hại.

-Hoàng thượng bớt giận. Cứ để sứ giả nói trước đi!

-Long thể quan trọng. Xin hoàng thượng bảo trọng.

Khóe môi Phung Lễ khẽ nhếch một nụ cười, như có như không, như thương hại, nửa lại như cợt đùa.

-Được rồi, trăm để mạng của người lại. Nói, hôm nay người và đám tạo phản ở Đông đô muốn gì?

-Hồi hoàng thượng, Vương gia giờ đang rất là mệt mỏi. Ngài cũng không muốn chiến tranh làm uống mạng dân chúng vô tội. Ngài muốn nghị hòa.

-Nghị hòa!

-Đúng ạ! Nghị hòa.

Kẻ đang chiếm ưu thế lại chủ động nghị hòa. Điều này thật không đáng tin.

-Tâu hoàng thượng- Phung Lễ bỗng nhiên quỳ xuống, giọng nhẹ tênh- Lương vương điện hạ dâng tấu. Mong hoàng thượng ngự lãm.

Tấu chương hết sức thống thiết. Cảnh đế bỏ bản tấu xuống bàn, giọng vẫn còn giận dữ nhưng đã nhẹ nhàng hơn:

-Lương vương chỉ muốn vùng Đông đô thôi sao?

-Hồi hoàng thượng, khi còn nhỏ Vương gia đã sống ở Đông đô, đương nhiên là có tình cảm đặc biệt với nơi này.

Nếu được triều đình tha cho, ngài cam đoan sẽ không làm gì tổn hại đến lợi ích của Cảnh quốc.

-Người cứ nói tiếp!

-Hồi hoàng thượng, hiện giờ trong tay chúng thần có mười tám vạn quân. Thiết tướng quân đã hạ xong Tín thành. Tính ra đã có mười tám phủ đệ thuộc về tay của Đông đô. Nhưng mà. ...

Hắn bỏ lửng câu nói nhưng ai cũng hiểu. Phung Lễ nhìn số đại thần trong điện, ra vẻ nghiêm nghị:

-Nhưng mà. ...Chúng ta đều là thần tử của Đại Cảnh quốc. Lương vương hay chúng thần đều không muốn làm hại quốc gia. Hiện nay có không ít kẻ đang dòm ngó nước ta, chỉ cần Cảnh quốc nội loạn là thừa cơ làm loạn. Vì lẽ đó, hôm nay Lương vương cử thần đến đây.

Giữa đám người hùng hực lửa giận, Phung Lễ vẫn bình tĩnh thương lượng, giọng điệu thần nhiên:

-Hồi hoàng thượng, Lương vương chỉ muốn xin hoàng thượng cho phép vùng Đông đô và Đông bắc được tách khỏi bản đồ Đại Cảnh, từ nay Lương vương sẽ là Thành chủ Đại đô, mười năm không bước vào triều.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Áo Ấm – Ấm Lòng

Lương vương phủ.

Mấy hôm nay Lương vương phủ yên tĩnh hẳn. Về yên tĩnh trước khi bão tố. Đã không cần che giấu nên Hạ tướng quân thường xuyên đến thăm phủ, bên ngoài thì vệ canh gác nghiêm ngặt, từ sự không rời khỏi những người thân của Lương vương.

Thái vương phi ngồi trong phòng, đang nhìn con dâu mới thêu áo. Nghe đám nha hoàn nói lại, trước khi Lương vương lên đường cứ quẩn quýt đòi trắc

phi nương nương phải may và thêu áo cho mình ngay. Nương nương làm đến ba bộ quần áo, Lương vương bỏ ngay vào trong hành lý, hôm lên đường còn luyến tiếc chưa mang ra mặc. Đi được vài ngày đã có thư về, bảo trắc phi may tiếp áo cho mình.

Đưa con này, đôi khi trẻ con đến lạ lùng. Trẻ con dễ được yêu thương.

-Con may áo cho Vân nhi à?

-Dạ, vương phi...Vương gia nói người không có áo chống lạnh nên con mới...

Thái vương phi muốn bật cười nhưng cố nén. Con trai đã như vậy, chứng tỏ đã thật lòng quan tâm đến trắc phi. Bà xuất thân là con nhà võ tướng, cũng không mấy để ý đến thân phận. Vân nhi yêu thương cô gái này, muốn phong nàng ấy làm vương phi cũng được. Từ nhỏ đến giờ, nó khó mà có thể đạt thành tâm nguyện, bây giờ có lẽ đã đến lúc rồi.

-Ở kinh thành, hoàng thượng đã tổ chức hôn lễ cho hai con rồi?

-Dạ...

-Chúng ta chưa được uống trà của con dâu. Khi Vân nhi về phải tổ chức tiệc cưới lại thôi.

Bàn tay bà vuốt nhẹ lên mái tóc của Thanh Liên.

Nàng hơi né người, sợ hãi. Từ nhỏ đến giờ chỉ có nẫu thân làm như vậy, mà cũng đã lâu lắm rồi.

-Không sao đâu. Ta cũng chỉ mong Vân nhi và con hạnh phúc, sinh con đẻ cái, viên mãn đến cuối đời.

Làm cha làm mẹ, chỉ mong như vậy. Vân nhi không như phu thê bà an phận, nó muốn con cháu mình không phải cúi đầu trước bất cứ một ai.

Nam nhi chỉ tại bốn phương. Tuy chưa sinh con đẻ cái nối dòng nhưng bà và trượng phu vẫn ủng hộ con trai mình. Nhấn nhẹn đã khiến bà đánh đổi đứa con trai lớn, giờ đến đứa con thứ hai – không thể tiếp tục lùi bước nữa rồi.

Thanh Liên thêu lên chiếc áo chữ “Vương” như lời nhắn gửi. Hoa văn này nàng cũng từng thêu lên áo Thiết Hân.

Người giờ như một huynh trưởng. Bàn tay người vuốt tóc, tạo cho Thanh Liên cảm giác an tâm.

Còn bàn tay Thẩm Hành Vân?

Ấm áp. Tay hần mảnh, thon dài, thường hay ụ ảm những ngón tay mảnh mai, lạnh lạnh của nàng.

Bắt gặp Thanh Liên mỉm cười. Nàng thêu thêm một dòng chữ với hoa văn ngậm, để xem hần có đọc được không?

Đọc được thì...hần biết. Đọc không được thì...thiệt thòi cho hần thôi.

....-Vương gia, đây là đồ trắc phi nương nương gửi cho ngài.

Tại vùng rừng núi gần Đồng Bình, hai nghìn quân tinh nhuệ đã ẩn thân được vài ngày. Lương vương đang chờ đợi Thiết Hân.

Một túi đồ xinh xắn. Khóe môi Lương vương thoáng nở nụ cười, sau đó ngừng lại khi chợt nhớ ra:

-Trắc phi còn gửi cho ai nữa không?

-Dạ có ạ, gửi cho Thiết tướng quân.

-Đưa cho ta xem!

-Dạ...

-Đưa đây!

Lương vương biết mình thất thố nhưng không kiềm được cảm giác ghen tuông khi nghĩ đến khả năng, nàng kiếp trước có thể....có thể vì Thiết Hân mới hủy mình. Không đạt được thì chỉ có cảm giác lưu luyến, còn giờ đã có được, lại càng muốn giữ chặt hơn.

Thật là...

Cũng là một chiếc áo ảm. Màu xanh xám, còn hần là màu vàng đồng, kiểu dáng khá giống nhau.

Cả hai áo đều thêu hoa văn. Của Thiết Hân cũng là hoa văn cách điệu hình hoa lá, của hần là những đám mây.

Thẩm Hành Vân!

Tay hắn lần tìm qua những hoa văn thêu trên áo. Chúng đến từ bàn tay khéo léo của nàng.

Bỗng nhiên hắn nhận ra.

Hoa văn cách điệu, mặt sau là dòng chữ. Đây là lối thêu song diện rất nổi tiếng. Dòng chữ cùng màu với áo, ẩn dưới lớp hoa văn.

- Bình an trở về!

Nụ cười càng rạng rỡ hơn trên môi hắn. Nàng muốn hắn bình an trở lại. Nàng chờ hắn trở về.

- Thiết tướng quân!

Trong bóng đêm, Thiết Hàn đã đến. Hắn đón lấy chiếc áo khoác Lương vương vừa mới đưa.

- Là Thanh Liên gửi cho người.

Thiết Hàn hơi khựng người lại, không nói gì nhưng tay cũng bắt giắc siết chặt thêm.

Gió thổi lạnh qua vai hai người đàn ông đang gồng mình đón gió, nhưng không ai cảm thấy con đường trước mặt mờ mịt cả. Ai cũng thấy ấm áp, tuy là sự ấm áp khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Một Trận Thành Danh

Cảnh quốc, Tấn quốc, Đồng Bình, Thục quốc là bốn quốc gia lớn, đứng trong thế chân vạc. Cảnh quốc khi xưa nhờ thái tổ Cảnh Thiên vang danh bốn biển chỉ sau một trận đánh, giữ được vị thế bằng năng lực cầm quân của tổ tiên Thẩm gia. Vị Thái tổ hoàng đế uy vũ lẫy lừng đó sau khi lên ngôi lại mất sớm, may là người em trai lên thay cũng là người tài giỏi, thống lĩnh Cảnh quốc suốt gần ba mươi năm thịnh trị, phát triển rực rỡ. Tuy nhiên trong thời gian gần đây sự phát triển đó bị khựng lại, Cảnh quốc thường xuyên bị quốc gia láng giềng là Đồng Bình quấy phá. Mười lăm năm trước, thành Hạ Chu đã bị Đồng Bình chiếm lấy, qua không ít lần thương lượng vẫn không thể trở về.

Vượt Sa giang, băng qua rừng núi trùng điệp là đến Hạ Chu thành.

Một tuần trăng trước, Lương vương đã cho một ít tử sĩ giả làm lái buôn, trà trộn vào thành Hạ Chu. Tình hình Cảnh quốc bất ổn, Đồng Bình không tài nào đoán được, mục tiêu hắn nhắm tới lại là Hạ Chu thành chứ không phải tấn công vào đại đô Cảnh quốc.

Đêm, Hạ Chu nổi lửa. Lửa lan rộng khắp thành.

Dân chúng Hạ Chu hoảng sợ. Tướng giữ thành Đỗ Triết là người Đồng Bình càng hoảng hốt hơn khi trong thành không ngừng vang lên tiếng kêu khóc của dân chúng. Một số người rõ ràng lại bị kích động vội vã chạy về phía cổng thành.

- Dân chúng Hạ Chu bình tĩnh. Chỉ là có chút hỏa hoạn... Không sao! Không sao...

- Rầm...

Tiếng động càng lúc càng lớn, vang rền như tiếng sấm. Trước cửa thành Hạ Chu bỗng xuất hiện một đạo quân đông đảo. Tiếng ngựa hí vang dội, tiếng hò reo của quân vang vọng ngoài thành:

- Trả Hạ Chu lại cho Cảnh quốc. Dân chúng Hạ Chu là người Cảnh quốc.

- Đánh bại bọn xâm lược Đồng Bình.

- Đồng Bình rút đi!

- Rút đi!

Dân chúng Hạ Chu đã từng hy vọng triều đình sẽ đến cứu họ. Nhưng rồi tướng thủ thành rời thành, người Đồng Bình vào tiếp quản. Họ mang theo người của họ. Những kẻ đó khinh rẻ người dân Đồng Bình. Họ thường xuyên bị ức hiếp, không được tự do.

Một số người dân đã dừng lại. Hạ Chu à nơi họ sống, bây giờ còn chạy đi đâu.

-Đánh đuổi bọn Đồng Bình. ...

-Đánh đuổi bọn Đồng Bình. ...

Trong thành đỏ lửa, ngoài thành những mũi tên lửa như hoa cũng trút xuống Đồng Bình.

Quân thủ thành khoảng một vạn nhưng lại không biết địch có bao nhiêu nên càng hoảng loạn. Đã hoảng loạn thì khó tập trung thành đội. Một số tử sĩ cải trang dân thường đã tới mấy chiếc công phụ bên cửa thành. Cửa được mở ra.

-Tiến công. ...

-Tướng quân, địch đến từ phía Bắc.

-Tướng quân, địch ở hướng Nam.

Đỗ Triết thực sự bị tình huống này làm cho hoảng loạn. Nơi này thuộc về Cảnh quốc, chỉ có quân Cảnh quốc tấn công thì mới danh chính ngôn thuận chiếm lại thành. Hạ Chu chẳng phải là nơi quá trù phú nên hoàng đế Đồng Bình cũng không mấy để tâm, ngoài một vạn quân thủ thành thì tướng trấn thành cũng không tài giỏi mấy. Trước cuộc tấn công bất ngờ, Đỗ Triết lúng túng thấy rõ, tiền thoái đều nan giải, hơi ngần ngại trên đài quan sát của Hạ Chu.

-Tướng quân!

Một tiếng kêu thảm thiết. Tên hầu cận thẳng thốt thét lên khi đằng xa một mũi tên vun vút lao đến, cắm thẳng vào tim vị tướng thủ thành.

Dưới kia một thân hình cao gầy vẫn còn cầm cung tên đứng yên ngạo nghễ. Một mũi tên lao vút trong đêm tối nhưng vẫn đảm bảo độ chính xác, lấy được mạng tướng thủ thành. Hạ Chu không còn Đỗ Triết, như lính mất đầu, chạy loạn. Lương vương khẽ mỉm cười:

-Một trận thành danh tướng. Người đi đi. ...

Chiếc áo bào bay phấp phật trong đêm vắng, Thiết Hàn lao vào màn đêm, hướng vào trong Hạ Chu thành.

Lập nên công trạng, trong một canh giờ phải hạ xong thành Hạ Chu và chờ đợi. ... Trận đánh này là trận đánh đầu tiên Thiết Hàn cầm quân xông trận. Chiến thần lưng danh thiên hạ- giờ lại là người của Lương vương phủ, từ nay ai còn dám chọc đến Đồng đô?

...Tin chiến thắng truyền đến Cảnh quốc rất nhanh. Lương vương lấy danh nghĩa là quân Cảnh quốc, ‘grong đông kích tây’ lừa được Đồng Bình chiếm lại Hạ Chu. Không chỉ vậy, Thiết Hàn còn dùng phục binh, có 500 quân chặn đường tiếp viện từ Đồng Bình. Hấn trấn thủ tại Hạ Chu, liên tục trong vòng một tháng đã đánh tan không ít lần công kích, thủ vững thành trì.

Khi triều đình còn chưa kịp phản ứng, Lương vương đã tung tin đồn khắp trong dân chúng. Hấn được lệnh của hoàng thượng, giả vờ làm loạn, dùng kế kim thiên thoát xác, đóng quân ở Sa giang song thực tế lại âm thầm dẫn quân sang lấy lại thành Hạ Chu từ Đồng Bình. Giờ kẻ đã thành, Lương vương trở về phục mệnh, để Thiết Hàn ở lại trấn thủ Hạ Chu.

Triều đình dám bắt lợi với hấn sẽ mang tiếng phụ rẫy công thần. Lương vương giữ sạch tiếng phản loạn trong chớp mắt, lại trở thành công thần trong mắt dân chúng Cảnh quốc. Cảnh đế dù thế nào cũng không thể tấn công Đồng đô.

-Hoàng thượng, vương gia chúng thần đã giúp người lấy lại Hạ Chu. Có qua có lại, mong người. ...

Cảnh Đế không hề cảm thấy vui vẻ, chỉ thấy mình và cả triều đình Cảnh quốc đều bị một tên oắt con đùa giỡn. Nhưng bây giờ trở mặt, các quốc gia khác đang e dè Lương vương sẽ không ngại gì động binh đao. Trận chiến này lấy về Hạ Chu cho Cảnh quốc nhưng thực tế người hưởng lợi nhất lại là nhà họ Thẩm Lương vương.

-Truyền Lương vương. ...

Dưới ánh sáng màu vàng nhạt trong đại điện, hoàng đế chợt rung mình khi nhìn thấy Lương vương đang nghiêm túc trong vai trò một thần tử, đưa tay nhận sắc phong:

-Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Lương vương Thẩm Hành Văn đánh đuổi Đồng Bình, lấy lại thành Hạ Chu, lập được đại công. Nay ban cho chức Hiền lương vương, thường cho Đồng đô và Đồng bắc làm đất phong, không chịu thuế triều đình trong năm mươi năm. Hiền lương vương được toàn quyền ở đất phong, không cần theo luật lệ Đại Cảnh. Miễn cho Hiền lương vương mười năm không phải vào kinh, được lập quân đội. Khâm thử!

-Tạ ơn hoàng thượng.

Lương vương nhận sắc phong, bộ áo triều phục màu vàng sáng càng thêm nổi bật. Không cần phải đóng vai quân là áo lượt nữa, khuôn mặt hấn lạnh lùng như pho tượng tạc. Tách được Đồng đô ra khỏi Cảnh quốc mà không cần mang tiếng phản loạn, Lương vương thật khiến người kinh ngạc, như một hòn ngọc quý bao lâu vùi mình trong đồng bùn nhơ bẩn, một ngày được tẩy rửa sạch sẽ trở nên sáng ngời dưới ánh bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Cái Giá

Đồng đô tách khỏi Cảnh quốc, nhưng để được yên ổn còn phải trải qua một đoạn đường dài.

Lương vương và Phurong Lễ sau khi nhận chiếu chỉ đã nhanh chóng trở về Đồng đô ngay trong đêm. Cảnh đế hiện nay không dám làm gì họ nhưng có không ít người muốn thay ông ta lấy mạng hai nhân vật quan trọng nhất Đồng đô hiện thời, tránh “đường hổ đi họa” về sau.

-Vương gia, cứ như mộng vậy. Thật muốn về nhà, nằm xuống dưới tấm nệm nhà mình.

Lương vương càng mong muốn về nhà hơn ai hết. Hắn muốn ôm nàng vào lòng, nói với nàng: “Ta đã bình yên trở về rồi.”

Xe ngựa băng băng trên đường. Ẩn nấp trong những tán cây dày, trong vùng địch không thể thấy đều là các tử sĩ. Bằng mọi giá phải giữ an toàn cho Lương vương.

Trên đường hắn trải qua ba lần bị ám toán giữa đường. Có một đợt chúng cố tình để hắn nhìn ra lý lịch của kẻ tấn công. Ngọc bài bằng ngọc xanh biếc, không phải là chỉ có phủ của Nhâm thừa tướng mới có sao?

Thẩm Hành Vân không tin thừa tướng nhưng càng không tin chuyện ông ta sai người ám sát. Nhâm thừa tướng là người chính trực nên dù có cảm thấy hắn nguy hiểm vẫn không có ý định ám sát, sẽ để Lương vương về đến

Đồng đô.

Lại một đợt tấn công nữa. Có tiếng người ngã huych xuống. Không biết là ai nhưng cũng đều để lại trong lòng người đang chiến đấu một ấn tượng khó quên.

-Phụ vương, mẫu phi.

Ra đón Thiết Hân là phụ vương, mẫu phi từ ái của hắn. Đằng sau thấp thoáng bóng người. ...Thẩm vương phi hiểu ngay:

-Con bé ở tiền viện. Mặt có chút sọc, bôi thuốc rồi sẽ không sao.

-Dạ,,,

Sau tiệc, hắn vội vã quay về phòng. Nàng khoác chiếc ào dài màu xanh nhạt, xinh đẹp như một đoá hoa.

-Ta đã về....

Nàng vẫn ngồi trên giường gỗ ấm áp, đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của hắn – không khỏi ngại ngùng:

-vương gia giá....

Chưa dứt lời đã bị bồng lên trong vòng tay ấm áp, hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường:

-Có nhớ ta không? Nhớ không?

Hơi thở hắn đã gấp gáp nhưng vẫn không làm gì khác hơn là chờ đợi. Nhìn hắn, Thanh Liên liên tưởng đến ánh mắt trong trẻo của mấy đệ đệ khi chờ nàng mua được quả về.

-Vương gia....Đau...người xiết đau.

-Nàng đau chỉ có một chút. Còn ta....Nàng phải bồi thường cho ta.

Hắn cúi xuống, bá đạo ngang ngược, bịt chặt miệng Thanh Liên, tay không khỏi di chuyển trên tấm lưng trắng nõn.

Da thịt Thanh Liên mềm mịn như bạch ngọc, được chăm sóc càng thêm quyến rũ, khiến người không tránh khỏi si mê.

-Á....

Thanh Liên cắn chặt môi, nhưng vẫn không ngăn được tiếng rên rỉ khi hắn đột ngột luồn tay vào trong, chạm vào phần ngực thiếu nữ đang phát triển. Mặt nàng đỏ rực, khiến Thẩm Hành Vân càng ngắm càng say.

-Liên nhi, ta yêu nàng. Ta rất yêu nàng...

Hắn bá đạo đòi hỏi, Thanh Liên ngoan ngoãn đón nhận. Nàng phần nào hiểu được tình cảm của hắn. Nhưng yêu đương thì vẫn là một cảm giác xa xỉ. Hắn thích nàng vì nhan sắc, một mai nhan sắc phai tàn...Đời trước hắn lại là quân chủ một nước, chắc không thể nào chung tình với một người. Phụ nữ rất dễ động lòng nhưng cũng rất dễ cứng lòng. Thanh Liên hoàn toàn không biết, bây giờ mình sống lại nhằm mục đích gì. Thiết Hân không cần nàng bù đắp nữa. Giờ nàng lại là trắc phi của Lương vương, là con gái nuôi của thừa tướng. Vậy thì...

-A...

Hắn bắt gác ra tay mạnh hơn chút. Đôi tay xoa nắn gò bồng đảo rồi bắt ngờ cắn nhẹ làm Thanh Liên giật nảy mình.

-Nàng không chuyên tâm. Phải phạt nàng.

Trừng phạt như mây mưa tích tụ, Thanh Liên mệt mỏi trước sự tấn công mãnh liệt của hắn. Mãi một lúc lâu sau, nàng mới được buông tha sau khi hắn thỏa mãn, lấp đầy nàng bởi dòng thác cuộn cuộn của yêu đương.

.....-Sầu ngủ, nàng tỉnh lại đi!

Thanh Liên mệt mỏi mở mắt. Lương vương đã khoác lại trung y, để lộ một phần ngực săn chắc. Còn nàng thì y phục lại vứt vương vãi dưới chân giường.

-Vương gia....Thiếp....

-Không phải đi thỉnh an đâu -Thẩm Hành Vân kéo nàng lại-Ngủ nhiều sẽ mệt, dậy ăn chút gì đi rồi ngủ tiếp.

Hắn dịu dàng như nước, đang từ tốn dỗ dành nàng.

-Vương gia à, không nên đâu...Thiếp....

-Ngao nào -Lương vương luyến tiếc rời tay khỏi đôi thỏ ngọc này giờ mình vẫn thừa cơ vuốt ve- Nàng phải ăn nhiều vào, sau này có con nơi này mới có nhiều sữa được.

-Hồi Vương gia, Phụng đại nhân đang chờ người ở bên ngoài, nhấn người mau chóng....

-Ta biết rồi – Lương vương hôn nhẹ lên má Thanh Liên, còn cúi xuống giúp nàng nhặt áo rơi trên bàn- Mặc quần áo vào, rửa mặt rồi ngủ tiếp. Ta xin phép mẫu phi cho nàng miễn thỉnh an ba ngày rồi.

-Nhưng mà....

-Ngao nào -Hắn bồng thì thầm vào tai nàng -Sau đêm qua, nếu nàng còn dậy nổi thì đêm nay ta sẽ tận sức hầu hạ. Mẫu phi rất hiểu chúng ta...

Mỗi khi thẹn thùng, mặt Thanh Liên sẽ đỏ ửng. Vành tai là nơi nhạy cảm. Nàng không khỏi rụt lại khi Lương vương cương quyết chạm vào nó, còn dùng lưỡi lướt qua:

-Ta đi ra ngoài. Tối nay sẽ về dùng cơm với nàng.

-Dạ!

Nhìn theo bóng hắn, Thanh Liên bắt gác ngờ ngẩn. Con cái? Nàng nhìn xuống bụng...Có thể lắm. Cả hai đều là người khỏe mạnh, hắn trước khi xuất chinh cũng táo bạo cùng Thanh Liên ân ái. Giờ trở về chuyện phòng the hình như còn mãnh liệt hơn xưa. Có con cũng không đáng ngạc nhiên. Chỉ là tội cho con nhiều lắm. Đông đô không có nhiều binh tướng tinh nhuệ, chỉ sợ triều đình muốn trừng phạt họ thôi.

Nàng gượng dậy, định xuống giường.

Một dòng nước ấm pha lẫn màu trắng đục chảy ra từ nơi tư mật. Mặt Thanh Liên còn đỏ hơn lúc này. Nàng khép chặt chân nhưng vẫn cảm thấy có luồng dịch nóng rẫy tuôn ra từ đó....Dù là chuyện phu thê thân mật nhưng Thanh Liên da mặt mỏng, không được tự nhiên như Thẩm Hành Vân.

Nhưng mà....có một đứa con cũng không tệ lắm. Thanh Liên không có gia đình thực sự, giờ thêm một đứa trẻ chung dòng máu, sau này nàng cũng có một điểm tựa mà tiếp tục sống, cảm thấy việc sống lại của mình có ý nghĩa hơn.

-Đi đi!

Lam Mặc đẩy nhẹ vào vai vị khách. Cái giá hắn phải trả dù thua hay thắng, đều là thứ cực kỳ quan trọng. Lam Mặc chỉ nhận việc, không quan tâm đến cảm xúc hay tình thế của con người.

Khách hàng đã lựa chọn. Lam Mặc cũng rất hài lòng với cái giá người ta đã trả. Ngẫm ra thì hắn và khách hàng của mình cũng có điểm chung trong tính cách. Chỉ là đôi khi cái giá đó tưởng chừng thường nhưng lại có mấy người trả nổi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Người Bên Gôi Kiếp Này

Đồng đô và Đông Bắc nhập một, vùng trị nhậm kéo dài khoảng hơn 3 vạn dặm (hình dung khoảng cỡ thành phố Hồ Chí Minh nhé). Đối với Cảnh quốc, Đông đô không phải là vùng trọng điểm bởi đất đai không màu mỡ, một năm có đến hơn sáu tháng vùi mình trong băng giá, khí hậu khắc nghiệt. Đông Bắc gần đó cũng không khá hơn mấy, chỉ có chút ưu thế về vị trí buôn bán, ngoài ra cũng chẳng có gì nổi bật để phát triển kinh tế.

Nhưng Phương Lễ mấy năm qua lại phát hiện ra một nguồn lợi cực kỳ quan trọng của Đông đô.

-Phía bắc Đông đô, thần tìm thấy những quặng khoáng sản này.-Phương Lễ chỉ vào một loại tạp chất màu đen, mùi hăng hắc -Khi đốt lên thì cháy rất nhanh.

Mùi cũng khá nồng, Thẩm Hành Vân đề yên cho hắn nói tiếp:

-Trong quân, nếu dùng thứ này cộng với hỏa dược thì lực sát thương sẽ rất mạnh. Thần cũng đã thử nghiệm, mang một ít đến chỗ Thiết tướng quân để hắn thử thành.

-Vương thượng, ngài định xử lý thành Hạ Chu thế nào?

Trên danh nghĩa, Lương vương lấy lại thành Hạ Chu về cho Cảnh đế. Nơi này cũng không phong phú tài nguyên nhưng vị thế nằm sát Đông Bình, nếu biết tận dụng có thể dùng như một mũi nhọn phòng thủ cho Cảnh quốc.

-Hoàng thượng đương nhiên coi trọng Hạ Chu hơn. Cứ trả cho họ, còn giữ được hay không là chuyện của họ. Chúng ta chỉ chờ...

-Dạ...

Thần tử Đông đô đối với việc Lương vương bỗng nhiên tách được mình ra khỏi Cảnh quốc có không ít kinh ngạc lẫn vui mừng. Đông đô đã không trù phú, việc phải tiến cống không ít thứ hàng năm khiến dân chúng càng thêm khổ sở. Bây giờ họ dù phải tự cung tự cấp song có thêm mấy vạn người vừa mới đến, có thể vỡ hoang thêm đất, xây dựng cuộc sống mới trên vùng đất từ nay đã thật sự thuộc về mình.

-Về chuyện tước vị thì...

-Chuyện đó thì đã có chiếu chỉ rồi.- Lương vương vờn vai, ra chiều lười biếng -Ta là Hiền lương vương. Chúng ta không phải phản loạn. Chúng ta tuân lệnh triều đình. Chỉ cần họ không giở trò với Đông đô thì ta vẫn xem như là thần tử. Nhưng ta có quyền sử dụng quân đội. Quân đội Hiền lương vương không phụ thuộc vào triều đình, chỉ nghe lệnh chỉ huy là Thiết tướng quân Thiết Hàn và ta thôi.

-Dạ...

Quần thần cùng một lòng khiến Lương vương rất hài lòng, cho đến khi có thêm một ý kiến khác:

-Tâu vương thượng, còn chuyện lập phi.... Hiện nay người đã sắp đến tuổi nhược quán, chỉ có một trắc phi, cũng nên...

-Nữ tử rất phiền phức -Lương vương khoát tay -Giờ có một trắc phi là đủ rồi.

Hắn bỗng quay sang phía Hạ Mẫn tướng quân đang ngồi, môi thoáng nụ cười:

-Mọi người đều biết, thời gian qua tướng quân đã vất vả vì ta, Lập Huệ cũng vậy. Chúng ta là “thanh mai trúc mã”, ta cũng hiểu nàng ấy xem thường kẻ “quần là áo lượt” như ta, chỉ mong phu quân tương lai phải là võ tướng vang danh thiên hạ như tướng quân vậy. Thôi thì hôm nay ta làm ông mai bà mối, đem duyên lành đến cho thuộc hạ. Thiết tướng quân Thiết Hàn còn trẻ tuổi nhưng công trạng không nhỏ, võ nghệ cao cường, không biết Hạ tướng quân có muốn chàng rể này không?

Phương Lễ nhướn mày, nhìn Lương vương đầy nghi ngờ. Vốn đã định sau này sẽ để Lập Huệ tự chọn hôn phối, giờ đột nhiên muốn tác hợp cho Thiết Hàn cùng nàng ấy. Từ khi nào vương thượng lại đề ý đến hôn nhân của thuộc hạ?...Thiết Hàn là nghĩa huynh của trắc phi nương nương, không phải chuyện làm ông Tơ bà Nguyệt này là để cắt đứt mọi lo ngại về sau sao?

Hạ tướng quân cũng cảm thấy lúng túng trước lời đề nghị. Con gái của ông sinh ra trong gia đình võ tướng, từ nhỏ đã sống như một tử sĩ, hết lòng vì chủ. Nay gả đi cho con rể cũng là tướng lĩnh, đối với ông thì cầu còn không được. Song – Hạ tướng quân vô cùng yêu quý con gái, đương nhiên không muốn miễn cưỡng nàng:

-Vương thượng có lòng yêu mến, mặt tướng không dám không nhận. Nhưng ngài cũng biết tiểu nữ tính tình bướng bỉnh, để thần về hỏi ý kiến nó rồi sẽ hồi đáp với ngài.

-Được mà....-Thẩm Hành Vân cười sáng khoái – Tướng quân cứ tự nhiên.

Thành công hay không cũng chẳng quan trọng, chỉ cần nhắc cho Thanh Liên biết, hần rất quan tâm đến Thiết Hàn là đủ. Nàng hiện là người của hần, bất chấp lý do gì Thanh Liên tự vẫn ở kiếp trước thì kiếp này đã thuộc về Lương vương trọn vẹn rồi. Thiết Hàn thành gia, nàng sẽ chẳng có lý do gì mà lo lắng cho hần ta hơn nữa, toàn tâm toàn ý để hần yêu thương nàng, chăm sóc cho nàng.

...Trong căn phòng ấm áp, Thanh Liên lại bị người quấy rối đến tỉnh. Từ sáng đến giờ nàng đã ngủ vui trong chăn ấm. Giờ thức dậy mới thấy hoảng hốt....Từ khi nào đã bắt đầu lười biếng, đã sống dựa vào người khác đến thế này rồi?

-Thức rồi à? Có muốn ăn gì không?

-Vương gia...Hần cưng chiều nàng, nâng niu như một món đồ dễ vỡ. Thâm tình trong mắt Lương vương, lời nói yêu thương như đường mật...Thanh Liên liệu có còn như trước, tỉnh tại, an ổn mà sống tiếp nếu không có hần không?

-Nàng lười ăn quá. Máy nha hoàn bảo là nàng ăn rất ít. Có phải thấy trong người không khỏe chỗ nào không?

-Không có....thiếp hơi mệt. Thiếp....

Từ lúc trở về hần cứ quẩn quýt không rời, không bận chính sự thì lại ôm nàng, có khi giữa ban ngày ban mặt lại cầu hoan, ép buộc Thanh Liên đến mềm nhũn. Nàng rõ ràng cũng bắt đầu hòa theo hần. Thanh Liên không phản ứng quyết liệt nổi, nhiều lúc lại thấy nhớ, lại thấy thiếu thốn khi hần về trễ, không ôm mình ru giấc ngủ say.

-Mệt lắm à? Có cần gọi đại phu không?

-Không ạ...Nhưng ngài đừng...đừng như vậy nữa -Thanh Liên đẩy vội khuôn mặt quen thuộc đang định cúi xuống. -Lâu lắm rồi thiếp chưa đi thỉnh an Thái vương phi. Ngài...

-Được rồi. Cho ta hôn một chút, lát ta đưa nàng đi thỉnh an mẫu phi. Không sao đâu!

Hần lại tiếp tục hư hỏng. Thanh Liên lại bị ép xuống giường, áo xống không chỉnh tề.

-Liên nhi...

Tiếng gọi trầm khàn quen thuộc. Hần đang gập nhâm từ chiếc cổ thon thon xuống dưới...Phần ngực non tơ của thiếu nữ sắp bước qua tuổi mười sáu căng tròn, đẹp đến ngất ngây:

-Liên nhi, chỗ này lớn lên thì phải. -Thẩm Hành Vân thỏa sức giờ trò vô lại. Hơi thở hỗn hển, bàn tay nóng rực khiến Thanh Liên vừa xấu hổ muốn trốn, vừa như mất hết sức lực, để mặc hần muốn làm gì thì làm - Nhờ ta mà nó lớn hơn phải không? Có còn lớn nữa không?

Kiếp trước hần cùng hoàng hậu chung giường, chung gối. Hần chỉ đơn thuần làm tròn bổn phận của Vương đế. Nàng ấy nằm yên đón nhận. Các tần phi khác muốn lấy lòng của hần thì bày đủ trò phóng đảng, nhưng Thẩm Hành Vân không hề mê muội. Chưa có ai khiến hần đột nhiên muốn giờ trò lưu manh đến vậy. Chưa ai khiến hần dốc tâm dốc sức hưởng thụ nhưng vẫn quan tâm đến cảm giác của nàng.

Kiếp này hần không phải là hoàng đế của kiếp trước. Hần có Thanh Liên trong vòng tay. Nàng ngoan ngoãn đón nhận hần, nhưng không như hoàng hậu làm cho xong bổn phận. Nàng có ngượng ngùng, có phục tùng của nương tử dành cho trượng phu.

Lòng Thanh Liên đang thay đổi. Lương vương đối xử tốt với nàng, nàng biết. Nàng không vô tình, vô cảm. Hần thương nàng, bảo bọc nàng, nàng cũng đáp lại hần bằng yêu thương chăm sóc. Ký ức kiếp trước, giờ đang dần lùi vào đồng bụi mờ.

-Thiếp mệt. Đừng mà...đừng...

Giọng nói mềm nhẹ, trong trẻo. Lương vương giảm nhẹ động tác, hôn lên vàng trán mướt mồ hôi.

-Liên nhi, nàng thả lỏng thêm chút nữa....Ta cho nàng, ta cho nàng tất cả. Ngoan nào, thả lỏng ra, thả lỏng vì ta....

Hần và hoàng hậu, chỉ ân ái có vài lần là đã có hài tử. Đại hoàng tử trầm ổn, lớn lên trong sự giáo dục nghiêm ngặt của Lễ bộ, xứng đáng là quân chủ kế thừa.

Nàng không phải là hoàng hậu. Nàng dịu mềm như nước. Nếu nàng có nhi tử, nàng sẽ yêu thương nó. Nếu có như kiếp trước phát hiện nó là thiên sát cô tính đi chẳng nữa, nàng có vì nó mà bỏ đi tất cả, vẫn yêu thương đứa trẻ, vẫn không thể rời khỏi nó không?

-Nhà họ Thẩm, tột cùng cao quý. Đến thời điểm, sẽ có một "Thiên sát cô tính" giáng thế. Sát cha, sát mẹ, không con, không vợ. Cả đời cô độc. Tội đình uy quyền.

Hần từng đứng trên đỉnh cao quyền lực. Không ai bên cạnh. Tần phi, hoàng hậu -cũng chỉ là người chung gối. Các nàng cần hần để lên cao phú quý, hần cần thân xác các nàng để thỏa mãn nhu cầu sinh lý, sinh con đẻ cái, gìn giữ cơ đồ.

Nhưng cuối cùng nhìn lại, ngoài quyền lực, Thẩm Hành Vân cái gì cũng không có. Con trai hần cũng như hần, từ từ bước lên đỉnh cao của tuyệt vọng, cô đơn đến lúc xuôi tay.

Kiếp này hán không màng đến ngôi cao đó nữa. Chỉ cần có thể giữ gìn hạnh phúc, được an ổn vui mình trong giấc ngủ, thức dậy thấy người bên gối rúc vào lòng mình, tìm kiếm sự chờ che.

-Vương gia...Đau...

Hán vừa thúc mạnh. Đôi mày liễu của Thanh Liên thoáng cau lại. Nàng thấy bụng dưới đau nhói, nhìn xuống chợt thấy hoảng hốt khi một dòng máu nóng vừa mới trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Sinh Mạng Mới

Đại phu của Vương phủ được triệu đến, rất nhanh đã chuẩn ra tình trạng của Thanh Liên, cung kính đáp:

-Tâu vương gia, trắc phi nương nương đã mang thai gần một tháng. Thai kỳ chưa ổn định, vừa qua có lẽ vương gia lại có hành động phòng the hơi kịch liệt nên làm nương nương bị ảnh hưởng.

Thái vương phi và Lão vương gia cũng đến, đã nghe hết chuyện từ đại phu. Lương vương mặc kệ ánh mắt trách móc của mẫu thân, vội hỏi ngay:

-Vậy có ảnh hưởng gì đến thân thể của nàng không?

Thanh Liên cũng khẩn trương không kém, vội hỏi ngay:

-Còn đứa bé liệu có bị gì không?

-Hồi vương gia, may là cái thai khỏe mạnh nên chỉ bị chảy máu, nghỉ ngơi vài ngày là ổn. Thần sẽ kê thêm thuốc dưỡng thai cho nương nương.

-Cảm ơn đại phu.

Thanh Liên sờ nhẹ lên bụng. Một bào thai đã thành hình.Con của nàng...Thanh Liên làm mẹ rồi.

Thái vương phi là người lấy lại bình tĩnh nhanh hơn so với đôi cha mẹ “tân nhiệm”, sai người tiễn đại phu ra cửa, còn thưởng vàng lụa cho ông ta rồi mới quay vào. Lương vương đang si ngốc nhìn Thanh Liên, bờ môi cong lên, hạnh phúc lan tràn khắp mặt môi:

-Thôi được rồi, cho con một bài học. Từ hôm nay không được vào phòng mà làm phiền Thanh Liên nữa.

Khác nào “cầm tức” hán, Lương vương không hài lòng chút nào nhưng nghĩ đến khuôn mặt trắng bệch của Thanh Liên lúc nãy, lại thấy đau lòng.

-Nàng nằm nghỉ đi. Ta sẽ bảo phòng bếp làm nhiều thứ cho nàng ăn.

-Dạ...

-Giờ con đang mang thai kẻ nối dòng của Thảm gia ta đó -Thái vương phi mỉm cười- Cần phải cẩn thận hơn nữa, nhất là vấn đề...

Bà buông lời câu nói nhưng khuôn mặt Thanh Liên vẫn đỏ ửng vì ngượng ngùng. Nàng sợ hãi. Suýt chút nữa là không bảo vệ được đứa bé rồi.

-Con cứ nằm nghỉ đi! -Thái vương phi ngồi xuống cạnh Thanh Liên, dịu dàng- Mẫu phi làm chủ cho con. Hành Vân còn trẻ tuổi, huyết khí phương cương, từ giờ này có thể ra ngoài nằm ngủ, không được quấy phá mẹ con của Thanh Liên.

Nhà họ Thảm không có nhiều con cháu. Cựu lương vương chỉ có một mình bà, con cái cũng ít. Hai đứa con cũng không thích thú lắm chuyện phong nguyệt, chỉ là muốn đóng kịch cho người khác xem thôi.

-Mẫu phi...

-Vương gia can trọng! -Thanh Liên cử động rất nhẹ, sợ một hành động của mình sẽ làm đứa trẻ chưa thành hình tổn thương thêm nữa. Từ nay nàng sẽ không để hán chạm vào mình nữa. Một lần hoảng hốt, vậy là đủ quá rồi.

Thảm Hành Vân cũng bị sự việc kia làm cho hoảng hốt. Cũng may là chuyện cũng không gây nên hậu quả lớn. Nhưng không chạm vào nàng trong thời gian sắp đến, đúng là chuyện khó chịu, nhất là lúc hán đã nếm được ngon ngọt, biết thể nào là hương vị của ái ân.

-Vương nhi ra ngoài đi- Thái vương phi cũng không giúp hán, còn lạnh lùng đuổi người- Để Thanh Liên nghỉ ngơi thêm nữa.

-Dạ...

Đây là đứa cháu đầu tiên của Thảm Lươg vương phi. Lão vương gia cũng đã cùng Thái vương phi cho chú ý. Dù sao bây giờ Thảm Hành Vân cũng chỉ có mình Thanh Liên là trắc phi. Thân phận nàng trên danh nghĩa cũng không phải thấp.

-Đội Thanh Liên sinh đứa nhỏ, con cưới nàng làm Vương phi đi!

Cơ thiếp bình thường không nên sinh con trước chính phi, nhưng xem ra Thảm Hành Vân cũng không muốn cưới thêm người khác. Đắt Đông đô còn nhiều điều phải lo lắng, đề cho nhi tử đạt được tâm nguyện, sau đó toàn tâm toàn ý xây dựng vùng đất mới còn tốt hơn chuyện cố ép hấn cưới một vương phi có thân phận nhưng hấn chẳng thương yêu.

-Con cũng định vậy rồi, phụ vương cứ an tâm!

Bên trong, Thái vương phi đích thân đặt chiếc gối xuống giường, đỡ Thanh Liên nằm xuống:

-Con không cần chiều hư nó nữa. Thân thể nữ tử chúng ta yếu ớt. Khi có thai lại càng phải giữ gìn hơn.

Thanh Liên cúi đầu, mặt lại nóng rực. Nàng cũng có...chút hòa theo hấn. Cái thai bị động, cũng không hoàn toàn do lỗi của Lươg vương.

Thái vương phi lại rất vui vẻ, sau khi Thanh Liên nằm xuống nghỉ ngơi, bà nhanh chóng ra ngoài căn dặn các ma ma nữ mẫu xem kỹ tình hình, chăm sóc Thanh Liên thật tốt. Đây là đứa cháu đầu tiên của bà mà.

-Mẫu phi!

Thảm Hành Vân lên tiếng gọi, phớt lờ ánh mắt cảnh cáo của mẹ, muốn bước vào trong. Thái vương phi nhanh chóng bước đến chắn ngang lối hấn đi.

-Con bé phải nghỉ ngơi rồi. Con không được làm bậy nữa.

-Con chỉ vào xem nàng thôi.

-Cũng không được. Suýt chút nữa là con bé mất đứa con trong bụng rồi. Để vài ngày thân thể Thanh Liên hồi phục đã.

-Mẫu phi, con không làm gì cả. Con chỉ muốn vào với nàng thôi.

Nhìn vẻ nôn nóng đó, Thái vương phi cũng muốn bật cười. Đứa con này cuối cùng đã động chân tình rồi. Từ khi Thảm Hành gặp chuyện, Vân nhi của bà đã thay đổi, cười đó nhưng nụ cười không chân thật. Đôi khi bà cũng không biết, lúc nào mới là nụ cười thật lòng của nó đây?

-Bên trong có ma ma và các nha hoàn trông chừng, con không cần lo quá! Giờ điều Thanh Liên cần là tịnh dưỡng. Con để con bé thoải mái tinh thần thì mới nhanh chóng hồi phục được.

Bất đắc dĩ, Lươg vương đành đồng ý. Nhưng lòng hấn cứ thấp thỏm...Sợ nàng giận dữ, sợ nàng vì an toàn của đứa bé mà không để ý đến hấn... Lươg vương có thể nhịn mọi nhu cầu vì an toàn của đứa con bé nhỏ nhưng không được nhìn nàng với hấn lại là một cảm giác vô cùng khó chịu. Từ lúc nào, hấn đã không đề thiếu được nụ cười của Thanh Liên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Sinh Mạng Mới (2)

Phương Lễ cảm thấy vô cùng oán hận.

Trước đây, hấn thường xuyên đi khắp nơi mua bán, thăm dò tình hình, tích lũy tài phú cho Đông đô. Lươg vương cũng mặc kệ hấn, có thể thấy Phương Lễ là một tội nhân tự do hành động, được tạo điều kiện phát huy mọi khả năng.

Giờ đây Lươg vương đã tách được Đông đô ra khỏi Cảnh quốc, có thêm không ít dân chúng chia nhau khai hoang, trồng trọt. Phương Lễ trong vai trò tham mưu tướng sẽ nhận hạ hơn, có ai ngờ...

-Tham chính đại nhân, đây là công văn từ Đông Bắc truyền về.

-Đại nhân, thư hàm của Thiết tướng quân báo lại, thử nghiệm loại hỏa dược mới rất tốt.

-Tham chính đại nhân...

Đông công vẫn chất đông trước mặt khiến mắt Phương Lễ như muốn nổi lửa. Bốn chữ “tùy nghi xử lý” của Lương vương đưa cho đã khiến hấn bận tới này tới mặt cả mấy hôm càng thêm mệt mỏi. Đã mấy ngày rồi không được gặp Nghi nhi.

-Bẩm đại nhân...

-Thôi được rồi...- Phương Lễ dùng bút, khoát tay- Vương thượng đang làm gì?

-Bẩm đại nhân... Vương thượng đang...

-Đang bận chuyện quan trọng...-Tên lính truyền tin mờ hời đã thấm ướt trán trong thời tiết lạnh giá. Vương thượng và Tham chính đại nhân đều là người không thể đắc tội. Trắc phi nương nương của Vương thượng vừa mang thai lần đầu, người đang háo hức với niềm vui làm cha. Mọi chuyện giao hết cho Phương đại nhân... đúng là cũng hơi quá đáng, nhưng mà ngoài đại nhân ra, có ai hiểu rõ tình hình Đông đô và đáng tin tưởng hơn đâu?

-Chuyện quan trọng, chuyện quan trọng...-Phương Lễ hừ lạnh nhưng đành phải tiếp tục dán mắt vào mớ công văn dày cộm. Vì tiểu thế tử hoặc cũng có thể là tiểu quận chúa, hấn nhìn... Nhưng sau khi Đông đô đã dần đi vào ổn định, hấn nhất định đón Nghi nhi qua cửa. Phương Lễ được làm cha cũng sẽ như Thẩm Hành Vân, bỏ hết công vụ, đóng cửa ba tháng, bù lại thời gian miệt mài này.

Trong lúc đó, Lương vương vẫn đang ở trong phòng, ở bên cạnh Thanh Liên. Trên mâm là đủ các loại mứt, loại nào hấn cũng bẻ một miếng nhỏ, dỗ nằng:

-Ăn thử vị này đi!

-Loại này ăn cũng không ngọt lắm. Nàng thử xem có đỡ nhạt miệng không?

Đôi trước Thanh Liên chưa hề trải qua cảm giác được làm mẹ. Thi ra mang một đứa trẻ trong bụng lại kì diệu như vậy. Mỗi ngày thức dậy nàng đều sờ vào bụng, hồi hộp khi nhận ra hình như có gì đang động đậy... Trương ma ma cười nàng cả nghĩ. Đứa bé mới được hai tháng, chưa thành hình dạng, sau mà cử động được. Nhưng Thanh Liên rõ ràng cảm thấy, đôi lúc nàng sờ bụng, bé con lại động như muốn chào hỏi nàng mà.

-Vương gia à, không cần chuẩn bị nhiều thứ như vậy. Thiếp không ăn hết lại bỏ phí.

Thẩm Hành Vân chăm sóc Thanh Liên rất chu đáo. Ngoài “sự cố” khiến nàng suýt mất đi đứa trẻ thì thời gian qua hấn đối với nàng “một nằng hai hứng”, cứ lo Thanh Liên bị lạnh nên phòng lúc nào cũng được đốt than ấm. Lại nghe thêm là thai phụ ở trong phòng đốt than nhiều sẽ nguy hiểm nên dụng cang dụng công học cách xây phòng ấm từ nguồn nước nóng dưới lòng đất để nàng có thể thoải mái nghỉ ngơi. Tâm lòng đó Thanh Liên nhìn thấy rất rõ. Nàng cũng không phải là gỗ đá mà chẳng động lòng.

-Vương gia à, mấy hôm rồi người cũng thức khuya lắm hả? Có mệt lắm không?

Nàng bỗng hỏi. Đêm nào thức dậy cũng thấy bóng hấn trước thư phòng đằng trước. Thái vương phi không cho phép cùng phòng thì hấn lại mặt dày cố gắng tranh thủ để được ở cùng nàng trong viện. Cuối cùng sau bao cam kết, Thái phi cũng mềm lòng, cho Lương vương vào trong, nhưng lại bắt hấn hứa không được quấy rầy Thanh Liên. Lương vương cũng rất giữ lời hứa. Hấn chỉ nằm ngoài, có lúc mang công văn về phòng đọc rồi ngủ gục trước mắt Thanh Liên.

Nàng thực sự xao lòng, có đêm còn lặng lẽ đến gần bên hấn, khoác lên cho Lương vương tấm mền ấm, ngày hôm sau căn dặn người pha thêm mấy tách trà gừng cho hấn uống ấm bụng lúc ghé thăm.

Mớ công văn thực tế không có gì quan trọng. Những thứ cần kíp đều giao cho Phương Lễ. Bây giờ Lương vương hấn chỉ nghĩ đến chuyện làm sao giữ cho nàng bình an qua hết những ngày này.

Đại phu nói, có thể vài ngày tới nàng sẽ ốm nghén, có thể nôn mửa nhiều. Bây giờ hấn mà động tới công văn thì chỉ làm hỏng chúng. Phương Lễ xử lý sẽ tốt hơn.

-Người nên đi ngủ sớm, đừng thức khuya.

-Nàng yên tâm- Thẩm Hành Vân không bỏ lỡ cơ hội, nắm lấy tay Thanh Liên, dịu dàng hôn nhẹ lên những ngón tay nàng- Ta không sao cả. Tình hình Đông đô còn chưa ổn định, lưu dân các vùng chưa quen thuộc với cuộc sống mới nên ta mới phải vất vả hơn một chút. Nhưng chỉ cần nàng vui vẻ, con chúng ta khỏe mạnh, ta sẽ cố gắng làm việc nhiều hơn nữa, để nàng và con được sống trong cảnh yên bình vĩnh viễn của Đông đô.

Sở trường của Thẩm Hành Vân một thời quần là áo lượt là nói dối không chớp mắt. Mớ công văn hấn ôm về hàng đêm đều đã được Phương Lễ xử lý, hấn chỉ cần ký tên, đóng dấu thi hành vào.

-Nhiều khi cũng rất mệt, nhưng nhìn thấy mẹ con nàng là đỡ nhiều lắm- Thẩm Hành Vân tiến thêm một bước, ôm lấy Thanh Liên vào lòng- Chỉ là đầu có hơi nhức, nàng biết xoa đầu chứ? Xoa giùm ta một chút được không? Khi nào mệt, nàng nói với ta một tiếng, ta sẽ về kháng nghị ngay.

-Dạ...

Thanh Liên là nha hoàn hầu hạ, tay nghề vô cùng khéo léo. Tiểu thư tiền kiếp cũng thường hay bảo nàng xoa bóp và rất hài lòng vì tay nghề của Thanh Liên.

Lương vương nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thư giãn trong vòng tay người ngọc. Hai nha hoàn bên ngoài cũng lui ra một bước, mỗi người không khỏi mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Kẻ Lợi Dụng Là Ai?

Lương vương bận rộn dành thời gian thì Phương Lễ đang trong lúc bận rộn cũng không thể lơ là, luôn cố gắng tìm kiếm bóng hình của Nghi nhi.

Nghi nhi là Hạ Phương Nghi, nha hoàn cận thân của Thái vương phi. Nàng được Thái vương phi chọn từ đám nha hoàn. Khi nàng tròn mười lăm tuổi, cũng từng được chọn vào đám nha hoàn “phong nguyệt” của Vương gia. Người là của Thái vương phi cho, Lương vương cũng có mấy phần nể nang, để nàng hầu hạ chuyện ăn mặc của hắn. Nghi nhi làm việc ngay thẳng, đúng giờ đưa cơm, mang nước, hầu hạ chu toàn việc ăn ở của Vương gia.

Năm Hạ Phương Nghi mười sáu tuổi, theo Lương vương đi tham gia một buổi yến tiệc, bị người nhìn trộm. Kẻ đó lại có quan hệ họ hàng với Tiên quý phi của Cảnh đế, không thể làm mất lòng. Hắn ta cương quyết muốn Hạ Phương Nghi hầu hạ. Lương vương che chở thân tín, đẩy người cho Phương Lễ, lời lẽ không kém phần cay độc, dọa người:

-Nha hoàn này, chẳng qua là do mẫu phi đưa qua nên ta không tiện trừng phạt, vẫn đem nàng đi theo hầu hạ. Người đừng thấy nàng có chút nhan sắc mà nhầm lẫn, bản tính nàng ta ti tiện, không chịu được vắng vẻ, đã ngủ với không ít người trong phủ của ta, ngay cả Phương đại công tử cũng chẳng ngoại lệ. Ta ghét cảm giác bẩn thỉu, nên đối với bằng hữu cũng không nở dỗi gặt. Người muốn chung một món đồ thì cứ việc. Đừng trách ta sao lại không nghĩ cho người.

Sau chuyện đó, Hạ Phương Nghi tránh được một kiếp nhưng lại có tiếng là dâm nữ, bị các nha hoàn trong phủ chê cười không ít. Nhưng nàng kiên cường, còn cảm tạ Phương Lễ đã phối hợp cùng Vương gia cứu mình.

Phương Lễ vốn cũng chẳng phải là kẻ đàng hoàng, song với Hạ Phương Nghi lại chẳng dùng lời ong bướm nỏ. Hắn thường đề ý đến nàng hơn, dần dần lại cảm thấy lo sợ Hạ Phương Nghi ở cạnh Vương gia sẽ nghe được hết mọi chuyện nguyệt hoa của hắn. Nàng có hiểu lầm Phương Lễ, xem hắn là kẻ chẳng đáng tin không?

Đến giờ, mỗi lần nhớ đến lần đánh liều chặn đường Phương Nghi trong phủ, Phương Lễ vẫn tìm tìm cười:

-Ta bị oan...

-Ngài bị oan chuyện gì?

-Ta oan ức... Vương gia bảo ta cũng là một trong những người tình của nàng. Nàng từng quyến rũ ta. Nhưng tay nàng còn chưa được nắm. Hôn nàng thì chỉ trong tưởng tượng. Nàng nghĩ ta có bị oan không?

Sau đó...hắn ôm nàng, còn hôn được cái miệng nhỏ xinh xinh đó nữa. Giờ Phương Lễ đã là tham chính Đông đô, chỉ cần sau khi công việc ổn định, Đông đô yên bình – hắn xin Vương gia ban người, hoặc cưới nàng vào cửa cũng được, chắc chắn người và Thái phi không từ chối. Như trắc phi nương nương cũng vậy. Nàng cũng đâu yêu vương gia, cũng đâu đặt người trong lòng nhưng cuối cùng “văn đã đóng thuyền” thì cũng từ từ này sinh cảm giác. Sinh con đẻ cái rồi, Phương Lễ tốt với Hạ Phương Nghi như vậy, nàng sớm muộn cũng mềm lòng, cũng toàn tâm toàn ý với hắn thôi.

Bút trên bàn khô cả mực, Phương Lễ vẫn cứ mỉm cười ngây ngô.

Biểu hiện đặc sắc đó của thuộc hạ khiến Lương vương không khỏi buồn cười. Nhưng hắn cũng không vạch trần, mang một đồng công văn đã đóng dấu đặt xuống trước mặt Phương Lễ.

-Công văn đệ gửi, trả lại cho đệ này.

-Tạ ơn Vương thượng.

Phương Lễ và Lương vương quen biết nhau từ nhỏ. Khi huynh trưởng Thẩm Hành đang khoe văn tài vũ lược thì Thẩm Hành Văn lại mang tiếng hoàn khổ, ăn chơi nổi tiếng kinh thành. Phương Lễ theo cha vào kinh thành buôn bán, từ con đường khai thông quan hệ với quyền quý kinh kỳ đã quen với tiểu công tử nổi tiếng chơi bời này.

Ban đầu chỉ là quan hệ lợi dụng, từ từ trở thành bền chắc. Đến khi nhìn lại, đã có một sợi dây vô hình trói chặt hai con người ở hai giai cấp khác nhau.

-Đệ không cần xô xiên ta làm gì. Khi nương tử đệ có con cái, lại mới bị động thai khi, đệ cũng sẽ như ta thôi.

-Bây giờ nói tới giai đoạn đó thì còn sớm quá đó.- Phương Lễ cười khẩy- Tay còn chưa được nắm, cưới được nàng chắc chỉ trong mơ.

Kiếp trước Phương Lễ cũng khá vất vả mới lấy được Nghi nhi về nhà. Bọn cận thần đi theo Lương vương còn cười cợt Phương Lễ bỏ ao sen vớt đám bùn. Nhưng sau này hẳn ta mới là người hạnh phúc nhất. Đến cuối đời lão phu thê nắm tay nhau ân ái, con cháu đề huề hòa thuận, khiến hẳn là hoàng đế còn cảm thấy ganh tỵ vô cùng.

Kiếp này, Lương vương đã hiểu Phương Lễ vì sao cố chấp, vì sao lại muốn cưới bằng được Nghi nhi.

-Ngày mai ta sang nói với mẫu phi, định ngày rồi nạp lễ, cho đề cưới Nghi nhi về nhà.

-Vương thượng....

Phương Lễ lại đang pha mực, nghe đến đó vội dừng ngay, quăng bừa cây bút lên bàn.

-Thật sao Vương thượng, người bằng lòng...người bằng lòng gả Nghi nhi cho ta sao? Thật...thật là sẽ ban hôn nàng cho ta sao?

-So thân phận thì đúng là Nghi nhi trào cao. Nhưng xét cho kỹ, đệ mới là kẻ được lợi. Thân phận thực sự của nàng ấy là quận chúa của Triều vương phủ, từng bị Cảnh đế phán tội phản nghịch, xử chém cả nhà. Ngoại tổ phụ của ta từng chịu ơn Triều vương gia nên mới tìm cách cứu được Nghi nhi và đệ đệ của nàng ấy, đem về che giấu. Tiếc là tổ phụ chậm chân, con trai của Triều vương gia bị người ta bắt mất. Sau này có chút tin tức, biết được tiểu tử đó lọt vào tay của một tổ chức đào tạo ám vệ, ta mới sai đệ đi tìm tung tích, bí mật phá hoại các nhiệm vụ của hắn, chiêu dụ về làm cận vệ của ta.

Sự việc khiến Phương Lễ cũng ngỡ ngàng, không ngờ thân phận thật sự của Thiết Hàn lại như thế. Thế tử của Triều vương phủ, mang trên mình nỗi hận giết cả gia đình với Cảnh đế. Nhưng hẳn cũng không khỏi liên hệ với một số chuyện liên quan, bỗng chốc trầm ngâm:

-Thần cũng từng theo lời Vương thượng, bí mật động tay chân trong một số nhiệm vụ của Thiết Hàn. Chuyện này tiến hành rất thuận lợi, Thiết Hàn hoàn toàn không biết. Thần cũng chỉ nghĩ, Vương thượng là nhất thời hồ đồ hoặc là do Thiết Hàn vô tình đắc tội với ngài nên ngài mới muốn đem hắn về làm thuộc hạ, tiện bề trả hận. Năng lực của hắn, luận võ công hay mưu trí đều chỉ ở mức độ trung bình. Nhưng gần đây, thần nhận ra mình đã phán đoán sai.

-Ý đệ là...

-Năng lực của Thiết Hàn hoàn toàn vượt qua mọi dự đoán của chúng ta. Vậy thì tại sao hắn lại dễ dàng mắc vào những cái bẫy do thần giăng ra lúc trước, dẫn đến nhiệm vụ thất bại. Thần cũng đã cho người điều tra....Tổ chức đào tạo ám vệ đó nếu ám vệ nào trong quá trình đào tạo bị thất bại thì phương pháp đào tạo của bọn chúng sẽ là giết người diệt khẩu. Nhưng Thiết Hàn lại được phóng thích khỏi tổ chức, không bị truy sát, cũng không bị tổn thương gì. Thần nghi ngờ...

-.....

-Những kẻ muốn diệt khẩu Thiết Hàn đều bị hắn giết chết. Thiết Hàn không phải là bị động trở thành cận vệ cho Vương thượng. Đó là điều hắn muốn nhưng vì lý do nào đó lại giả vờ như thể bản thân mới là kẻ bị tính kế bởi chúng ta.

Nếu thực vậy, Thiết Hàn mới là người đặt mọi thứ lên trước mắt mình đùa giỡn. Triều vương thế tử, người mang nặng thù gia tộc, phải chăng cũng đang lợi dụng Lương vương để trả thù?

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Máu Trong Trướng Gấm, Máu Ở Chiến Trường

Tin thì mới dùng, không tin sẽ không dùng.

Nguyên tắc này đại ca Thẩm Hành đã dạy cho Thẩm Hành Vân. Nhưng ngày xưa khác bây giờ nhiều lắm. Thẩm Hành Vân lúc đó có đại ca là người dẫn lối, đại ca che cho mọi sóng gió. Bây giờ chỉ còn hắn một mình đơn độc. Quyết định của Thẩm Hành Vân tin dùng một ai đó, có thể gây ra sóng gió, đảo lộn mọi chuyện ở Đông đô.

Bây giờ hắn bắt đầu hiểu bản cam kết với Lam Mặc có ý nghĩa gì.

-Hoàng thượng, người nên hiểu. Trọng sinh là cơ hội không phải ai cũng có. Số phận rất nhiều người sẽ bị đảo lộn. Bởi vậy tạo hóa luôn rất công bằng....

Công bằng ở đây có lẽ là chính kẻ trọng sinh cũng sẽ không thể biết được mọi thứ trong câu chuyện đời mình. Cuộc sống không đứng yên một chỗ, kẻ trọng sinh cũng phải bắt đầu lại mọi chuyện, giống như những người khác phải làm.

Thậm chí...Người trọng sinh còn phải đánh đổi nhiều hơn nữa. Những kẻ đó đã từng trải qua cảm giác thành công tột bậc, như Lương vương kiếp trước đã là hoàng đế một cõi -kiếp này làm lại có thể sẽ mất đi không ít thứ. Cái giá phải trả có thể là quyền lực, có thể sẽ là cả đời nuối tiếc. Nhưng đến bây

giờ, một kẻ trọng sinh như Lương vương lại thấy sự đánh đổi đó là đáng giá. Hắn được trải qua những cảm giác đời trước không có được. Yêu thương và lo lắng cho một ai đó, được ai đó tin tưởng, không phải hoài nghi đề phòng ngay cả người chung gối với mình.

-Vương thượng, chúng ta có tiếp tục điều tra về Thiết Hàn không?

-Không cần...-Lương vương khoát tay -Dùng thì sẽ tin, không tin sẽ không dùng.

Thiết Hàn dù có mục đích gì khi tiếp cận hắn cũng không quan trọng. Thẩm Hành Vân tin hắn cũng như tin vào trực giác, vào cảm nhận của riêng mình.

-Đệ truyền thư, bảo Thiết Hàn trở về Đông Bắc. Chúng ta trả Hạ Chu lại cho Cảnh quốc đúng như thỏa thuận.

-Vâng...

-Thiết Hàn là nhân tài trăm năm hiếm có nhưng so về kinh nghiệm quân sự, vẫn phải học Hạ tướng quân nhiều. Ta đã gửi thư cho ngoại tổ phụ, xin người đến Đông Bắc hội quân với Thiết Hàn.

Hoa Bắc cách Đông đô hàng nghìn dặm. Phương Lễ nhanh chóng hiểu ý Thẩm Hành Vân:

-Vương thượng muốn Hoa lão tướng quân bỏ Hoa Bắc sao?

-Đúng vậy. Ngoại tổ phụ đã cao tuổi, Hoa Bắc chỉ là một vùng nhỏ, nếu Cảnh quốc tấn công thì cũng khó giữ. Nhân lúc lão hoàng đế chưa dám động thủ với chúng ta, mau chóng đón người về Đông đô. Phía ngoại tổ phụ cũng có khoảng sáu, bảy vạn quân tinh nhuệ, có thể gia tăng sức mạnh cho quân đội Đông đô.

-Thần hiểu ý Vương thượng. Cũng đến lúc đón đại công tử về rồi.

Nhắc đến đại công tử, Thẩm Hành Vân không khỏi cảm thấy lòng ảm áp. Cảnh đế nghi ngờ Thẩm gia từ lâu, lại có lời đồn một ngày nào đó người của Thẩm gia sẽ lên thay ngôi vị của hắn. Kiếp trước, Nhâm Uyển vì phò tá phu quân của nàng ta là Cảnh Khiêm đã không từ thủ đoạn...Nàng ta cũng là nữ nhưng lại lợi dụng phi tử mà đại ca yêu thương nhất để chia rẽ tình huynh đệ của hai anh em Thẩm Hành Vân.

-Đệ... Vì sao vậy.....? Vì sao?

Từng đoạn ký ức từ từ quay lại. Đại ca ôm trong tay thân thể đã lạnh đi của người con gái mình yêu thương nhất, chĩa kiếm về phía Thẩm Hành Vân.

Năm đó, Thẩm Hành Vân bị người hạ được. Yên phi cũng bị bắt cóc, đám người hạ tiện lột hết y phục, ném nàng ta vào chung trướng với hắn. Thẩm Hành Vân khi đó vẫn còn lý trí trong khi Lâm Yên đầu óc mê muội. Hắn không muốn có lỗi với đại ca.

Hắn, một đao giết chết Lâm Yên. Máu nhuộm đỏ cả trường hoa, mùi máu tanh đánh thức bản năng chém giết. Thẩm Hành Vân chỉ thấy cảnh phi tử yêu thương của mình gục chết. Những người chứng kiến đều nghĩ Thẩm Hành Vân muốn xúc phạm Yên phi của huynh trưởng, việc không thành còn giết người diệt khẩu. Đại ca chắc cũng nghĩ vậy. Gươm đã tuốt ra khỏi vỏ rồi.

Nhưng đại ca không đâm vào tim hắn. Đại ca đau lòng gục xuống. Thanh gươm quay ngược đâm vào ngực của người.

-Đại ca...Đệ không có...Đệ không làm nhục nàng. Đệ bị hãm hại. Đại ca...

Căn phòng đầy máu. Mẫu phi nghe tin dữ, hộc máu tươi, sau đó cũng lìa đời.

Phụ vương cả đời không nhìn tới hắn. Lương vương là một kẻ hại cha, hại mẹ, hại chết huynh trưởng. Hắn còn gì để có thể yêu thương.

Nên kiếp trước hắn đã muốn cho Nhâm Uyển và Cảnh Khiêm nếm mùi đau đớn. Hắn muốn làm nhục bọn họ, muốn bọn họ nếm qua cảm giác sống không bằng chết. Hắn nổi loạn khi lòng đầy bi phẫn. Khi chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Kiếp này, hắn kịp thời để đại ca lui vào bóng tối. Đại ca vẫn luôn che chở cho Thẩm Hành Vân không phải đau khổ như kiếp trước. Đại ca đã làm trọn vai trò người làm anh khi luôn tỏ ra nổi bật. Hoàng đế dồn mọi sự chú ý vào đứa con xuất sắc của nhà họ Thẩm, bỏ qua kẻ hoàn khổ chỉ biết ăn chơi sa đọa. Đến thời điểm, đại ca “lâm bệnh” và biến mất. Thẩm Hành Vân âm thầm chuẩn bị cho mọi kế hoạch trở mình, tách khỏi Cảnh quốc, khỏi sự tranh giành quyền lực, khỏi Nhâm Uyển bề ngoài xinh đẹp nhưng khi cần thiết lòng dạ lại sắc hơn dao.

-Đệ đích thân đến Đông Bắc, đợi lúc Thiết Hàn về thì trao đổi với hắn. Bằng mọi giá phải bảo vệ ngoại tổ phụ và đại ca an toàn về tới Đông đô. Cần bao nhiêu binh lực thì cứ điều động. Có phải gây chuyện với Cảnh đế cũng không cần nề nang. Nói với đại ca và ngoại tổ phụ, cả nhà đang chờ hai người ở Đông đô.

-Tuân lệnh...

Hạ Chu trắng thượng tuần vừa mọc, Thiết Hàn nhận được thư tín, chỉ thoáng liếc qua.

-Trở về Đông Bắc, tiếp nhận quân lực Hạ gia.

Lại tiếp tục những chuyến đi trên lưng ngựa. Trong đầu Thiết Hàn là một vùng ký ức toàn màu trắng. Có những khuôn mặt lướt qua nhanh như gió, gặp

rồi lại quên lãng rất nhanh.

Ấn tượng mãnh liệt nhất là màu đỏ của máu. . .Màu đỏ lẩn sang sắc trắng, khiến cuộc sống Thiết Hàn trở nên thú vị hơn.

Hắn mệt, đã rất mệt. Nhưng mỗi lần mở mắt vẫn thấy bầu trời xanh đỏ. Bản năng vẫn thúc giục hắn tiếp tục cầm đao chém giết. Để khi đứng giữa một vùng chiến trường loang lổ đầu rơi máu chảy, sắc trắng lại bao phủ đầu óc hắn. Chiến thần sinh ra để đem đến thanh bình thịnh thế, còn Chiến quỷ thì cứ mãi lao đầu vào máu, mỗi lần mở mắt đều thấy mùi của máu tanh. . .

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tâm Tình Của Mỗi Người

Tình hình bên ngoài giông gió, bên trong Đông đô lại rất yên bình.

Năm vạn quân chưa huấn luyện sau khi đến Đông đô thì lại được chọn lọc lại lần nữa, những người vẫn muốn tham gia quân ngũ thì tiếp tục theo quân, còn những người còn lại cùng gia đình nhận đất canh tác. Đất đai không màu mỡ, năm đầu tiên sẽ không thu thuế, những năm sau mỗi mảnh ruộng nhận được sẽ chỉ cần nộp 5 bao thóc. Những người mới đến Đông đô đa số đều là kẻ nghèo khó, không mảnh đất cắm dùi cả đời lam lũ. Giờ họ lại nhận được ruộng đất, có nhà cửa đều rất vui sướng. Ai cũng nỗ lực trồng trọt trên phần đất thuộc về mình.

Dân cư trước đây của Đông đô cũng hòa vào không khí nhộn nhịp đó. Chỉ có một số ít sợ chiến loạn bỏ đi nơi khác, còn lại cũng đến nhận đất, cam kết ở lại Đông đô.

Suốt mười năm, Lương vương đã âm thầm tích trữ hạt giống, còn cho người đi thu mua thêm một số cây lương thực mới ở các vùng lân cận, thậm chí ở các quốc gia láng giềng. Phương gia là gia đình buôn bán lâu đời, được sự hỗ trợ của Lương vương đã bắt đầu dong thuyền vượt biển, kinh doanh thuận lợi. Theo tính toán của Phương Lễ, tài phú tích lũy có thể giúp Đông đô ổn định tình hình trong suốt năm năm, trang bị cho quân đội không ít vũ trang.

Thanh Liên nằm trên giường điều dưỡng hơn hai tháng, đại phu đến khám lại, thấy tình hình ổn định mới cho nàng bước xuống giường, thoải mái đi lại trong nhà.

Đứa bé rất ngoan, không hành hạ gì mẹ, Thanh Liên mang thai hơn ba tháng vẫn ăn uống bình thường, khẩu vị không chút thay đổi. Thái phi đến thăm cháu thường liên tưởng đến chuyện lúc xưa bà mang thai Thẩm Hành Vân. Đại ca của hắn ngoan ngoãn bao nhiêu thì Thẩm Hành Vân hành hạ bà khổ sở, đến tháng thứ năm vẫn không ăn được nhiều làm phu quân vô cùng lo lắng. Bà cũng sinh khó, gần cả ngày hắn mới chào đời.

Buổi sáng, Lương vương giải quyết xong đồng công vụ, rảnh rỗi lại đến thăm Thanh Liên.

-Nàng có mệt không?

-Không ạ!

Thanh Liên không còn cúi mình thi lễ với hắn nữa. Nàng đã tự nhiên đối diện với hắn, không cảm thấy ngượng ngùng khi Lương vương bỗng nhiên đặt tay lên bụng mình:

-Con có ngoan không?

-Có ạ! Con rất ngoan.

Như một đôi vợ chồng dân dã, Thẩm Hành Vân dìu Thanh Liên ra sân phơi nắng, vừa đi vừa nói chuyện. Trông hắn như đang lải nhải, phiền phức nhưng lại làm Thanh Liên cảm thấy ấm lòng.

-Đã nói phải đặt ở đây một bộ bàn ghế để ngồi rồi. Lát nữa ta sẽ cho người làm ngay, sáng sớm là nàng ra đây ngồi phơi nắng, hít thở khí trời. Nhớ phải đi đó.

-Dạ. . .

Thanh Liên dạ thật ngọt, ngoan ngoãn đặt tay vào tay hắn. Bàn tay nhỏ nhắn, gầy gầy như trao gửi niềm tin, niềm hy vọng. Lương vương đã trở thành chỗ dựa cuộc đời nàng.

-Vương thượng. . .Thiếp. . .

-Gọi tên ta đi! Hành Vân! Vân hay Thẩm lang, gì cũng được. . .Gọi cho quen, sau này con ra đời cứ nghe mẹ nó gọi cha là Vương thượng thì sẽ xa cách ta mất. Nàng không muốn cha con ta xa cách phải không?

Trương ma ma những ngày qua ở cạnh ti tê đã nói với Thanh Liên rất nhiều điều. Nàng là trác phi của Lương vương, giờ hắn đã giải tán hết các cơ thiếp, trác phi trước đây. Thì ra tất cả đều là từ sĩ dùng để che mắt người khác... Có thể sau khi Thanh Liên sinh con, Lương vương sẽ cưới vương phi, nạp thêm người mới, sinh ra những đứa con khác. Thanh Liên phải lấy được lòng của hắn, để con của nàng có chỗ đứng trong phủ Lương vương.

Khi trọng sinh, nàng chỉ một lòng muốn đền đáp ơn nghĩa của người đó... Giờ cuộc đời lại rẽ sang hướng khác. Đứa con trong bụng là máu thịt. Thanh Liên bắt đầu hiểu, vì sao phụ nữ sau khi làm mẹ lại thay đổi nhiều như vậy. Vì con, Thanh Liên có thể làm bất cứ điều gì.

Tuy nhiên việc tranh giành sủng ái, vì con mà hãm hại những người khác, Thanh Liên không muốn làm. Nàng có thể vì bảo vệ con mà kiên cường hơn song không thể lấy con làm cái cớ để tâm hồn mình nhúng chìm đen tối. Con nàng sẽ đau lòng khi mẹ lấy danh nghĩa bảo vệ mình mà hãm hại người khác. Người giúp nàng trọng sinh chắc cũng sẽ không vui.

Nhưng lấy lòng Lương vương để hắn yêu thương nàng hơn nữa thì được. Yêu thương Thanh Liên nhiều hơn một chút, con nàng sinh ra hắn cũng dành cho nhiều tình cảm hơn. Sau này nếu hắn có nạp thêm người, có thêm con cái cũng sẽ nhớ đến đứa con đầu tiên của hắn nhiều hơn.

-Vương...

-Liên nhi...

-Tướng công.

Tiếng gọi của nàng ngọt ngào như mật, Thẩm Hành Vân không khỏi ngẩn người.

-Gọi lại lần nữa, Liên nhi, gọi lại lần nữa đi!

Thanh Liên từng có một giấc mơ thiếu nữ ở kiếp trước. Vương phi giả nàng cho ai đó. Nàng sẽ ngoan ngoãn làm tròn bổn phận người vợ. Mỗi sáng tiễn chàng ra cửa, chiều lại ngồi bên công mây và đợi chàng về.

Lương vương là một giấc mơ không có thật. Hắn thân phận cao quý, sẽ không có chuyện một đời một kiếp. Rồi hắn sẽ có những người phụ nữ khác. Nàng chỉ có thể an phận trong một góc, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, nuôi tiếc một giấc mơ.

Nhưng bây giờ...Lương vương vẫn chỉ mới có mình Thanh Liên là hôn phối. Thôi cứ cho nàng nhuyền hoặc mình một chút. Nàng đã là nương tử, đang gọi phu quân của riêng mình. Của riêng một mình nàng.

-Tướng công...

Trong ánh sáng ban ngày vừa chiếu rọi, Lương vương ôm lấy Thanh Liên trong vòng tay ấm. Đôi môi lạnh giá hôn nhẹ lên vết sẹo trên trán nàng, đầy trân trọng, thương yêu.

Thanh Liên nhắm mắt, tận hưởng sự yên bình tĩnh tại. Nàng không phải là người hay mơ mộng. Nhưng giờ đây, chỉ muốn sống mãi trong giấc mộng này.

-Hồi vương thượng và nương nương...Xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Sau khi thai nhi ổn định, Thái phi đã cho Hạ Phương Nghi đến hầu hạ Thanh Liên, xem như người thân tín. Đối với nha hoàn này, Thanh Liên càng tiếp xúc càng thích. Nàng chu đáo như một tỷ tỷ, khiến Thanh Liên nhớ về tiểu thư ngày ấy. Tiểu thư kiếp trước đối với Thanh Liên rất tốt, kiếp này ngăn ngừa mấy ngày chung sống cũng vẫn xem Thanh Liên như tỷ muội, khiến người từ nhỏ đã bị người thân của mình đem bán cảm thấy thật ấm lòng.

-Ừ. Lui đi!

Hắn dịu dàng gạt những sợi tóc rối trên trán Thanh Liên:

-Hôm nay ta dẫn nàng ra ngoài chơi.

-Thật ạ?

-Ừ. Con ở trong bụng nàng cũng ba tháng rồi. Nàng đến Đông đô cũng hơn ngàn đó thời gian rồi, ra ngoài ngắm phong cảnh, làm quen với sinh hoạt ở Đông đô.

-Dạ...

Hắn lại ôm nàng, còn蹭 nhẹ trán vào đầu nàng:

-Nàng sẽ ở đây cả cuộc đời. Đông đô là nhà của chúng ta.

Kiếp trước, hắn có cả giang sơn cẩm tú nhưng không có nơi nào gọi là nhà.

Phụ vương nhắm mắt vẫn không nhìn mặt hắn. Đại ca chết không nhắm mắt. Mẫu phi ra đi mà lòng vẫn còn uất hận, hận đứa con trai vô tình vô nghĩa. Nơi tuyền đài có gặp lại họ, họ cũng không màng liếc mắt, chẳng coi hắn là người thân.

Hoàng hậu, phi tần cũng chỉ là người hầu ngừ. Hay quan trọng hơn là đối tượng liên kết cho mưu đồ chính trị. Lương vương độc đoán, tàn bạo, kiếp trước trong đầu chỉ có gian kế, cách thức giữ gìn giang sơn. Cho đến cuối đời, trong tay quyền khuyh thiên hạ cũng chẳng có được một mối chân tình.

Biết làm sao được, cả đời tính kế người khác, cả đời chỉ dùng thủ đoạn, người khác cũng như thế với mình thôi.

Kiếp này hần vẫn tính toán. Người ta không thể tạo nên hạnh phúc nếu là kẻ yếu. Nhưng biết bằng lòng, biết gìn giữ, mang yêu thương ra trao cho người khác, hần đã được phụ vương, mẫu phi, đại ca, Phurong Lễ lấy chân tình ra đổi đãi. Thanh Liên không phải là người sắt đá. Cứ thương nàng, bảo vệ nàng, toàn tâm toàn ý với nàng, sớm muộn gì lòng của nàng, hần cũng sẽ chạm vào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Vương Thượng Của Đông Đô

Đây là lần đầu tiên Thanh Liên ra ngoài ở Đông đô.

Thủ phủ của Đông đô khá lớn, trước đây dân cư thưa thớt, giờ đang đông dần. Sau ba tháng, dân cư mới của Đông đô đang mang những vật phẩm mới trồng được ra ngoài buôn bán. Khoai lang, rau củ là chủ yếu, có một ít gà vịt. Lúa chưa đến lúc thu hoạch nên chỉ có vài chỗ bán gạo thôi.

- Vương thượng...

- Vương thượng...

Dân chúng đa số đều biết mặt Thẩm Hành Vân, đồng loạt quỳ xuống. Hần vẫn nắm lấy tay Thanh Liên, ôn hòa nói với mọi người:

- Miễn lễ. Hôm nay ta đưa nương nương đi dạo, mọi người cứ tự nhiên.

Tin đồn Lương vương chỉ có một trắc phi xinh đẹp vô song đã lan khắp Đông đô. Nay tận mắt nhìn thấy nàng, mọi người đều hâm mộ. Lương vương xem như là chủ tử, là ân nhân của họ, nay người cưới được trắc phi xinh đẹp, dịu dàng, ngoài sự hâm mộ ai cũng đều muốn chúc phúc cho hần bạc đầu giai lão, mau chóng sinh con cái nối dòng.

- Vương...

Lương vương và Thanh Liên bước vào một cửa hàng bán vải. Mấy thị vệ sau khi nhận ám hiệu đã nhanh chóng lui ra sau, hòa vào đám người, âm thầm bảo hộ. Cả hai như một đôi vợ chồng bình thường, sánh bước cùng nhau.

- Khách quan, mời chọn vải. Vải ở bốn tiệm là loại vải rất tốt, có cả tơ tằm nữa.

Cửa hàng vải Đông Hưng nổi tiếng ở Đông đô từ lâu, có loại tơ tằm nuôi trong nhà kín, nhả ra loại tơ mềm mịn, Đông Hưng quán lại có bí quyết dệt biến vải của mình trở nên khác biệt. Thanh Liên mất không rời một cuộn tơ tằm màu xanh nhạt, có thể làm quần áo cho trẻ con mặc rất tốt.

- Nàng thích à?

- Dạ, loại vải này làm đồ cho trẻ con mặc rất tốt ạ!

- Ừ.

Lương vương ra tay hào phóng, mua cả xấp vải lụa kia. Một tùy tùng xuất hiện, mang đồ về vương phủ. Hần nắm tay nàng, bỗng chốc lên giọng hỏi nhanh:

- Một cuộn vải nhiều như vậy, chỉ dùng để may yếm cho con sao?

- Dạ....Nhưng có lẽ nên phối với một số bộ quần áo nữa. Chúng ta có....

Lương vương không đáp lại. Nhìn về mặt hần, Thanh Liên chợt hiểu ra:

- Vải nhiều như vậy, có thể may thêm một bộ y phục người lớn.

-....

Hần vẫn im lặng, nhưng vẫn nắm lấy tay nàng.

Vành tai Thanh Liên đỏ ửng. Nàng bất giác nói nhỏ thoảng bên tai của Lương vương:

-Thiếp xin lỗi. Tướng công có thích mặc đồ cùng màu với con không?

Hắn dừng lại, nhìn nàng không chớp mắt, rồi bỗng nhiên mỉm cười, tay còn nắm chặt hơn:

-Một khúc vải như vậy, may cho ta vẫn còn dư. Nàng may thêm bộ quần áo cho mình nữa. Có ra ngoài, chúng ta sẽ mặc y phục gia đình, có lạc nhau thì cũng sẽ nhanh chóng tìm ra nhau.

Đến lượt nàng không đáp. Không chỉ vành tai mềm mại mà cả người cũng không khỏi run rẩy, Thanh Liên gật đầu, cố né khuôn mặt đang dần trở nên quen thuộc cúi xuống hôn lên má mình:

-Tướng công à, chúng ta đi đi!

-Thật muốn kéo nàng vào lòng để thương yêu cho thỏa.- Lương vương cười nhẹ, âu yếm- Đợi khi thai vị ổn định, nàng cũng đừng chối từ ta nữa. Đại phu nói chỉ cần không quá kịch liệt. Ta hứa....

Cả khuôn mặt Thanh Liên đỏ rực, nóng ran. Nàng biết ý hắn là gì. Đàn ông đúng là động vật bị chi phối bởi nửa thân dưới. Hắn còn thích nàng vì Thanh Liên còn đẹp, còn tuổi trẻ. Sau này nhan sắc phai tàn, hắn cũng sẽ thay lòng.

-Liên nhi...

Thẩm Hành Vân nhanh chóng nhận ra Thanh Liên không vui. Hắn ôm lấy nàng, hỏi khẽ:

-Sao vậy? Có chuyện gì không vui à?

-Không có.!

-Chỉ có ta và nàng, đừng lo lắng -Hắn gần như ôm gọn thân hình mảnh khảnh vào lòng, dỗ dành- Ta hứa sẽ che chở cho mẹ con nàng đến cuối đời. Đừng lo....

Lời quân vương chính là cam kết không đáng tin nhất thiên hạ. Nhưng hắn chịu hứa, cho Thanh Liên biết, trong lòng hắn có nàng.

-Nhớ may áo cho ta nhé! Ta cũng thích một cái hà bao hoa văn như vậy. Rất đẹp!

Thanh Liên không khỏi lúng túng trước đôi mắt như muốn khắc sâu hình ảnh của nàng vào trong lòng như vậy. Trước sự chờ đợi của hắn, Thanh Liên đành gật đầu đáp ứng. Dù sao nàng cũng không có việc gì làm.

Trong một trà quán, sau khi đi dạo mệt, Lương vương đưa nàng vào trong. Bên trong cũng bán vài món ăn nhẹ, kèm theo trà bánh. Thanh Liên lần đầu nhìn thấy những thứ này:

-Đây là....

-Hồi cô nương, đây là món đá bào mật ong đặc biệt của bản tiệm.Mời cô nương thưởng thức.

Trong nhất thuộc hạ của hắn, Thẩm Hành Vân đóng vai trò thủ lĩnh. Hắn đã ra những quyết định mang tính chất sống còn, không ai dám cãi. Giờ hắn lại nhu hòa ở bên một thiếu nữ, còn học chim con há miệng đòi nàng đút cho một miếng đá bào.

-Thai phụ không nên ăn đồ lạnh nhiều nhé! Chú ý sức khỏe.

-Dạ....

-Hồi vương thượng.

Ám vệ bỗng nhiên xuất hiện. Lương vương trầm ngâm:

-Truyền lệnh, điều thêm một vạn quân cứu viện cho Hoa lão tướng quân ở Hoa Bắc, bằng mọi giá phải đưa tướng quân trở về Đông Bắc bình an.

Hắn há miệng ăn miếng đá bào còn lại trong đĩa, tay véo nhẹ má Thanh Liên:

-Ta có công vụ bận, nàng muốn về phủ hay ở lại đây chơi?

Hắn đi rồi, Thanh Liên cũng không muốn ở lại đây nữa. Nàng nắm nhẹ tay hắn, dịu dàng:

-Không có tướng công, thiếp cũng không muốn đi dạo này. Chúng ta về thôi.

Hai bàn tay đan lại, Thẩm Hành Vân siết chặt tay nàng hơn.

Lời ám vệ vang vọng bên tai hắn. Mưu kế không cao sâu lắm nhưng đánh đúng tâm lý người đang lo lắng cho người thân như hắn. Lão vua già vẫn không

bỏ ý định, muốn diệt trừ dần những người thân bên cạnh Lương vương hấn. Đã vậy, sau khi cứu được tổ phụ, hấn sẽ tặng cho lão vua già món quà thật lớn. Cứ chờ xem.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thỏa Thuận Của Cảnh Thiên Đế

Hoa lão tướng quân một đời trung nghĩa, từng có thời theo Cảnh Thiên đế xông pha trận mạc. Tuy chỉ là người lính quen trong đội quân của người nhưng luôn hâm mộ khả năng cầm quân của nhà họ Thẩm. Ngày xưa Cảnh Thiên đế oai nghi lẫm liệt, Cảnh Vũ đế đệ đệ của Người văn tài xuất chúng thay thế hoàng huynh trị quốc, đưa Cảnh quốc lên thời kì thịnh trị. Tiếc là con cháu của họ lại ti tiện, nhỏ nhen, kém tài lo lắng thần tử công cao lấn chủ. Con cháu Lương vương đã phải giấu tài, Hoa lão tướng quân không có con trai nối dõi, chỉ có một đứa con gái tài năng chẳng kém nam nhân cũng bị Cảnh đế chú ý, đành chấp nhận thủ thành Hoa Bắc, quân chưa đến một vạn, làm kẻ chết già không có thực quyền.

Vậy mà Cảnh đế không nghĩ tình thần tử lương đồng, vẫn cho triệu Hoa lão tướng quân về triều chịu tội. Nếu không có Thiết Hàn đến kịp, có lẽ ông đã theo tù xa về kinh thành, trọn đời mang tiếng phản tặc, chết không nhắm mắt.

Nhưng ngày hôm nay là ngày thứ mười, thành Hoa Bắc đứng trước bảy vạn quân của Cảnh đế sợ không thể chống cự nữa. Thiết Hàn chỉ mang đến có ba ngàn quân, nhưng chàng trai trẻ này lại rất kiên cường, bao lần đánh bật những đợt tấn công như thác đổ của địch. Thành Hoa Bắc nhỏ bé, lương thực ít ỏi, chống đỡ đến hôm nay đã là rất kiên cường rồi.

-Chàng trai trẻ, cháu nên về Đông đô một mình vậy. Nói với Vân nhi, ngoại tổ không về gặp nó được.

Lương vương cũng nghĩ đến khả năng Cảnh đế sẽ bắt ngoại tổ uy hiếp mình, nhưng lại không nghĩ đến việc ông ta ra tay nhanh như vậy. Đông đô đã tách ra khỏi Cảnh quốc nhưng Hoa Bắc vẫn là vùng nằm trong đất Cảnh quốc, cách xa Đông đô, Thẩm Hành Vân không thể dễ dàng mang đại quân đi cứu viện. Nếu không khéo, Cảnh đế có thể huy động binh lực toàn quốc tấn công Đông đô, lấy cớ trừng phạt phản loạn. Hiện tại Đông đô đang thời kỳ “dưỡng sức” không thích hợp phát động chiến tranh với Cảnh quốc dù thực lực hai bên không hơn kém bao nhiêu.

Bắt được Hoa lão tướng quân, ngoại tổ phụ của Lương vương có thể là một lợi thế lớn. Kiểm chế được Lương vương vẫn là điều lão hoàng đế quan tâm nhất, cũng là điều Hoa lão tướng quân không muốn. Cánh chim bằng phải được tháo khỏi mọi trói buộc. Ông đã già rồi, làm sao còn để vướng chân của cháu con!

Thiết Hàn nhìn đoàn quân phía dưới, ánh mắt lạnh lùng.

Toàn là quân của Cảnh quốc. Đó là dân chúng của Cảnh quốc. Tại sao lại phải vì để khống chế thế lực của một trung thần khai quốc mà buộc dân chúng Cảnh quốc phải tàn sát lẫn nhau?

Các quốc gia khác nhìn vào thế cuộc với nụ cười thỏa thuê, chờ đợi hai hổ đấu nhau, khi kiệt sức sẽ nhảy vào.

Những mảng trắng lại từ từ được lấp đầy trong đầu hấn. Nước tràn khắp một thành trì, bao nhiêu mạng người bị vấy vùng trong nước. Một tòa thành cháy rụi, tiếng la hét của dân chúng vang vọng hòa cùng tiếng lửa, mùi khét của thịt người bay đi khắp một vùng.

-Hoa tướng quân!

-Tiểu tử, cháu về đi. Với sức của cháu, trở về Đông đô không phải là chuyện khó. Ba ngàn quân của cháu đều là người tinh nhuệ, cũng sẽ dễ dàng thoát khỏi vòng vây. Ta...

-Ông có muốn chết cùng thành Hoa Bắc không?

Hoa lão tướng quân im bật. Chết cùng thành Hoa Bắc. Nơi đây còn gần một ngàn dân.

-Ý cháu là...hòa thiêu Hoa Bắc sao? Không được, chúng ta còn dân chúng, không thể nào...

-Ông chết thì Hoa Bắc cũng không thoát được. Ông về được Đông đô mới có thể giúp thành Hoa Bắc sống được. Cảnh đế không cần Hoa Bắc. Hấn ta chỉ cần ông thôi.

-Nhưng mà...

Hoa Bắc bình an, Đông đô mới có thể không ảnh hưởng. Hoa Bắc yên lành, muối muối mới có thể sống yên ổn, hạnh phúc cả đời.

Thiết Hàn, cũng chỉ là một thân phận mà thôi.

-Chàng trai trẻ, cháu muốn gì?

-Giết!

Khóe môi Thiết Hàn nhếch lên chua chát. Hắn khoác giáo trụ, bước nhanh xuống cổng thành.

-Cháu muốn gì? Chàng trai trẻ, cháu muốn gì?

-Hoa tiểu tử, người già rồi. Nghỉ ngơi đi!

Lời nói đó....Như một giấc mộng, khiến Hoa lão tướng quân ngẩn ra.

-Tướng quân, người băng vết thương lại đi ạ! Lại chảy máu nữa rồi.

Đã qua không ít thời gian, một đứa trẻ mười bốn tuổi nhìn vị chỉ huy, rụt rè cầm thuốc đến. Người đã bị thương không ít, giáp ướt đầm máu, đổi màu.

-Tiểu tử. Cháu sợ không?

-Cháu không...không sợ ạ! Có người, cháu không sợ nữa....Cháu....

-Ngốc ạ! Sợ thì cứ nói sợ – Vị tùy tùng thân thiết của chỉ huy, cũng chính là vị khai quốc công thần Lương vương cười nhẹ - Thần cũng rất sợ, chủ công à, chỉ có người là....

-Tiểu tử, cháu còn trẻ. Chúng ta rồi sẽ già, cháu sẽ trưởng thành....

Giờ đây Hoa lão tướng quân đã hai thứ tóc, còn người năm ấy....Sao lão lại cảm thấy chàng trai trẻ này mang bóng hình của Tiên đế Cảnh Thiên?

Một mình một ngựa, Thiết Hàn xông ra cửa thành. Quân phía dưới thành khựng lại đôi chút rồi một cơn mưa tên phóng tới. Con ngựa lồng lên, các tướng sĩ đang thủ thành Hoa Bắc không khỏi hét lên:

-Tướng quân!

Người Thiết Hàn chỉ chít những mũi tên. Song mắt vị tướng chỉ huy của đoàn quân chinh phạt lại trợn trừng. Tên cầm chi chít, Thiết Hàn vẫn không giảm tốc độ, thân nhiên nhổ từng mũi tên cắm trên người quăng xuống đất. Đã vậy, ngựa phi đến đâu, đầu rơi đến đó. Dưới chân Thiết Hàn lóe đầy xác chết, máu không phải của hắn thoáng chốc đã nhuộm đỏ chiến bào.

-Quý!

-Quý!

Đoàn quân của Cảnh đế tuy đông người, nhưng chưa hề gặp chuyện như thế này ngoài chiến địa. Gươm Thiết Hàn hạ xuống, mỗi gươm là một mạng người.

Cờ xí bị vút la liệt. Trong mắt họ chỉ có hoảng loạn. Chiến trường trong phút chốc hỗn loạn. Vị phó tướng của Hoa lão tướng quân nhanh chóng nắm bắt thời cơ.

-Giết....

Quân trong thành Hoa Bắc nhanh chóng tràn ra khỏi cổng thành. Thiết Hàn trong mắt quân Cảnh đế là quỷ nhưng dưới dân chúng thành Hoa Bắc và binh lính, chẳng khác nào một chiến thần.

-Người....

Vị tướng thua trận vẫn còn chưa tin vào tình huống bất ngờ, khi Thiết Hàn thúc ngựa tới, chỉ có thể đứng yên lấp bắp, đầu lẳng lốc khi đao nhọn vung lên....

Chiến trường đầy máu, tiếng hò reo, chém giết, tiếng kêu khóc van xin hòa lẫn vào nhau.

Âm thanh quen thuộc. Đây là Cảnh quốc – đây mới là sự thật sao?

Dưới chân chiến thần là chiến tích lừng lẫy, dưới chân chiến quỷ chỉ có lớp lớp xác người.

Chiến thần được hóa kiếp, đủ thời gian lịch kiếp sẽ rời xa kiếp sống con người.

Chiến quỷ là lời nguyên kéo dài từ ngàn kiếp. Không có lai sinh, không có dừng lại. Chiến quỷ chỉ sinh ra trong cuộc chiến, là kẻ chém giết không ngừng nghỉ, cả đời chỉ có máu tanh.

Lam Mặc đã chờ đợi việc này gần mấy mươi năm. Chiến quỷ là sinh vật không thể chết, không thể chinh phục, chỉ có thể có được một khi hắn cam tâm tình nguyện lập nên cam kết. Cái giá sẽ là....

– Ký với ta một thỏa thuận. Ta sẽ giúp ngươi kết thúc. Cuộc sống đầy máu tanh này mệt mỏi lắm, ta là kẻ duy nhất có thể giúp được ngươi. Ta là Lam Mặc. Rất hân hạnh được làm quen với Cảnh Thiên bệ hạ, Thế tử Triều vương. Thiết Hàn tướng quân... Hay ta phải gọi ngươi cho đúng, Chiến quý đại nhân?

Thiết Hàn đã mệt. Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc. Hắn còn phải giúp ổn định Đông đô. Còn phải giúp bảo vệ một giấc mơ.

-Cút đi!

-Chiến quý đại nhân không cần vội. Ngài trong mắt ta là sinh vật đẹp đẽ nhất trong trời đất. Chiến thần còn phải chịu sự chi phối của trời đất, chiến quý là một tay lập nên tất cả. Nhưng ta cũng phải nhắc ngài một chuyện. Trước đây ngài và gia phụ từng có một giao ước nhỏ. Ngài hôm nay ngài đã vi phạm giao ước, lộ diện trước mặt con người.

-Ta nhớ...

-Ta chỉ muốn nhắc ngài nhớ lại chút thỏa thuận. Giờ ta tạm thời tạo nên vài ký ức giả cho con người về chuyện vừa rồi. Nhưng mong ngài nhớ, gia phụ khi ký giao ước đã rất tin ngài.

-Ta biết...

-Vô cùng hân hạnh. Ta chỉ là người mua bán, rất mong lần sau sẽ được làm ăn cùng ngài. Chào ngài.

Trong lòng Lam Mặc vô cùng sáng khoái. Vụ làm ăn này hắn có lời rất lớn. Đối với Lương vương thu lấy giấc mộng quyền lực đế vương, giao ước cùng Thanh Liên để tạo nên một sự thay đổi lớn. Cô gái này quả nhiên không phụ lòng tin của hắn. Nàng đã khiến chiến quý phá đi thỏa thuận nghìn năm trước. Hắn chờ xem, trong kiếp này, cuộc đời cô gái này còn có những biến cố gì, có thể giúp Lam Mặc có thêm vài vụ làm ăn tốt nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Muội Muội

Khi màn sương tan, cũng là lúc mọi người chỉ còn nhìn thấy Thiết Hàn trong bộ khôi giáp nhuộm đầy máu. Ba ngàn quân đi theo chủ tướng đứng xung quanh.

Quân kỳ của Cảnh quốc vương rải khắp nơi, đám tàn quân bỏ chạy tán loạn. Trong đầu hết thấy đều có một khoảng trắng, chỉ nhớ là Thiết Hàn thúc ngựa ra khỏi cổng thành, ba ngàn quân cũng đi theo...

-Thiết tướng quân anh dũng. Thiết tướng quân đã giết được Hà Sáng rồi. Chúng ta thắng rồi.

Quân lính Hoa Bắc hò reo như sấm. Những khuôn mặt mệt mỏi, tưởng như đã đối diện với sống chết trở nên hân hoan. Tiếng hò reo cứ thế được nhân lên.

Thiết Hàn bất động. Một thân thể bất tử, điên cuồng chém giết, làm sao không bất bại? Chiến quý sinh ra từ cuộc chiến, không như chiến thần vì dẹp yên chiến loạn mới hạ phẩm.

Trong mịt mù ký ức, chiến quý cũng từng là một con người.

Một nô lệ hèn hạ nhất. Hắn chỉ mong được sống, dù thế nào cũng phải sống. Hắn làm mọi chuyện bẩn thỉu nhất để được sống. Trong những cuộc chiến, hắn chỉ biết lao đầu về phía trước. Thời loạn, có bao giờ dứt chiến tranh đâu.

Hắn muốn được sống, nhưng sức người có hạn. Hắn bị kẻ khác giẫm lên thân thể, chà đạp như con giun, con kiến. Thế nhưng hắn vẫn cầu sinh. Hắn muốn sinh tồn.

Hắn thỏa thuận với quý. Hắn trở thành chiến quý. Một con quý say máu chém giết. Hắn càng giết nhiều người, càng thu được nhiều linh hồn về cho quý. Ai chết không quan trọng, hắn chỉ cần được sống thôi.

Rồi, một ngày từ trên đồng xác người nhìn lại, ngoài chém giết, hắn có gì? Còn lại những gì?

Hình hài một con quý, máu tuôn tanh tươi. Hắn chỉ là một công cụ giết người biết di chuyển. Quý cười cợt hắn. Hắn muốn cùng quý đồng quy vô tận. Dù sao sống cũng đã lâu rồi.

Vậy mà, quý biến mất nhưng hắn còn sống. Hắn vẫn sống. Hắn trở thành chiến quý. Lời nguyện vạ kiếp chém giết, lời nguyện không được siêu sinh.

Hắn thay đổi qua nhiều hình dạng, qua bao thân phận. Cứ mãi chém giết đến độ lòng trống rỗng, vung đao lên là máu chảy đầu rơi.

Hắn từng là Cảnh Thiên đế, một người hùng tài dũng lược. Nhưng hắn không sống được ở thời bình.

Hắn lại mượn thân phận một đứa bé bị người ta đìm đến chết trong hồ băng một chiều hoàng hôn chưa tắt nắng. Nó muốn chạy trốn khỏi tổ chức ám vệ, nó không muốn giết người, nó muốn tìm lại tỷ tỷ của nó. Nó không muốn trả thù. Nó...

Nhưng nó yếu quá, nó không đủ sức chống lại bọn người đó. Còn hắn thì khác, giết người lại là chuyện quá quen thuộc. Đòi nào hắn chẳng giết người.

Có người muốn đùa cợt hắn, có người luôn thích xen vào những chuyện hắn được giao làm.

Có sao đâu nhỉ? Dù sao hắn cũng không thích làm những chuyện đó lắm. Giết người phải tìm những kẻ có bản lĩnh, trước khi chết còn vẫy vùng đôi chút. Hắn có chút hứng thú với những đôi mắt tròn trũng trước khi chết. Bọn chúng cứ tưởng mình là kẻ mạnh, đến khi bị kẻ yếu thế lấy mạng, còn không cam tâm nhắm mắt. Còn những kẻ van xin hắn đều là người yếu đuối. Giết chúng có gì vui?

Cuộc đời hắn là những chuỗi ngày chẳng có gì hơn hai màu trắng- đỏ. Đến khi một gam màu xanh nhạt xuất hiện. Có một cô gái may áo có thêu tên hắn, dành cho hắn những quan tâm.

Nàng ta gọi hắn là đại ca. Nàng ấy nói hắn là người thân của nàng. Hai người là huynh muội. Hắn không biết tại sao hắn lại thấy điều đó không hề tệ. Hắn bắt đầu suy nghĩ. Đầu hắn hoạt động trở lại. Như ngày xưa khi hắn là Cảnh Thiên, có một tiểu tử luôn oán ghét lấy hắn vậy. Tiểu tử đó sức lực không tốt, hay bệnh nhưng lại muốn xây nên một nơi không có ai khinh rẻ nhà họ Cảnh, không ai gọi hắn ta là ma bệnh, đại ca là võ biên vô học, chỉ có sức lực như trâu.

Bây giờ tiểu tử đó đã theo quy luật mà nằm yên dưới ba tấc đất. Cô gái này còn sống, nàng ta trở thành trắc phi của Lương vương. Nhưng nàng ấy lại mặc cảm thân phận vốn chỉ là một nô tỳ.

Nếu hắn trở thành tướng quân hùng mạnh, hắn có thể cho nàng chỗ dựa. Nếu gã Lương vương kia không thương nàng nữa, cũng không dám ức hiếp nàng.

-Muội muội...

-Thiết tướng quân!

Thiết Hàn nhận ra Phương Lễ. Đây chính là cái gã hay làm nhảm, bảo hắn phải lập chiến công để đảm bảo vị trí ở Đông đô, sau này mới có thể che chở cho Thanh Liên được. Hắn phải mạnh đến mức liếc mắt Lương vương cũng đã sợ, không dám làm hắn phật lòng.

-Lão tướng quân!

Phương Lễ vội vàng làm lễ với Hoa lão tướng quân đằng sau. Trận chiến Hoa Bắc vô cùng nổi tiếng. Thiết Hàn mang theo ba ngàn quân đã đánh lui mấy vạn quân Cảnh đế. Sau đó hắn đường đường hộ tống Hoa lão tướng quân băng qua Cảnh quốc, không ai dám ngăn cản, trở về Đông đô.

Mấy hôm trước, Thẩm Hành đại công tử cũng đã cùng một đạo quân Đồng Bình đột ngột tấn công vào thành Hạ Chu, chiếm lại thành. Quân Đông đô đã rời đi, Cảnh đế không đề phòng nên thất thủ. Thẩm Hành suốt thời gian qua sống mai danh ẩn tích, sau đó đột ngột sống lại gây ra không ít sóng gió. Lương vương phủ thông cáo thiên hạ sự việc Cảnh đế cho người sắp đặt để hại Thẩm Hành, phé đi ngôi thế tử nhằm loại trừ mầm móng xuất sắc của phủ Lương vương. Thẩm Hành còn bị người ta âm thầm hạ độc ở Đông đô, điều tra được là người của Cảnh đế. Suốt ngàn ấy năm Thẩm Hành phải giả chết nhằm bảo toàn tính mạng, đồng thời tìm danh y chữa độc cho mình.

Cảnh đế bất nhân, Lương vương phủ không ngu trung nữa. Lương vương đương nhiệm Thẩm Hành Văn tuyên bố ân đoạn nghĩa tuyệt với Cảnh quốc, từ nay Đông đô là một cõi riêng.

Đồng Bình chiếm lại Hạ Chu, tiếp tục uy hiếp Cảnh đế. Ông ta đương nhiên không dám tiến công trừng phạt Đông đô. Thiết Hàn lại thêm một chiến tích ở Hoa Bắc, ba ngàn người đánh tan đoàn quân mấy vạn. Các quốc gia lân cận không khỏi e sợ, cũng không dám gây chuyện với Đông đô.

-Lão tướng quân và Thiết tướng quân bình an trở về, Vương thượng rất vui. Chúng ta hội quân ở Đông Bắc với Hạ tướng quân, hai ngày nữa vương thượng sẽ đến, cùng mở tiệc ăn mừng thật lớn. Chúng ta phải uống cho say.

Hoa lão tướng quân vuốt chòm râu bạc, nhớ đến người quen cũ, cũng nóng lòng đến thành Đông Bắc. Thiết Hàn không đáp, trầm ngâm đôi chút rồi bắt giác lên tiếng:

-Ta nhớ muội muội. Ta muốn đến Đông đô!

Khuôn mặt Phương Lễ thoáng cứng lại. Vương thượng muốn đến hội quân ở Đông Bắc, một phần cũng bởi chẳng muốn trắc phi nương nương gặp gỡ Thiết Hàn. Dù sao cũng chỉ là huynh muội kết nghĩa, người lại hay ganh tỵ với những người bên cạnh nương nương.

-Nhưng Vương thượng...

-Người đã nói, cố gắng lập nên công trạng để vương thượng gặp ta cũng phải e sợ. Hiện nay, các nước đều e ngại Thiết Hàn, vậy ta còn phải chờ lệnh Vương thượng mới được gặp muội muội sao?

Thanh Liên là trắc phi của Lương vương, nhưng cũng là muội muội của Thiết Hàn. Hắn muốn gặp, còn phải chờ Lương vương đồng ý sao?

Bóng lưng Thiết Hàn ngao nghể rồi đi, Phương Lễ gượng gạo thu lại lời ngăn cản. Vương thượng để ý nung nung như vậy, có lẽ từ nay sẽ không còn thoải mái trước vị đại ca một trận thành danh tướng này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Ván Cờ

Thẩm Hành Vân nhận được thư tín của Thẩm Hành và Phương Lễ gần như cùng một lúc. Trong lúc Thẩm Hành đang rời khỏi Đồng Bình để đến Đông Bắc hội ngộ, còn Thiết Hàn lại đang về Đông đô để gặp Thanh Liên.

Đại ca và ngoại tổ phụ đều đến Đông Bắc, hắn cũng phải nhanh chóng đến gặp họ. Chỉ có điều Thiết Hàn lại đến Đông đô... Tuy biết Thanh Liên hiện tại chỉ xem Thiết Hàn nhưng huynh trưởng nhưng tình cảm của họ ở kiếp trước vẫn là một mối bận tâm trong lòng của Lương vương.

-Liên nhi!

Thanh Liên đang may áo. Hôm qua Lương vương đã đến đòi “áo gia đình” của hắn. Thanh Liên thấy hắn thích nên lại lấy thêm một ít vải, làm thêm vài bộ quần áo mùa đông cho cả hai người.

Màu sắc giống nhau, Hạ Phương Nghi và các nha hoàn đều bảo vương thượng nhất định sẽ thích. Đây là lần đầu tiên nương nương chủ động làm quần áo cho người mà.

Thanh Liên ngẩng lên khi nghe hắn gọi. Nụ cười dịu dàng của nàng khiến Thẩm Hành Vân người đi nổi bất an lẫn tức tối vô cớ trong lòng. Cái thai ngày càng lớn, Thanh Liên đi đứng càng lúc càng cẩn trọng. Nhìn nàng bây giờ, hắn hoàn toàn cảm nhận được niềm vui, sự hạnh phúc khi chờ đợi một đứa con:

-Dạ?

-À, không. Đại cụ đang về Đông đô thăm nàng. Chắc cũng sắp đến rồi.

-Vậy ả?

Khuôn mặt Thanh Liên rạng rỡ hơn. Thiết Hàn vẫn an toàn, có thể về Đông đô. Nàng nghe vài tin tức, Thiết Hàn ra trận chiến thắng nhiều lần, không hổ danh là chiến thần mới của Đông đô.

Kiếp trước, người cũng oai nghiêm như vậy, bách chiến bách thắng. Sau thời gian Thanh Liên rời khỏi, người lại bại trong tay Lương vương sau trở thành hoàng thượng, còn trở thành chiến tướng của người.

Chuyện đời trước đã không còn xảy ra nữa. Thanh Liên chỉ mong người bình an sống tiếp. Đời này người sẽ lập hôn phối, không phải một mình cô độc đến hết đời.

-Nàng vui lắm sao?

Biểu cảm đó...Bừng lên như hoa nở. Nàng thực sự chờ mong Thiết Hàn về.

-Đương nhiên rồi ả! Người đã là người thân của thiếp. Thiếp luôn mong người bình an, vui vẻ. Sau khi tình hình ổn định, cũng mong người sớm thành gia lập thất, có một gia đình của riêng mình.

Nàng chỉ xem Thiết Hàn là huynh trưởng. Kiếp này tình cảm chưa hề nảy nở. Hai bên chỉ là mối quan hệ thân thiết của những người thân trong một gia đình.

-Ta định sau khi Đông đô ổn định sẽ mang Lập Huệ ban hôn cho đại cụ. Nàng thấy sao?

Lập Huệ? Là Hạ Lam- trắc phi che mắt trước đây sao?

-Huynh ấy có biết không? Hạ Lam cô nương nữa, nàng ấy bằng lòng không?

-Lập Huệ rất thích người võ dũng, lập nhiều công trạng trên chiến trường như đại cụ vậy. Bây giờ huynh ấy đã là người trong mộng của nhiều cô gái Đông đô lắm, nàng sớm muộn cũng có tâu tử thôi. Chỉ mong người hạnh phúc. Kiếp này cuộc đời xoay hướng, Thanh Liên là muội tử của người. Nàng sẽ làm hết mọi khả năng để người có thể hạnh phúc, để người không còn là kẻ cô độc nắm lấy chiếc hoa tai đến phút sau cùng.

-Sao vậy? Nàng không thích Lập Huệ ạ?

-Không ạ!- Thanh Liên lắc đầu- Đại ca thích là được. Thiếp chỉ mong huynh ấy hạnh phúc thôi.

-Ừ.

Trong lòng Lương vương đã có một chủ đích. Trong buổi tiệc ở thành Đông Bắc, giờ Thiết Hàn đã tiếng tăm lừng lẫy, Hạ tướng quân chắc cũng không ngần ngại với hôn sự của con gái yêu. Lập Huệ- Hạ Lam lại hâm mộ những anh hùng lấy chiến công lập nghiệp nên chắc cũng không bắt mắt với sự ban hôn này.

-Thưa Vương thượng...Có tin báo gấp từ kinh thành.

Một ám vệ xuất hiện cạnh cửa. Thanh Liên biết đây là vấn đề quan trọng, nàng thoáng mỉm cười:

-Tướng công yên tâm. Chàng đi đi! Thiếp may cho xong ít đồ đã.

-Ừ -Hắn nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đưa lên môi hôn, khẽ nói -Ta sẽ về trước bữa cơm tối. Nàng theo đến chiều phải nghỉ, ban đêm không được thức khuya, không được theo trước đèn.

-Dạ...

Hắn vừa rời khỏi căn phòng ấm áp, khuôn mặt đã đánh lại. Tin từ Cảnh quốc đưa đến. Lão vua già thực sự làm vậy hay là có ý đồ gì.

-Cả nhà thừa tướng sẽ bị lưu đầy ra mạn Bắc? Tin tức chính xác sao?

-Hồi vương thượng, sau trận chiến của Thiết tướng quân ở Hoa Bắc, hoàng thượng long nhan giận dữ, trách phạt Đại mã tư Tàn Tu là cháu ngoại của Nhâm thừa tướng rất nặng, thành Hạ Chu mất, hoàng thượng không chỉ trách phạt tướng quân thù thành là Nhâm Tuấn mà còn giáng chỉ đến phủ thừa tướng, cho là Nhâm đại nhân làm việc tắc trách, dung túng con cháu bất tài. Đại lý tự dâng tấu thêm một số chuyện liên quan đến việc làm quan của Nhâm thừa tướng trước đây, đưa ông ấy vào Hình bộ điều tra. Hiện đã kết án, Nhâm thừa tướng và cả nhà lưu đầy ra Mạn bắc, tịch thu toàn bộ sản nghiệp sung công.

-Ừ.

Lương vương trầm ngâm suy nghĩ. Ấn tượng về Nhâm Uyển kiếp trước không bao giờ mờ đi trong tâm trí hắn. Dù thực sự kiếp này nàng ta và Lương vương không gây thù chuốc oán. Nhâm Uyển vẫn chưa xuất giá, không có quan hệ gì với Cảnh Khiêm, sẽ không cần tham gia vào cuộc chiến tranh quyền đoạt vị. Nhưng thừa tướng phủ lại bị lưu đầy ngay lúc này, có phải quá trùng hợp hay không?

-Tiếp tục cho người theo dõi. Nhưng không cần can thiệp.

Cảnh đế đang lúc bấn loạn trước tình thế biến chuyển của Đông đô và Cảnh quốc! Phủ thừa tướng giống như Lương vương phủ ngày trước, là nạn nhân để ông ta khẳng định quyền lực hay đây chỉ là cái bẫy được giăng ra?

Lương vương đời này có bao nhiêu người thân cận bảo vệ. Kiếp trước, hắn bắt chấp tất cả khi tay trắng. Kiếp này, một bước đi sai có thể phá vỡ cả ván cờ.

Thanh Liên, mẫu phi, phụ hoàng, đại ca – những người thân thuộc.... Mất rồi lại được, bằng mọi giá ván cờ này hắn cũng không thể sơ suất để thua.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Kẻ Thua Cuộc (1)

Thiết Hàn đến phủ Lương vương chỉ trước lúc Thảm Hành Vân lên đường đến thành Đông Bắc một canh giờ.

Thanh Liên đã chuẩn bị rất chu đáo mọi thứ cho hắn. Lần này gặp mặt ngoại tử phụ, Thảm Hành Vân có lẽ phải ở lại Đông Bắc không ít ngày.

Thiết Hàn vừa đến là đã gọi người thông báo cho gặp Thanh Liên ngay. Gặp Thảm Hành Vân, Thiết Hàn cúi người thi lễ, vẫn giống trước đây – khi còn là thị vệ cận thân của Lương vương.

-Bái kiến Vương thượng.

Thanh Liên không khỏi xúc động. Sau một thời gian chinh chiến, Thiết Hàn gầy đi nhiều, làn da cũng sạm hơn. Chỉ có ánh nhìn vẫn dịu dàng như vậy.

Nàng đứng lặng, bắt giắc thốt lên:

-Thiệt đại ca...

-Muội muội ngốc, không phải đã nói là huynh muội ruột hay sao? Lại đây đại ca xem nào.

Thanh Liên đã mang thai hơn bốn tháng, vóc dáng đầy đặn hơn, làn da trắng nõn, khuôn mặt hồng hào như một đóa hoa xuân.

Thiệt Hàn cười nhẹ, phớt lờ ánh mắt ganh tị không giấu giếm của Lương vương. Dù là duyên nợ, nhưng so với cảm tình đôi lứa, Thiệt Hàn thích cảm giác có một mối quan hệ gia đình thân thiết. Tình cảm nam nữ sợ rồi sẽ phai nhạt nhưng quan hệ ruột thịt, huynh muội mãi mãi không thể tách rời. Thanh Liên là muội muội hắn. Hắn là huynh trưởng của nàng. Hắn sẽ chở che nàng.

-Đại ca...

Thanh Liên mắt ngấn lệ. Nàng có nhiều chuyện muốn hỏi Thiệt Hàn nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Thẩm Hành Vân bên cạnh. Nàng vịn vào tay hắn, dịu dàng:

-Vương gia, thiếp muốn nói chuyện riêng với đại ca.

Vốn cũng không phải là đại ca ruột thịt. Chuyện kiếp trước vẫn còn khiến Lương vương ái ngại. Song hắn lại không cưỡng được ánh mắt nài nỉ của nàng, đành thờ dài.

-Được rồi...Ta ra ngoài một chút. Nàng...

-Cung tiễn vương gia.

Thẩm Hành Vân vừa rời khỏi, Thiệt Hàn đã nhẹ giọng hỏi nàng:

-Muội hạnh phúc không?

Hạnh phúc? Thanh Liên thoáng ngẩn người.

Nàng hạnh phúc. Thời gian qua Lương vương và mọi người trong phủ xem nàng như châu ngọc, nâng niu trân trọng. Thanh Liên không phải là gỗ đá không hiểu, Lương vương thực sự thích nàng. Ít nhất là trong lúc này.

-Muội hạnh phúc. Chỉ là...

Sau này, Thẩm Hành Vân sẽ thay đổi. Rồi hắn sẽ có những thế thiếp khác. Thân phận như vậy, chẳng khi nào có thể có một mình nàng.

-Đại ca sẽ trở thành người quan trọng nhất Đông đô. Đại ca sẽ che chở cho muội, là chỗ dựa cho muội. ... -Thiệt Hàn vuốt nhẹ tóc Thanh Liên – Muội yên tâm!

Bên trong, Thẩm Hành Vân nghe không sót một lời. Đây là Thiệt Hàn cố ý nói cho hắn nghe sao?

Bắt giắc, hắn rùng mình.

Giữa ràng buộc tình phu thê và nghĩa tình huynh muội, Thiệt Hàn chọn vai trò huynh trưởng. Dù không gắn bó xác thịt, nhưng tình cảm gia đình vẫn là một ràng buộc chặt chẽ. Tình yêu, có thể chết đi vì nhiều lẽ song gắn bó máu thịt -tình cảm huynh muội sẽ là một sợi dây buộc chặt cuộc đời cả hai người.

Thiệt Hàn kiếp trước, trong ký ức của Lương vương dù cũng là một danh tướng, nhưng sau đó hắn ta đột nhiên bệnh nặng. Có lẽ vì hắn ta biết được bí mật thân phận nên trở nên bất đắc chí. Phương Lễ sau này đến thuyết phục Thiệt Hàn, chuyện hai bên nói với nhau Lương vương không để ý, chỉ tiếp nhận một tướng tài, phong cho Thiệt Hàn chức đại tướng quân.

Kiếp trước hắn ta trọn đời cô độc. Vì không có ai là đối tượng bảo vệ sao?

-Đại ca...

Thanh Liên rom róm nước mắt. Trước mặt Thiệt Hàn, nàng như tìm thấy một chỗ dựa đáng tin cậy. Nàng tin hắn, tin gấp nhiều lần so với Lương vương.

-Muội đang mang thai, đừng khóc. Ngoan...

Thiệt Hàn lau nước mắt cho nàng. Cử chỉ thật nhẹ nhàng nhưng lại khiến tay Thẩm Hành Vân run rẩy. Hắn ta là huynh trưởng, nhưng huynh trưởng lại có quyền thân mật với muội muội thế sao?

-Nếu Lương vương phụ muội, đừng sợ...Đại ca sẽ dẫn muội đi, cả cháu bé nữa. Trọn đời không gặp lại. Hắn sẽ không tìm thấy được muội. Để mặc cho hắn tam thê tứ thiếp, hắn sống thế nào cũng được. Đã có đại ca thương muội, đại ca không để ai ức hiếp muội. Liên nhi. ...

Hắn cười, nụ cười ấm áp như gió xuân.

Thanh Liên cũng cười, trong khi mắt rung rung.

Cổ họng Lương vương bỗng dưng nghẹn lại. Tự dưng hần lại thấy mình thật yếu thế. Thiết Hàn đang từ từ chứng tỏ năng lực và trở thành thành phần không thể thiếu trong thời đại mới mà Lương vương đang xây dựng. ... Quân tướng Đông đô phục hần, các lão tướng cũng khen ngợi Thiết Hàn tuổi trẻ tài cao. Thế tử của Lương vương lại xem hần như đại ca ruột thịt, tuyệt đối tin tưởng. Bản thân Thẩm Hành Vân không khỏi cảm thấy thất bại. Hình như hần đã thua Thiết Hàn một cách tuyệt đối ở kiếp này rồi.

*Chương này ngắn, khá nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Kể Thua Cuộc (2)

Không có nhiều thời gian chậm trễ, Thiết Hàn cũng phải cùng Lương vương xuất phát đến thành Đông Bắc. Thanh Liên đưa tiễn cả hai ra đến cửa phủ mới lưu luyến trở về.

Về bịn rịn của con trai đối với nương tử không thoát khỏi mắt Thái vương phi. Bà cũng thích nàng dâu dịu dàng, hiểu chuyện. Là phụ nữ, phải tiễn phu quân đi lúc bụng mang dạ chửa, cũng là một nỗi bất an.

Thiết Hàn cưỡi ngựa đi đầu, vẫn như trước đây trong vai trò thị vệ. Bên trong xe, Lương vương còn vì lời nói của hần mà suy nghĩ không ít. Thiết Hàn có thể mang Thanh Liên đi khỏi và có vẻ nàng cũng bằng lòng, sẵn sàng đi theo huynh trưởng của mình.

Đường đến thành Đông Bắc không xa lắm, chỉ độ khoảng hai ba canh giờ là tới. Lương vương bỗng hạ lệnh:

-Dừng xe ngựa lại đi!

Đoàn người đang đi chợt khựng lại. Cả Thiết Hàn cũng như ngơ ngác.

-Bỏn vương cũng đi ngựa cùng mọi người.

Thiết Hàn bỗng dưng thấy buồn cười.

Trước đây Lương vương giả vờ là hoàn khố công tử, một bước ra ngoài là người hầu kẻ hạ. Giờ trở lại là người đứng đầu Đông đô, đôi khi người khác nhìn vào cũng thấy không quen.

-Thiết tướng quân, chúng ta so tài một phen. Huynh thấy thế nào?

Nụ cười của Thẩm Hành Vân rạng rỡ. Dù sao chỉ là chàng trai mới tuổi hai mươi.

Kiếp trước, Lương vương không có bè bạn, không có tình yêu, tình thân càng không có. Hần đã sống như một con thú hoang dã, nhìn đời bằng đôi mắt rực hờn căm.

Tuổi hai mươi trôi đi trong những chuỗi ngày đầy thù hận. Đến khi lên ngôi cửu ngũ, lại phải đối mặt với mưu hèn kế độc. Ngoài Phương Lễ, hần chẳng tin vào ai khác. Đời chẳng hề có một ngày vui.

Kiếp này, tuổi hai mươi của Lương vương rực rỡ ánh nắng. Hần sắp làm cha, bên cạnh là thần tử hết lòng phò tá, còn có gia đình để yêu thương.

-Tướng quân!

-Các người cố gắng mà theo kịp. Ta đi theo Vương thượng. ...

Thiết Hàn cũng thúc mạnh vào lưng ngựa. Bóng Lương vương đã mờ khuất phía sau. ...

Đông đô vẫn còn lạnh lạnh. Chiều vừa đến, sương đã bắt đầu giăng trên những cành cây.

Chiếc áo choàng bay phấp phật trong gió lạnh. Lương vương đang đứng chờ ở một ngã rẽ.

-Thiết đại ca. ...Đi nào!

-Vương thượng, dừng lại. Đường này rất khó đi!

-Không sao...Đến Đông Bắc gần hơn.

-Ngài đừng nổi hứng nữa -Giọng Thiết Hàn lạnh lạnh- Đường này về thành gần hơn thật nhưng lại phải băng qua rừng rậm. Đừng chuốc thêm phiền phức vào người nữa.

-Thiết tướng quân hùng tài vĩ lược, không lẽ lại sợ rừng rậm và thú dữ sao?

-Hùng tài vĩ lược cũng không thể bảo hộ cho người đi theo mãi được. Ta cũng không muốn muội muội ta trở thành quả phụ. Vương thượng, chúng ta chọn đường quang đăng mà đi vậy. Mời Vương thượng...

Thiết Hàn cũng nhận ra, so với kẻ trước đây không quan tâm gì đến mọi thứ, mình đã khác rất nhiều.

Nếu là trước đây, Lương vương bảo đi đâu, Thiết Hàn sẽ theo đó. Không màng đúng sai, không màng lợi hại. Thiết Hàn -Chiến quý sẽ không bị giam giữ cướp đi sinh mạng, song Thẩm Hành Vân lại là người bằng xương bằng thịt, nếu có bất trắc gì thì Thanh Liên sẽ thế nào?

Thanh Liên...Từ khi nào đã trở thành điểm yếu của hần mất rồi?-Đại ca...

Thẩm Hành Vân chợt gọi. Thiết Hàn ngẩng lên.

-Đệ hứa với đại ca...Đệ sẽ không phụ lòng Thanh Liên. Trọn đời trọn kiếp, đệ sẽ chỉ có mình nàng.

-Ừ.

Thiết Hàn lấy công trạng, lấy vinh quang trên yên ngựa để bảo đảm cho Thanh Liên cuộc sống bình an. Thẩm Hành Vân là một vương gia dù bị chèn ép nhưng vẫn là kiểu người "ngậm thìa vàng" mà lớn trong nhung lụa, hẳn biết Thanh Liên dù chấp nhận là trắc phi, sinh con cho hần nhưng lòng luôn lo lắng điều gì.

Kiếp này, hần cũng không cần những cuộc liên hôn nhằm củng cố vị thế. Hần chỉ cần một đời sống bình yên mãi mãi. Hần bảo hộ được những người quanh mình, việc mà đời trước dù là hoàng đế Thẩm Hành Vân cũng chẳng thể nào làm được. Phụ vương, mẫu phi, đại ca...từng người một lặng lẽ ra đi.

-Nên huynh đừng nghĩ...đừng nghĩ đến chuyện mang Thanh Liên đi nữa. Nàng sẽ không bao giờ phải uất ức, phải cùng đại ca rồi đi đâu.

Thiết Hàn không đáp. Lương vương có cam kết gì cũng mặc. Chỉ cần hần làm Thanh Liên đau lòng, hần ta sẽ không bao giờ gặp lại Thanh Liên nữa. Kiếp sống không có lai sinh này có nàng đã không còn quá đáng sợ nữa. Thiết Hàn có thể chăm lo cho Thanh Liên đến khi nàng nhắm mắt. Nàng và con cái của nàng, từ nay sẽ là người nhà của Thiết Hàn.

Hai con ngựa phi nước đại, quãng đường đến Đông bắc thành đã gần hơn rất nhiều.

Phương Lễ đang đứng một mình trước cổng thành chờ đợi. Thấy Thẩm Hành Vân và Thiết Hàn, hần vội vã thúc ngựa ra gặp hai người.

-Vương thượng...Thiết huynh...

-Mọi người đến đủ rồi chứ? -Thẩm Hành Vân nhíu mày- Sao phải ra tận đây mà đón, ta đã bảo là không cần mà...

-Có tin tức mới. -Phương Lễ nghiêm mặt- Thần mới nhận được tin, cả gia tộc Nhâm thừa tướng khi bị giải ra chỗ lưu đày đã bị người ám toán. Nhâm đại nhân đã bị bắt lại. Chỉ có Nhâm tiểu thư chạy thoát, hiện nay...

-Hiện nay thế nào?

-Hiện nay đã đến được Đông đô. Có thể là đã vào được Đông đô...

Cả Thẩm Hành Vân lẫn Thiết Hàn đều giật mình. Phương Lễ không tin có chuyện trùng hợp như thế. Ngay lúc những nhân vật quan trọng của Đông đô tập trung tại Đông Bắc, Nhâm Uyển lại đến Đông đô, chỉ còn có Lão vương gia và Thái vương phi ở lại. Thanh Liên lại đang mang thai.

-Đại công tử đã lên đường về Đông đô rồi. Mong là chỉ là trùng hợp...

Lòng Lương vương như lửa đốt. Thù hận với Nhâm Uyển kiếp trước, kiếp này tưởng là không còn liên quan nữa. Hần cũng chẳng tin nàng ta bắt ngờ đến Đông đô mà không có mục đích gì.

-Xin lỗi ngoại tổ phụ, chúng ta phải về Đông đô ngay.

-Lần này chúng ta đã triệu tập rất nhiều tướng dưới quyền của Đông Bắc, Hoa lão tướng quân cũng dẫn theo tướng sĩ Hoa Bắc và nhiều nhân vật quan trọng. Nếu không gặp mặt họ, thần e rằng...

-Nhưng mà...

Lời vừa hứa, tiệc rượu đón tiếp những nhân vật này ít nhất phải kéo dài một ngày. Chỉ cần ngần đó thời gian, Nhâm Uyển cũng có thể làm hại Thanh Liên

rồi.

Hắn nhẹ giọng, chỉ có Phương Lễ nghe:

-Truyền lời xuống, Lương vương đột nhiên bệnh cũ tái phát trên đường đi, phải nhanh chóng quay về Đông đô chữa bệnh. Thiết tướng quân và Phương đại nhân thay mặt đón tiếp các vị tướng quân.

Ngựa quay đầu, Phương Lễ không kịp phản ứng gì.

Thiết Hàn quay ngựa. Dù sao cũng từng là Cảnh Thiên đại đế, chút việc nhỏ này đối với hắn cũng không khó khăn gì.

Khóe môi ai vừa nhếch. Phương Lễ rất muốn hỏi: “Thiết huynh, hình như người mới mỉm cười?”.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Van Xin (1)

So với mấy tháng trước, bây giờ gặp lại, suýt chút nữa Thanh Liên không nhận ra Nhâm Uyển rồi.

Đại tiểu thư của phủ thừa tướng, thanh nhã, dịu dàng, giờ đây vẻ tiều tụy, mệt mỏi. Khuôn mặt nhợt nhạt, vừa thấy Thanh Liên nàng ấy đã nấc lên:

-Liên nhi, cứu cha...Ta van muội, tìm cách cứu cha đi!

Trên danh nghĩa, Thanh Liên là con gái của Nhâm thừa tướng. Nhâm phủ gặp nạn, nàng cũng không thể kiếm được nổi xót xa:

-Tỷ tỷ...

-Hoàng thượng lòng nghi ngờ quá nặng, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện phủ chúng ta sẽ liên kết với Lương vương phản loạn. Thừa tướng phủ bị tịch biên gia sản, cha và ca ca, đệ đệ đều bị lưu đầy. Giữa đường còn bị người truy sát. Hiện cha đang nấp vào Cốc Hồ Túy, muội, ta van xin muội tìm cách giúp. Chỉ có Lương vương mới giúp được chúng ta thôi.

Thanh Liên không phải không hiểu tình thế cấp bách. Nhưng nàng chỉ là một nữ tử, làm sao có thể can thiệp vào chuyện của Lương vương.

-Ta không giấu muội, thực sự ta chạy thoát đến đây là do hoàng thượng muốn ta đến. Ông ta muốn Lương vương đến kinh thành để đàm phán. Sự thật là phụ thân, thúc bá, thân thích nhà ta đều đã bị bắt. Họ cho ta ba mươi ngày, chỉ có ba mươi ngày thôi.

Nhâm Uyển nức nở. Vị tiểu thư đẹp như hoa như ngọc ấy bây giờ lại rơi lệ, cầu xin một nô tỳ.

Nhưng...Thanh Liên có thể làm gì được.Chuyện này là việc quan trọng của Đông đô, đương nhiên không thể để phụ nữ nhúng tay vào.

-Tỷ tỷ à, ta...

-Muội sẽ làm được. Chỉ cần muội thuyết phục được Lương vương thôi. Hắn cũng không nhẫn tâm đến vậy. Hiện nay hoàng thượng cũng không làm gì được hắn. Đông đô có biến gì các nước lân bang sẽ thừa cơ xâm phạm. Ta van muội, vì tình cảm của chúng ta mà suy nghĩ một lần, có được không?

Thuyết phục Lương vương đến kinh thành đàm phán, hoàng thượng thực sự muốn đàm phán với hắn sao?

Thanh Liên không rõ lắm diễn biến triều chính của đời trước. Kiếp này mọi thứ đều thay đổi. Tiểu thư không còn là Vương phi của Lục hoàng tử nữa. Người không cần vì phò trợ phụ quân mà mưu tính điều gì.

Thuyết phục Lương vương...

-Ta sẽ đích thân nói với ngài ấy. Chỉ cần muội có thêm vài lời. Muội cũng không thể là người vong ân phụ nghĩa được đúng không? Liên nhi, giúp ta, giúp phủ thừa tướng một lần. Hoàng thượng đã hứa, chỉ cần Lương vương vào kinh sẽ phóng thích cha ngay lập tức. Muội muội, người tuổi già sức yếu, không chịu nổi lâu hơn nữa đâu.

Nhâm Uyển nức nở. Thanh Liên thờ thẩn ngồi xuống nệm giường.

-Nương nương...

Hạ Phương Nghi nhanh chóng bước vào viện. Thấy Thanh Liên ngồi ở giường, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lướt qua Nhâm Uyển cũng đang ở bên trong:

-Khách từ xa mới đến, sao các người lại thất lễ vậy? Mời cô nương ra phòng khách, Đại công tử đã trở về rồi.

Đại công tử? Lương vương chỉ còn có Thẩm Hành Vân. Đại công tử là. ...

-Đại công tử cho mời Nhâm tiểu thư.

Nhâm Uyển đành bước ra ngoài. Phương Nghi không khỏi trầm ngâm. Vừa đến Đông đô, đã muốn gặp ngay nương nương, chỉ có thể là vì chuyện nhà. Nhưng lại chọn đúng thời điểm Lương vương đến Đông Bắc, Thái vương phi và lão vương gia cứ nghĩ Nhâm Uyển là thân thích của trác phi nên để hai bên tiếp xúc. Cả hai đã nói chuyện gì trong thời gian gần đây?

-Hạ tỷ tỷ. ...

-Nương nương cứ nghỉ ngơi cho khỏe -Hạ Phương Nghi nghiêng mình thi lễ- Nô tỳ ra ngoài sắc cho người thang thuốc bổ.

Nàng bước ra ngoài, nhẹ giọng dặn dò Trương ma ma:

-Từ nay tìm cách không để nương nương gặp gỡ Đại tiểu thư nữa. Nếu nàng ấy đến cứ viện cớ sức khỏe trác phi không tốt rồi báo cho ta.

-Vâng, Hạ cô nương. ...

Bên trong Thanh Liên vẫn ngồi yên bất động. Nàng cũng biết tại sao tiểu thư lại chọn thời điểm này mà đến. Lương vương đến thành Đông Bắc, cha mẹ chàng vốn sống ân hận, cứ nghĩ tiểu thư là thân thích của nàng sẽ dễ dàng để hai bên tiếp xúc với nhau hơn.

Không lẽ chỉ có vậy, tiểu thư chỉ muốn có vậy thôi sao?

Bên ngoài Lương vương phủ, Thẩm Hành Vân cũng mới trở về. Con chiến mã đến cửa là khuyua cả gối, thở hồng hộc. Hắn chỉ kịp vỗ nhẹ vào lưng nó rồi bước vào trong.

Bên trong, có tiếng Thẩm Hành phẫn nộ hét lên:

-Người đâu, bắt nàng ta lại. Phải buộc nàng ta khai ra, nàng ta đã dùng loại thuốc gì!

Chân hán bỗng nhiên run rẩy. Nhâm Uyển đang bị khống chế, gương mặt lạnh lùng. Thẩm Hành -đã một thời gian không gặp. Gương mặt tuấn tú của đại ca tái xanh.

-Chuyện gì? Có chuyện gì?

Trương ma ma quỳ dưới đất, đôi mắt đỏ hoe. Thấy Lương vương vào, bà càng khóc to hơn.

-Chuyện gì? Ta hỏi chuyện gì? Nói mau, là chuyện gì?

-Đệ bình tĩnh đã -Ánh mắt Thẩm Hành như muốn giết người, hướng thẳng về phía Nhâm Uyển, gần từng tiếng- Nàng ta đến gặp em dâu, sau đó em dâu đột nhiên ngất xỉu. Bụng dưới chảy máu, đại phu chuẩn đoán rằng. ...

-Chuẩn đoán gì?

Thẩm Hành khựng lại đôi chút rồi mới nói tiếp, giọng hơi lạc đi:

-Có người cố tình dùng xạ hương với em dâu. Còn có một loại độc không màu không vị, cố tình đẩy độc tính của xạ hương lên cao, có thể gây chảy máu tức thời, thúc thai nhi ra ngoài. Tạm thời không biết đó là độc gì, đại phu đang cố hết sức bảo toàn thai cho em dâu.

-Rằm!

Mặt bàn bị đập vỡ. Thẩm Hành Vân vội vã chạy vào trong.

Thẩm Hành không ngăn cản. Hắn thực sự không hiểu. Nhâm Uyển cất công đến đây, dùng chính thân mình hạ độc Thanh Liên. Mục đích chỉ là loại trừ cái thai trong bụng nàng ấy, cho Lương vương không có đời sau sao?

Đơn giản và ngu xuẩn vậy sao? Nàng ta không tiếc mạng, chỉ muốn làm như thế thật sao?

-Người đâu!

-Dạ!

-Giám nàng ta lại, chuẩn bị hình cụ. Ta sẽ đích thân thẩm vấn Nhâm đại tiểu thư. ...

Thẩm Hành Vân vừa chạy đến cửa thì đã thấy trước cửa phòng Thanh Liên đầy người đứng đợi. Phụ vương, mẫu phi khuôn mặt cũng tái hắc đi.

Cửa bật mở. Hạ Phương Nghi bung ra một chậu nước. Nước đỏ tươi.

-Liên nhi, Liên nhi sao rồi? Nàng sao rồi?

-Hồi vương gia- Hạ Phương Nghi không khỏi nhú mày đau đớn khi tay Lương vương bầu lấy nàng rất chặt nhưng vẫn trình bày rành rọt -Trắc phi nương nương trứng độc, đại phu đang nỗ lực giữ thai. Nhưng mà...

-Nhưng mà thế nào?

-Thai nhi mới hơn bốn tháng, tử cung nương nương bong tróc, sợ không giữ được. Nương nương lại đang hôn mê nên...

-Vương gia...

Thẩm Hành Vân như một con gió, chạy thẳng vào phòng, không ai ngăn được hấn.

Hứa đại phu đang đứng cạnh giường. Thanh Liên nằm bất động, gương mặt nhợt nhạt. Thấy hấn, đại phu cúi đầu thi lễ nhưng ánh mắt vẫn hướng về bệnh nhân, lo lắng khôn cùng.

-Bái kiến vương thượng.

-Nàng sao rồi? Sao rồi?

Hấn không dám hỏi đến đứa bé. Chậu máu đỏ tươi, máu dưới thân nàng vẫn đang rỉ ra. Chỉ cần người lớn bình an là đủ, đứa trẻ...coi như hữu duyên vô phận. Cha xin lỗi, cha không bảo vệ được con, không để cho con được chào đời thuận lợi. Là lỗi của cha...

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Van Xin (2)

Thanh Liên đã nhìn thấy trong giấc mơ, thỉnh thoảng có một dáng hình nhỏ bé, cứ nắm lấy tay nàng thăm thì gọi: “Mẫu thân”.

Mầm sống lớn dần trong bụng, giờ lại như muốn rời khỏi nàng. Thanh Liên cảm giác được, tiếng gọi yếu ớt của nó sát bên tai:

-Đau quá, con đau quá, mẫu thân ơi, con đau...

-Đừng mà...Đừng rời xa mẫu thân. Van con, đừng...

Kiếp này, Thanh Liên lần đầu làm mẹ. Đứa trẻ hằng ngày cử động, chào hỏi nàng dưới những kẻ tay.

-Mẫu thân ơi, con đau...

Đứa trẻ quằn quại trong đau đớn. Nó cong người, nó đang bị ai giật mạnh khỏi vị trí quen thuộc nơi ổ bụng. Con của nàng.

Nó rất đau. Một giây tồn tại cũng đau.

Thanh Liên bật khóc nức nở. Nàng không nỡ nhìn con đau đớn, nhìn con quằn quại dưới mắt mình.

Nàng buông tay...Đành phải buông tay.

-Con ơi, không đau nữa. Con không đau nữa. Mẫu thân...

Con chỉ mới là một thiên thần nhỏ trong bụng. Con không có tội lỗi gì trên thế gian này cả. Con sẽ được lên thiên đàng. Ở đó không có âm mưu quỷ kế, không ai muốn tước đi mạng sống nhỏ bé của một bào thai mới tượng hình.

Nhưng mà...

-Vương thượng, vương thượng!

Hạ Phương Nghi từ ngoài hốt hải chạy vào, theo sau là một người cao lớn, mái tóc dài hờ hững sau lưng. Hấn khoác chiếc áo choàng đen thẫm, gương mặt trắng trẻo. Thấy Thẩm Hành Vân, hấn vội quỳ sụp xuống, tung hô:

- Thảo dân Khanh Mạc, bái kiến Vương thượng. ...

- Vương thượng, người này là đại phu của Đông đô, tháng trước hắn từng giúp một con ngựa giữ được thai sắp sảy. Hắn. ...

- Cô nương à, ngựa không như người -Khang Mạc nhấn nhò- Đây là người phải không? Cô muốn ta chữa cho người à? Ta không biết đâu. ...

-Người thử đi!- Hạ Phương Nghi quỳ xuống trước mặt Lương vương, giọng đã muốn lạc đi – Vương thượng, nương nương rất yêu thương đứa bé trong bụng, nếu có bất trắc gì nương nương e là không chịu được. Hắn là thầy thuốc chữa bệnh cho vật nuôi nhưng chưa hề thất bại khi giữ thai cho con vật nào. Dù thế nào xin người hãy thử, cho nương nương một hy vọng đi.

Thẩm Hành Vân nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Thanh Liên mà lòng đau thắt. Nàng và đứa nhỏ, hắn đương nhiên chọn nàng. Nhưng nàng yêu đứa nhỏ đến vậy. Nó mất đi rồi, Thanh Liên sẽ ân hận, đau lòng cả đời!-Các vị đại phu, các người có ai giữ lại được thai cho nương nương không?

Tình huống này, thai đã tuột gần như khỏi từ cung người mẹ, ai dám mạo hiểm. Vinh hoa có đấy, nhưng mạng có đủ để hưởng hay không?

-Còn người? Người sẽ giữ được thai cho nương nương chứ?

-Nếu xem người như con vật thì có lẽ -Khang Mạc xắn tay áo- Tôi từng giúp một con khi mẹ giữ thai, coi nương nương như một con khi bị thương, cũng không là vấn đề...

Khang Mạc đặt tay lên bụng Thanh Liên.

Đứa bé đang tuột ra khỏi bụng mẹ. Nhưng nó không muốn, vẫn đang cố hết sức bám lại vào thành tử cung. Nó không muốn lìa xa người mẹ này. Người mẹ cho nó nghe những lời tâm thì, những câu hát ngọt ngào trước khi ngủ. Nó...

Hắn âm thầm tính toán. Thỏa thuận trước đây, nếu đứa trẻ không ra đời, có thể sẽ bị lui lại thời gian không ngắn. Khang Mạc hắn có quá nhiều thỏa thuận cần hoàn thành, mà đôi khi thỏa thuận của người này lại cần khách hàng khác giúp đỡ mới có thể thành toàn được.

Hắn luôn phải đảm bảo mọi điều kiện để khách hàng hoàn thành thỏa thuận. Tiểu thư Thanh Liên đã đổi một cuộc sống sung sướng ở kiếp sau cùng chiến thần Nhan Triệt... Nhan Triệt là khách hàng lớn, hắn không muốn người vợ kiếp sau của mình là hóa thân của linh hồn khác. Hắn muốn người cận kề mình trong những lần lịch kiếp chỉ có một người.

Lam Mạc nhận mọi hợp đồng cần hắn. Giá Nhan Triệt trả rất cao, phù hợp với một yêu cầu khác từ một khách hàng đã vì thỏa thuận này mà đợi ngàn năm.

Một kiếp sống thay đổi, mang theo nhiều sự biến chuyển. Thanh Liên muốn trả ơn cho Thiết Hân, nhưng không biết Thiết Hân vốn chẳng cần nàng trả ơn. Hắn giữ lấy chiếc hoa tai chẳng qua là muốn tìm cho mình một lý do tồn tại. Hắn ngã bệnh, cho Lương vương cơ hội trở mình ở kiếp trước là vì hắn mệt mỏi. Sau đó lại giúp Lương vương đòi trước thành hoàng đế là bởi Thiết Hân không muốn tiếp tục bị cuốn vào âm mưu tranh giành quyền vị của hai hoàng tử. Hắn muốn mau chóng được nghỉ ngơi.

Đời này, ngoài Thanh Liên còn có Thẩm Hành Vân, Thái tử Thẩm Anh kiếp trước là khách hàng của hắn. Mỗi người đều có yêu cầu riêng, có giao ước... Vết và lấm mới có thể dễ dàng những vị khách này có liên hệ gia đình, bây giờ vì một biến cố bất ngờ mà một khách hàng bị lui lại thời gian chào đời thật không đáng. Lam Mạc thỉnh thoảng sẽ ra tay để thúc đẩy việc hoàn thành đơn hàng khách đã đặt. Đương nhiên là trong phạm vi cho phép và khách hàng sẽ phải tiếp tục tốn thêm một ít thời gian.

Hắn xoa bụng Thanh Liên được hai vòng, bàn tay ấm áp. Phía dưới của nàng vẫn rỉ máu nhưng không còn tuôn mạnh ra nữa. .... Lần này có nên thu thêm phí giúp đỡ vượt qua bất trắc hay không?

Một ý tưởng vụt hiện ra trong đầu Lam Mạc (Khang Mạc). Hắn dừng tay lại, cúi gập người:

-Thần có thể dùng thuốc ổn định, sau đó gắn kết thai vị cho nương nương lại một thời gian nữa. Công tử hay tiểu thư có thêm ít thời gian trong bụng mẹ, đảm bảo sự chào đời. Tuy nhiên. ...

-Tuy nhiên thế nào?

-Thần không đảm bảo tiểu thư hay công tử sẽ khỏe mạnh đến khi trưởng thành. Có thể sẽ trở thành một con ma bệnh, sống hằng ngày bằng thuốc. Vương thượng là người quyền quý, người chấp nhận được đứa con thừa kế thể này không?

-.....

-À, thần cũng nói rõ luôn chuyện này. Tử cung nương nương bị tổn thương, giờ thần lại dùng thuốc và thủ thuật gắn kết thai vị, tất nhiên không tránh khỏi chuyện làm cho màng bám tử cung bị ảnh hưởng, từ sau này nương nương cần hạn chế, thậm chí không nên mang thai nữa. Tiểu thư hay công tử lại là con ma bệnh, vương thượng có đồng ý không?

Cả Lam Mạc cũng chẳng biết, đứa con người khác có phải là một truyền thống của gia tộc? Từ gia gia, gia phụ đến bản thân đều thích việc trêu đùa người khác, dồn họ vào tột cùng đau khổ. Tuy nhiên hắn nhận đạo hơn nhiều so với tổ tiên, hắn thường mở cho đối tượng của mình một con đường thoát, quan trọng là...những kẻ đó có nhìn thấy và muốn đi không!

Chương 51: Thủ Đoạn

Bên trong đại lao, Thẩm Hành nhìn người con gái đang bị tra khảo trước mặt. Nàng ta không nói một lời từ lúc bước vào đại lao, dù phải liên tiếp nhận đòn roi.

Nhâm Uyển tắm xạ hương vào y phục. Liều lượng rất cao, nhất là khi tiếp xúc trực diện cùng Thanh Liên. Nàng ta muốn loại đi đứa con trong bụng mẹ, vì sao?

-Nhâm cô nương, ta cũng không phải là kẻ không biết thương hương tiếc ngọc. Thanh Liên không thù không oán với nàng, vì sao nàng lại muốn hại chết đứa bé?

Nhâm Uyển không phải là kẻ ngu ngốc, tình thế của Nhâm gia cũng như đang nằm trên đồng lửa, nàng ta mạo hiểm như vậy, nhằm mục đích gì?

Đáng lẽ để Thanh Liên thuyết phục Thẩm Hành Vân vào kinh vẫn hơn chứ. Có thể lập công cùng Cảnh đế, xóa tan mọi nghi ngờ cho Nhâm gia.

Hay là...

-Nhâm cô nương, đừng để ta đoán đúng. Nàng tắm xạ hương vào y phục, mục tiêu không chỉ là người thừa kế của Lương vương phủ bọn ta. Mục tiêu của nàng là gây nên bất hòa giữa chúng ta và Cảnh quốc. Vương đệ yêu thương Thanh Liên như vậy, nếu nàng ấy có mệnh hệ gì, nó lập tức sẽ tấn công Cảnh quốc, trả thù cho hai mẹ con.

Phản ứng của Nhâm Uyển cho Thẩm Hành thấy, có thể hẳn đã đoán đúng. Khuấy động can qua giữa hai bên, ai là người có lợi nhất đây?

Nhất định không phải là Nhâm gia hay Cảnh đế. Giờ ông ta dù không vừa mắt Thẩm gia đi chăng nữa thì cũng phải nghĩ đến nguy hại nếu hai bên xung đột. Cảnh quốc binh lực cũng không phải là hùng mạnh, đấu với Đông đô chỉ làm suy yếu sức lực. Huống gì còn có Thiết Hàn, vốn đã một trận thành danh.

-Người đầu, truyền tin đến cho Cảnh đế, Nhâm Uyển đại tiểu thư của phủ thừa tướng đến Đông đô gây chuyện, làm hại trác phi suýt sảy thai. Đông đô không trừu chọc Cảnh quốc, mong hoàng thượng cho chúng ta một câu trả lời.

Hắn nâng gương mặt xinh đẹp của Nhâm Uyển lên, đối diện với chính mình.

-Nhâm đại tiểu thư tội lỗi tày trời, cổ tình gây chuyện, ta sẽ cử người đưa nàng về Cảnh quốc, để cho hoàng thượng tự tay xử lý nàng.

Theo hiệu lệnh của hắn, hình cụ được dẹp đi. Người đầu rút ra ngoài cả, chỉ còn Nhâm Uyển trong ngục. Ánh mắt nàng ta thoáng dại đi.

Thẩm Hành nói đúng. Nhưng chỉ đúng có một phần. Nhâm Uyển kiếp trước là một con người thất bại. Phút cuối đời mới biết, mọi tình cảm mình có được. Phu quân yêu ái, đều là một trò lừa gạt mà thôi.

Kiếp này, Cảnh đế vì chuyện Thanh Liên gả cho Lương vương mà bắt đầu nghi ngờ phụ thân. Thật ra ông ta cũng chỉ đang tìm một cái cớ. Ông ta lo sợ Cảnh quốc suy yếu, sức lực của mình không đủ khống chế các công thần.

Ông ta muốn phụ thân chứng minh sự trung thành, muốn phụ thân lấy thân phận nhạc phụ trên danh nghĩa để dụ Lương vương vào Cảnh quốc. Chỉ cần có Lương vương làm con tin, sợ gì Đông đô không yên phận, giống như trước đây – Cảnh quốc sẽ tiếp tục nằm trong sự khống chế của ông ta.

Nhưng, Lương vương không còn là Thẩm Hành Vân ngày trước và hoàng thượng đã lên ngôi bao nhiêu năm sao vẫn còn ngây thơ như thế. Phụ thân cũng nhìn thấy chuyện đó. Một hoàng đế như vậy không xứng đáng tiếp tục đứng đầu Cảnh quốc. Sớm muộn gì dân chúng Cảnh quốc cũng bị ông ta lôi vào cảnh lầm than.

Phải thay đổi, phải cố gắng thay đổi. Lý tưởng của phụ thân vô cùng to lớn. Hoàng đế đã không còn đủ minh mẫn. Thái tử thì tính tình không cương quyết, không có đủ tài khống chế Lương vương. Chỉ có Lục hoàng tử Cảnh Khiêm đủ khả năng giữ gìn giang sơn. Tuy vậy, hắn ta lại là con thứ, không thể lên ngôi.

Kiếp trước, vì lẽ này mà người hết lòng trợ giúp Lục hoàng tử. Để rồi cuối cùng Nhâm gia cũng tan nát dưới tay kẻ mình đã đặt hết lòng tin.

Kiếp này Lương vương muốn tách khỏi Đông đô, yên ổn một góc trời... Chỉ có hắn có khả năng khuấy động Cảnh quốc lúc này. Phụ thân muốn nhằm vào hắn, muốn từ hắn tạo can qua.

Thanh Liên nhắm mắt lại. Nàng cũng hiểu, hành động lần này là tự tìm vào chỗ chết. Nhưng có gì quan trọng, dù sao lòng nàng từ khi trọng sinh đã chết. Nàng chỉ có thù hận, chỉ muốn lời kẻ đã khiến cuộc đời mình mờ mịt trong kiếp trước đến kết cuộc thê thảm nhất. Cảnh đế chỉ tin vào kẻ chết. Ông ta sẽ

không nghĩ, Nhâm Uyển dám mang sống chết của mình làm công cụ phục thù.

Phụ thân, mong mỏi của người Uyển nhi không hoàn thành được. Lòng của con rất nhỏ, con chỉ là một phụ nữ. Mà khi phụ nữ điên cuồng thù hận, mạng sống, danh vị, gia tộc cũng chẳng là gì.

Cảnh đế chắc chắn sẽ tra hỏi, vì sao Nhâm Uyển làm trái lời hấn, không dẫn dụ Lương vương về kinh thành. Nàng sẽ tiếp tục im lặng, thậm chí lấy cái chết để đảm bảo bí mật. Nhưng rồi từ cái chết đó, Cảnh đế sẽ phát hiện ra mối liên hệ giữa Nhâm gia và Cảnh Khiêm. .

Khi một đứa con lăm le tước vị, tình cảm cha con cũng chẳng là gì.

Nhâm Uyển không phải là Lục vương phi kiếp trước. Nàng không thể dùng dao đâm vào lồng ngực Cảnh Khiêm. Song, mạng mạng ra đời lấy sự nghi ngờ trong lòng phụ hoàng hấn thì chắc là có thể. Với một người như Cảnh đế, sự nghi ngờ sẽ là liều thuốc độc, thúc giục ông ta mau mau tìm thuốc giải. Cảnh Khiêm không chết, cũng chẳng có thể hoàn thành được điều mình muốn. Chôn cả đời trong vùng lẩn quẩn quyền lực, chẳng có lối ra.

Chỉ có... chỉ có Thanh Liên là vô tội. Nhưng nàng lại là điểm mềm yếu nhất trong lòng của Lương vương. Có trách, chỉ trách nàng ta sao kiếp này lại được quá nhiều tình cảm, được quá nhiều kẻ yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cái Giá

Khi Thanh Liên tỉnh lại, bụng nàng vẫn còn đau.

Nhưng cảm giác nhóp nhúa phía dưới không còn nữa. Không còn thấy bụng mình có cái gì đó trượt ra.

Nàng bắt giác đưa tay sờ lên bụng. Không có động tĩnh. Lẽ nào...

-Nương nương, đừng cử động. Đại phu dặn người phải nằm yên.

Hạ Phương Nghi bung chén thuốc bước vào, vội vã ngăn Thanh Liên ngồi dậy.

-Nghỉ tý, còn... còn con của ta? Con ta sao rồi?

-Vẫn bình an, nương nương yên tâm.

-Thật sao?

Thanh Liên cảm thấy mọi đau đớn đều không còn đáng giá. Chỉ cần giữ được con, chỉ cần giữ được con.

-Nương nương uống thuốc đi!

Thuốc rất đắng nhưng đắng nào Thanh Liên cũng chịu. Miễn là giữ được con, giữ được con thôi.

-Uống thuốc xong nương nương phải ăn cháo. Liên tục 7 ngày, nương nương không được vận động mạnh. Cần gì cứ gọi nô tỳ

Thanh Liên ngoan ngoãn với mọi yêu cầu. Nàng chỉ cần con vẫn còn nằm trong bụng, chỉ cần như vậy thôi.

Khang Mặc đã dặn dò rất kỹ trước khi bảo Lương vương theo hấn về nhận thuốc. Hiện nay Thanh Liên mới mang thai gần năm tháng, đứa bé chưa phát triển đầy đủ. Hấn đã giữ được cái thai trong bụng, song nó cần phải ra đời càng nhanh càng tốt. Dự định khi hơn sáu tháng, Khang Mặc sẽ dùng thủ thuật để nó chào đời.

-Cảm ơn Hạ tỳ tỳ...

Thanh Liên chợt lên tiếng. Hạ Phương Nghi khẽ cúi đầu:

-Nô tỳ không dám. Nô tỳ chỉ làm đúng bổn phận của mình thôi.

Nàng nhìn xung quanh, như đang tìm kiếm. Hạ Phương Nghi hiểu ý ngay:

-Vương thượng ra ngoài cùng Khang đại phu rồi. Nương nương có yêu cầu gì cứ nói ra.

-Ta....không có gì....

Nàng chỉ muốn cảm ơn hắn. Khi nàng khuyu xuống, vẫn thấy như có một bàn tay đang hướng về mình. Thảm Hành Vân chưa bao giờ muốn xa Thanh Liên cả. Và nàng giờ cũng đã quen với sự cung chiều của hắn. Giờ đột nhiên không thấy, lòng cũng hơi có cảm giác bùi ngùi.

-Nhấn với Vương thượng, không cần thức xem tấu chương khuya quá, không nên ăn uống tùy tiện, làm khó ngự thiện phòng.

Cảm giác ấm áp lan khắp lòng Lương vương. Hắn trở về vừa kịp nghe những câu này.

-Ta nghe lời nàng. Ta biết điều độ mà. Nàng đừng lo...

Khuôn mặt Thanh Liên đỏ như. Hắn muốn bật cười nhưng lại im lặng, đỡ nàng đi đến phía giường:

-Thai nhi chưa ổn định. Nàng cũng không muốn con bị bất trắc thêm gì mà.

-Dạ...

Niềm vui giữ được thai đã làm Thanh Liên tạm thời quên hết mọi chuyện. Cả cái lý do khiến nàng phải nằm đây, con trẻ suýt không có cơ hội chào đời.

-Liên nhi à!

-Dạ?

Nàng lên tiếng thật ngọt ngào. Nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt nhưng dịu dàng, thuần khiết đó, Lương vương không nỡ phá tan những hình ảnh đẹp trong lòng nàng. Hắn vuốt tóc Thanh Liên, gỡ giùm nàng một búi tóc rối, hôn nhẹ lên vầng trán cao cao vẫn còn vết sẹo mà nàng bướng, không thềm dán hoa điểm.

-Ngoan ngoãn nằm nghỉ. Con của chúng ta đều rất mong ngày có cả cha lẫn mẹ mà.

-Vâng ạ...

Hắn lại chỉnh chăn cho nàng. Thanh Liên cũng đã quá mệt mỏi. Nàng co người trong chiếc giường lớn, khóe môi còn ẩn nụ cười.

Hạnh phúc của nàng rất đơn giản. Chỉ tiếc là có nhiều người không muốn đơn giản như nàng thôi.

-Vương thượng...

Hắn bước ra ngoài. Phương Nghi đã đứng sẵn ở cửa như đợi chờ.

-Nô tỳ bái kiến vương thượng.

-Ngươi vào phòng giúp Thanh Liên đi! Ta biết phải làm thế nào!

Là do hắn sơ xuất, tạo cơ hội cho những kẻ muốn mưu đồ nhân cơ hội mà trà trộn. Khang Mạc cứu vợ con hắn, hắn còn chưa có dịp cảm ơn.

-Hồi vương thượng, nô tỳ có chuyện muốn nói.

Thân thế Hạ Uyển Nghi đặc biệt. Lương vương cũng phải nể tình. Hắn phát tay:

-Được rồi, ngươi sang thư phòng vậy. Để nàng nghỉ ngơi. ...

...Trong thư phòng, Lương vương trầm ngâm trước lời Hạ Phương Nghi nói. Để khơi lên nội loạn, Nhâm Uyển ám hại Thanh Liên, tính toán chỉ dừng ở đó sao?

-Đại ca ta vẫn còn ở đại lao?

-Không ạ, công tử đang ở chỗ lão vương gia, Thái phi.

Lương vương mới nhớ ra, đại ca và người nhà để che mắt hoàng đế đã chia cắt không ít năm. Hắn từ hôm trở về Đông đô đã xảy ra chuyện, không còn tâm trí gặp gỡ Thảm Hành.

-Ta sang đó ngay. ...-Hắn dừng lại một chút rồi mới tiếp- Nguyên nhân suýt sảy thai cũng không nên nói cho Thanh Liên biết. Chuyện của Nhâm Uyển, từ từ chúng ta sẽ nói sau.

-Dạ...

Vứt bỏ những âm mưu, quỷ kế, kiếp này Lương vương đánh đổi để quay lại thật không muộn. Hắn có người nhà, có thể từ, còn sắp có con cái. Trả bằng ngai vàng kiếp khác, cái giá này không đắt, không đắt một chút nào.

Chương 53: Động Lực Của Mỗi Người

Nghi nhi thân mến, ta rất nhớ nàng. Thực sự rất nhớ nàng.

Hạ Phương Nghi đọc câu cuối thư với vẻ mặt bất đắc dĩ. Cái gã này... Tìm có chiếm tiện nghi không nói, dạo này càng ngày càng táo bạo. Đường như hẳn muốn cả Đông đô này đều biết, nàng là đã được hắn đề ý hay sao?

Trước đây, Hạ Phương Nghi cũng muốn báo thù. Nhưng báo thù hoàng đế không phải là chuyện nói là có thể làm được. Mà dù có làm cũng phải dùng không ít thủ đoạn. Phụ mẫu chỉ muốn tỷ đệ nàng được sống. Chỉ cần sống thôi là được rồi.

Thời gian qua, nàng chỉ mong tìm được đệ đệ. Hai tỷ đệ sống nương tựa vào nhau. Rồi theo tin tức, Hạ Phương Nghi biết được vài thông tin về Thiết Hàn. Nhưng hẳn không giống đệ đệ của nàng chút nào cả. Con người đó tỏa ra cảm giác từng trải, cô độc của kẻ đã trải qua bao nhiêu thứ. Còn đệ đệ của nàng, Phương Nghi có linh cảm không may mắn. Trực giác nhiều lần phủ nhận, không tin kẻ được xưng là chiến thần của Đông đô lại là em trai thất lạc của mình.

.....Đông Bắc thành, ngày mồng năm tháng sáu.

Các tướng lĩnh của Đông Bắc đều có mặt đầy đủ. Phương Lễ ngồi vào vị trí bên trái chủ vị, đối diện là Hạ lão tướng quân. Chủ vị là... Thiết Hàn. Người có mặt không khỏi nhìn nhau như dò hỏi. Phương Lễ đứng thẳng người, đồng dạng giới thiệu:

-Các vị, đây là Thiết tướng quân, là người thay mặt cho Vương thượng. Người có việc quan trọng, không thể đến đây ngay được. Ước chừng vài ngày sau...

Có tiếng người "ừ" lớn. Đó là Mạch Chỉ Thành – một trong những người đứng đầu của vùng Hoa Bắc, theo Hoa lão tướng quân đến Đông Bắc thành. Đối với Lương vương cũng không hẳn là phục tùng hoàn toàn. Ngầm lại cũng dễ hiểu, họ vốn đang sinh sống tại Hoa Bắc, đột ngột phải vì trốn tránh triều đình mà đến đây. Dù biết bản thân không đủ lực để chống trả với triều đình song dù sao Lương vương cũng là cháu ngoại của Hoa lão tướng quân, coi như kẻ thừa của ngoại tổ. Còn gã Thiết tướng quân này, so địa vị, thân phận cũng chỉ là tướng dưới tướng, sao lại ngồi chủ vị để bọn họ phải tung hô?

Thiết Hàn không mấy quan tâm đến chuyện đó. Hắn ngồi xuống vị trí chủ vị, nhận lấy một số báo cáo về quân tình từ tay Phương Lễ. Người này giống như đệ đệ năm đó, dùng chu sa đánh dấu rõ ràng những điểm quan trọng. Thiết Hàn mới liếc mắt đã nắm chắc tình hình ngay:

-Hạ tướng quân quen thuộc tình hình, phiền tiếp tục cùng Hoa lão tướng quân trấn thủ Đông Bắc. Trong thời gian tới đây, chúng ta phải tra xét kỹ lưỡng người ra vào thành, nhưng cũng thường xuyên pha trộn một số thông tin giả có lợi cho chúng ta. Chuyện cụ thể thì người và Phương huynh đệ cùng nhau bàn bạc, ta không xen vào.

-Vâng...

Hoa lão tướng quân cũng có một thời gian tiếp xúc với Thiết Hàn cũng thoáng ngẩn người. Cậu trai trẻ này không chỉ là người chỉ biết cầm gươm lên ngựa. Khả năng nhìn người cũng không phải tầm thường.

-Việc tổ chức trong thành chặt chẽ nhưng cũng không nên quá nghiêm khắc, khiến dân chúng không thoải mái. Vương thượng đã nói, duy trì cuộc sống bình thường mới là tốt nhất. Thời gian sắp đến, cũng không nhất thiết phải bế thành.

-Tướng quân!

Một người bước ra khỏi hàng. Nhìn kỹ lại đó là Mạt Lam, đại đội trưởng quân trấn Bắc thành. Thiết Hàn không nhìn đến hắn ta, thản nhiên:

-Kéo hắn ra, đánh trăm hèo.-Tướng quân...

Mạt Lam cũng không phải là kẻ vô danh tiểu tốt. Thời gian qua lập khá nhiều công trạng, là người đứng đầu của một bộ phận quan trọng của Bắc thành, xưa nay cũng chưa ai trừng phạt hắn. Hơn nữa lại là phạt nặng thế này.

-Tướng quân.

-Quân ngũ, quân lệnh như núi. Hiện tại ta thay mặt Vương thượng, là Đại tướng quân. Người không tôn kính, tùy tiện cất lời, xử phạt trăm hèo đã là nhẹ.

Lời của hắn không phản bác vào đâu được. Đứng đầu đội quân trấn Đông thành là Đinh Tường vội vã bước ra:

-Xin tướng quân bớt giận. Chẳng qua là Mạt Lam có điều chưa hiểu với ngài nên mới vô lễ. Mong tướng quân...

-Ra chiến trường giết giặc, không có chữ “Chẳng qua”. Phạm quân lệnh là phải phạt.

-Ta không phục....

Mạt Lam bỗng hét lên. Một trăm hèo có khác nào đòi mạng. Bao năm trấn thủ Đông Bắc, giờ lại bị một tên thiếu niên khoảng hai mươi phạt nặng trước mặt ba quân, đó là sự sỉ nhục nặng nề....Thiệt Hân vẫn không nhìn hắn, vẫn lạnh nhạt phát tay:

-Không phục vẫn phải phạt. Mang đi!

Quân lính ở Đông Bắc không xa lạ gì với Mạt Lam, có hơi chần chừ trước mệnh lệnh. Hạ tướng quân nhận ra ánh mắt dò hỏi của họ, cũng chẳng nói gì. Mạt Lam kiêu ngạo thành tính, đối với Thiệt Hân có lòng không phục vì trước đây hắn không có nhiều công trạng, đột ngột lại thăng chức đứng đầu quân nhân Đông đô. Trước đây còn có một ít thông tin truyền ra những chiến công của Thiệt Hân chẳng qua chỉ nhờ may mắn và bản thân là huynh trưởng của trác phi nương nương nên Vương thượng cũng phải nể mặt. Giờ cũng nên để hắn chứng tỏ một lần...

....-Nàng biết không, chứng tỏ của hắn chính là ai phạm lỗi thì phạt, huấn luyện vô cùng nghiêm khắc. Nhưng Vương thượng có thể yên tâm, hắn xử lý thỏa đáng. Khi có người khiêu chiến, hắn còn dùng thuộc hạ cho kẻ đó một bài học, rất oai phong.

Phương Lễ tường thuật sự việc khúc chiết rõ ràng. Hắn luôn nghĩ Thiệt Hân là em ruột của Hạ Phương Nghi, mua lòng em vợ vẫn là chuyện nên làm. Nói nhiều tin của hắn ta hơn cho nàng thì nàng sẽ vui hơn.

Hạ Phương Nghi thờ dài, đi lấy nước, sau đó lại tiếp tục vào phòng Thanh Liên chăm sóc nàng.

Tấm lòng Vương thượng với Thanh Liên, Hạ Phương Nghi nhìn thấy rất rõ. Trác phi nương nương là điểm yếu của Thảm Hành Vân, điểm yếu rất lớn. Nhưng con người ai không có khuyết điểm, Hạ Phương Nghi tin một khi người mẹ muốn bảo vệ đứa con ruột thịt, người đó sẽ trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Thanh Liên một khi mạnh mẽ sẽ trợ giúp rất lớn cho Lương vương, cho hắn động lực giữ gìn Đông đô.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cuộc Chiến Của Nữ Nhi

Trong những ngày sau đó, có đến nửa tháng Nhâm Uyển vẫn bị giam trong ngục. Không ai đến tra tấn nàng ta nữa, cũng chẳng ai buồn hỏi đến nàng ta.

Nhâm Uyển hiện đã thu mình trong góc, khuôn mặt thất thần. Không biết nàng ta đang nghĩ gì.

Hôm nay bỗng nhiên đám người cai ngục đang nhâm nhi vài chén rượu bỗng xôn xao. Quần ngục cúi chào người mới đến rất cung kính:

-Trác phi nương nương....

Nhâm Uyển giật mình. Ký ức kiếp trước vẫn còn đó. Người nàng ta cảm thấy có lỗi chính là Thanh Liên. Ban đầu nàng cũng định bù đắp cho Thanh Liên, mong nàng hạnh phúc. Song rồi mọi chuyện không giống như kiếp trước. Thanh Liên gả cho Lương vương, được sủng ái. Lương vương là kẻ địch của triều đình.

Nhâm Uyển không muốn hại Thanh Liên, song biết làm sao được. Có những phương pháp buộc người ta phải dùng thủ đoạn. Mà khi đã dùng thủ đoạn thì bất chấp tất cả. Bản thân còn bỏ mặc, nói gì đến một nhà hoàn.

-Tiểu thư....

Nhâm Uyển nói gì đó với cô gái đi theo. Nàng ta phân vân rồi cũng bước ra ngoài, mang theo rất nhiều người.

-Em muốn hỏi ta, tại sao lại làm vậy hả? Tại sao lại muốn hại chết con của em, có đúng không?

Thanh Liên nhìn người trước mặt. Đại tiểu thư cao cao tại thượng, Vương phi của kiếp trước.

-Tiểu thư làm như vậy, đại nhân ở Cảnh quốc sẽ thế nào? Người sẽ...

Phụ thân? Khi trọng sinh, Nhâm Uyển từng nghĩ, sẽ cố hết sức giữ gìn an toàn cho gia tộc. Chỉ cần Nhâm gia thoát ra khỏi vòng tranh đấu, yên ổn là tốt rồi.

Nhưng sau bao nhiêu chuyện, nàng mới nhận ra mình thực sự rất ngây thơ. Bản thân trọng sinh thì sao chứ. Mọi ký ức kiếp trước hiện rõ mồn một. Nàng ta không thể quên được những ám ảnh kiếp trước. Không thể quên những thủ đoạn người đàn ông đó đã sử dụng. Là con người, có ai muốn mình là công cụ cho người khác lợi dụng. Nhâm Uyển cố gắng kháng cự, cố gắng dùng thủ đoạn để phản công. Nhưng bản thân mình chỉ là một tiểu thư khuê

các. Nàng không đủ năng lực làm thay đổi cục diện. Phụ thân cũng vậy. Người muốn ở ngoài vùng tranh chấp của các hoàng tử nhưng cũng không đủ bản lĩnh để thoát khỏi vòng lẩn quẩn của chốn quan trường.

Nhâm Uyển bất lực. Không thể không thừa nhận là nàng ta bất lực. Sự bình thân lúc đầu biến mất. Nhâm Uyển muốn Cảnh Khiêm chết hay ít ra cũng thân bại danh liệt, ngoài cách này, thực sự nàng không nghĩ ra điều gì khác nữa. Phụ thân bị Cảnh đế khống chế, khó lòng thoát được. Dù Nhâm Uyển có đưa được Lương vương về kinh thành thì sao chứ? Phụ thân rồi sẽ bị hại. Không bằng... Dứt khoát một lần, nàng vốn cũng chẳng muốn sống nữa. Chết mà kéo theo được Cảnh Khiêm, vậy là tốt quá rồi.

-Tiểu thư, người đi đi!

-Em nói gì?

Thanh Liên bỗng nhiên lên tiếng. Trong tay nàng là chìa khóa, nàng tra vào ổ ngay:

-Tiểu thư có ơn cứu mạng, không có người thì nô tỳ đã không sống đến giờ. Người đi đi. Về kinh thành mới có thể cứu lão gia. Đi đi tiểu thư....

-Em...

Nhâm Uyển nhìn sững vào Thanh Liên, một lúc sau mới lên tiếng:

-Em...em biết chuyện ta đã tẩm xạ hương....

-Nô tỳ biết...Lương vương cũng rất tốt với muội. Nhưng muội cũng đã nghe hắn nói về tình huống của lão gia. Nô tỳ biết...Tiểu thư là bất đắc dĩ. Tiểu thư đã cứu nô tỳ, lão gia cũng không chê cho nô tỳ thân phận...Con nô tỳ vẫn an toàn. Nô tỳ không trách người... Giờ nô tỳ muốn đền đáp hai người.

Thanh Liên bật khóc. Nhâm Uyển thẫn thờ.

Đền ơn một người đã muốn hại nàng. Thanh Liên ngốc nghếch. Kiếp trước, cũng chỉ vài giọt nước mắt đã khiến nàng ta cam tâm tình nguyện giả trang thành Nhâm Uyển. Kiếp này....

Ta thực sự không muốn hại nàng. Ta cứu nàng, mang nàng về phủ, cũng muốn tìm cho nàng một mối lương duyên, cho nàng sống yên ổn. Nhưng chuyện cứ rồi xa tầm kiểm soát, Thanh Liên trở thành trắc phi của Lương vương.

Bây giờ...

-Người già vờ khống chế nô tỳ -Thanh Liên đưa cho nàng một cây trùy thủ.-Nô tỳ đang có thai, thai cũng mới ổn nên họ sẽ không dám làm hại tiểu thư.- Thanh Liên nhét vào tay Nhâm Uyển một bức thư- Nô tỳ tìm được thứ này trong phòng của Lương vương. Chẳng và Lục hoàng tử có cấu kết. Tiểu thư mang tin tức này về, đưa cho hoàng thượng, ông ta sẽ tin. Lão gia có thể được cứu. Tiểu thư....

Người Nhâm Uyển nóng ran. Cái tên Cảnh Khiêm cứ hiện ra trước mắt. Hắn liên kết với Lương vương, có lẽ là muốn hoàn toàn lật đổ Thái tử. Mang chứng cứ về, hơn hẳn việc chỉ gieo lên ngọn lửa hoài nghi.

Nhưng mà....thư này, có thật không?

-Tiểu thư, nhanh đi. Lương vương sắp về rồi.

Mà dù thư có giả cũng không sao hết. Lục hoàng tử tạo phản, cái giá phải trả không chỉ là cái chết dễ dàng.

-Trắc phi nương nương....

Hạ Phương Nghi hét lên hoảng loạn khi Nhâm Uyển kề dao vào cổ Thanh Liên. Những tên lính từ bên ngoài cũng không dám xông vào. Nương nương là thiếp yêu của Vương thượng, lại đang mang thai. Ai dám động đến Nhâm Uyển đây.

-Đem đến một xe ngựa. Để ta trở về Cảnh quốc. Nhanh!

Tay cầm dao của Nhâm Uyển càng chặt. Hạ Phương Nghi vội vã ra hiệu người lui xuống. Tin cũng sẽ nhanh chóng báo đến Lương vương.

Mồ hôi nàng rịn ra như tắm. Tình huống của nương nương vô cùng nguy hiểm. Không thể....

-Nàng ta dám...Mau... mau thắng ngựa. Không cần người thắng. Đề ta!

Thẩm Hành Vân tay chân lạnh toát, vội vàng lao ra. Cùng lúc đó, Hạ Phương Nghi cũng hạ lệnh:

-Xe ngựa đã đến. Nhâm tiểu thư bình tĩnh, người thả nương nương ra. Người sẽ được an toàn, trở về Đông đô. Mong người...

Chiếc xe ngựa được đem đến. Nhâm Uyển kéo Thanh Liên lên xe. Người đánh xe cũng hoảng hốt, nhanh chóng đánh mạnh vào con ngựa khiến nó lồng lên.

-Nhâm tiểu thư!

Hạ Phuong Nghi hét lên. Trên tay nàng ta là còi điều khiển ngựa. Tín hiệu vang lên khiến con ngựa quay trở lại dù người lái đã ra sức thúc giục vẫn không đi:

-Nhâm tiểu thư, trắc phi nương nương đang mang thai. Nàng để người ở lại, ta đi thay người.

-Người...

-Cô nương yên tâm -Hạ Phuong Nghi bình thản- Ta là hôn thê của Phuong công tử, vốn là tham mưu của Vương thượng. Độ đệ của ta là Thiết tướng quân. Người ở Đông đô cũng không dám bỏ mặc an nguy của ta đâu.

Thanh Liên sững sờ nhìn Hạ Phuong Nghi. Nàng ấy sao lại xưng là tỷ tỷ của Thiết Hân? Có thật không?

-Nương nương có thai, di chuyển khó khăn, cô nương cũng sẽ gặp bất lợi. Ta cam tâm đi theo cô nương thay cho nàng ấy. Cô nương cứ an tâm...

Nhâm Uyển thoáng suy nghĩ. Rồi lưỡi dao cũng nói lòng hơn.

Hạ Phuong Nghi thở phào nhẹ nhõm. Nàng bước lên xe ngựa, ra hiệu.

-Vứt cái còi đi!

Nhâm Uyển hát hàm, ra lệnh. Hạ Phuong Nghi cầm chiếc còi lệnh, quăng xuống đất.

Xe ngựa lao đi. Nhâm Uyển lại kề dao vào cổ nàng.

Cuộc chiến này không chỉ là của nam tử. Bất được điểm yếu của nữ giới, chỉ có nữ nhân thôi.

*Nhâm nhân vật. Bà chị bá đạo là bà này, không phải Nhâm Uyển. Xin lỗi nha.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Cái Giá Của Vương Giả

-Người có cho là ta đáng ghét lắm không?

Trên xe ngựa, Hạ Phuong Nghi nhắm mắt dưỡng thần, trong khi Nhâm Uyển vẫn còn ngẩn người.

Đáng ghét? Mỗi người đều có lý do riêng mà hành động. Hạ Phuong Nghi khẽ nhếch môi:

-Cô nương đề cao ta quá. Việc cô nương làm, cô nương cho là đúng thì cứ làm. Không việc gì phải quan tâm đến cái nhìn của người khác.

Thanh Liên cũng hỏi Hạ Phuong Nghi: “Làm vậy có được không?”.

-Nương nương thấy là đúng thì cứ làm.

Khi người khác tính kế một ai đó, họ cũng đâu cần xem việc mình tính toán ảnh hưởng thế nào đến ai nữa. Tính kế và thực hiện được như kế hoạch, đó là một khoảng cách rất xa.

Đông đô không lớn lắm, hơn một canh giờ đã đến vùng gần cách với Cảnh quốc. Hạ Phuong Nghi cúi người:

-Cô nương, đến đây đã xong. Mời cô nương...

-Ta...

-Cô nương, đến đây nô tỳ cũng không thể nào đưa hơn được. Nô tỳ là người của Đông đô, nô tỳ không thể đi vào vùng của Cảnh quốc. Cô nương đã đến nơi, cứ theo dự định mà làm.

Con dấu hết sức quen thuộc với Nhâm Uyển. Con dấu của Lục hoàng tử. Hẳn quả thật muốn cùng liên kết với Lương vương.

Đem chuyện tố giác lên hoàng thượng, để hân phải chết trong đau đớn. Đó là điều Nhâm Uyển muốn sao?

Kiếp trước là hán phụ nàng.

Kiếp này....

-Cô nương, xin mời!

Nhâm Uyên bước xuống xe ngựa. Trái tim nàng trống rỗng. Đã sắp trả được hận, sao lòng nàng lại cảm thấy quá nặng nề.

Lúc này, trong vòng tay Thẩm Hành Vân, Thanh Liên vẫn còn run rẩy. Nàng không kiềm được, nước mắt cứ lăn xuôi.

-Thiếp....thiếp làm vậy là đúng phải không?

Thẩm Hành Vân ôm nàng trong vòng tay, lòng cũng xót xa vô hạn. Hắn hoàn toàn không muốn nàng xen vào chuyện đấu tranh giành quyền đoạt vị. Hắn muốn nàng sống trong hạnh phúc, sinh đứa bé, vui vẻ cùng nhau trong một đại gia đình.

Nhưng đây là thời loạn. Hắn muốn sống một mình một cõi, tự mình quyết định số phận. Song muốn vậy thì phải nắm trong tay quyền lực. Không có quyền lực, hạnh phúc cũng sẽ bị đe dọa, trở nên thật mong manh.

-Là nàng ta muốn lợi dụng nàng trước. Nàng không nợ gì Nhâm tiểu thư cả. Họ vốn cũng chẳng xem nàng là người thân. Không phải bận tâm.

Thanh Liên biết vậy. Song nàng sống lại là để trả nợ ân tình. Tiểu thư đời trước đối với Thanh Liên rất tốt. Nàng đầu gối, nàng ấy cũng chỉ lợi dụng Thanh Liên.

Cái chết của nàng hoàn toàn không có ý nghĩa. Thanh Liên cũng chỉ là một vật thế thân.

Đời này, tiểu thư cứu Thanh Liên là thật, nhưng nàng ấy cũng vì muốn hoàn thành kế hoạch, bất chấp cả sinh mạng một bé con chưa được chào đời.

-Thiếp mệt lắm...-Thanh Liên nhắm mắt- Sau khi xong việc, Vương thượng đừng về Đông quốc. Nếu thiếp sinh con trai, người không còn thích thiếp nữa, người cứ bỏ mặc mẹ con thiếp. Đừng mang thiếp về. Thiếp không muốn tranh giành với ai cả. Thiếp xin người....

Nàng khựng lại, rồi lại cất giọng, chua chát:

-Nếu thiếp sinh con gái, người cũng đừng mang con gái đi hòa thân hay hứa hôn cho ai khi con còn nhỏ. Con gái phận bạc, còn bị lợi dụng, tội nghiệp con lắm tướng công ơi!

Lương vương cũng thấy mắt cay cay. Sinh ra từ gia đình quyền quý, hắn cũng hiểu, cái giá của đứa trẻ “ngậm thìa vàng” trong một gia tộc Vương giả là gì.

-Không sao hết. Con chúng ta sẽ được tất cả những điều tốt lành nhất. Nàng đừng lo. Đừng lo....

Trên đại điện Cảnh quốc, Lục hoàng tử Cảnh Khiêm phủ phục dưới chân Cảnh đế, chịu đựng cơn thịnh nộ bất ngờ:

-Đồ khốn kiếp....Ngay cả Lương vương người cũng cấu kết. Người muốn gì? Muốn ta chết, muốn rước voi về giày mả tổ có phải không?

-Phụ hoàng bớt giận -Cảnh Khiêm nhặt bức mặt hàm, tay run lên- Nhi thần không dám. Không có chuyện nhi thần liên kết cùng Lương vương. Nhi thần là bị hãm hại....

-Hoàng đệ tuổi trẻ nóng nảy. Xin phụ hoàng bớt giận.

Thái tử cũng đã quỳ xuống. Cảnh Khiêm nắm chặt tay:

-Hoàng huynh không cần giả mù sa mưa nữa. Thần đệ chưa bị phụ hoàng kết tội, đã bị hoàng huynh mang ra cho thiên hạ phi nhử rồi. Huynh nói vậy khác gì muốn đệ thừa nhận đã liên kết cùng kẻ địch, bán rẻ giang sơn.

-Đệ....

-Im đi!- Cảnh đế hét lớn- Giâm Lục hoàng tử vào ngục. Trẫm sẽ từ từ tra xét sau...

Một trận ho dữ dội. Cảnh đế ôm ngực. Thái tử vội đến chỗ phụ hoàng, nhỏ lời khuyên can:

-Phụ hoàng bớt giận...Chuyện đâu còn có đó, cứ để Mật viện tra xét ạ. Phụ hoàng...

-Bãi triều...Bãi triều....

Cảnh đế cảm thấy rất mệt mỏi. Hai đứa con xuất sắc nhất cứ mãi đầu đá như thế, bây giờ còn liên kết với kẻ địch. Ngai vàng này đúng là có sức quyến rũ, khiến huynh đệ tương tàn, xâu xé lẫn nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Cái Giá Của Vương Giả (2)

Trong ngục tối, Nhâm Uyển bước từng bước đến cạnh nơi đang giam giữ Lục hoàng tử Cảnh Khiêm.

Nàng rất quen thuộc những đường nét trên khuôn mặt tuần tú đó. Hai người đã có không ít kỉ niệm. Sau khi cưới cũng từng có thời gian hạnh phúc nồng nàn mật ngọt tận hồn.

Để giúp hần tranh giành quyền lực, nàng đã làm rất nhiều chuyện. Biến đổi cả bản thân vì hần. Hại chết những người không liên quan cũng vì hần.

Kiếp này, Nhâm Uyển cố gắng không tiếp xúc với Cảnh Khiêm. Nàng tưởng lòng mình đã bình thản. Song được tin hần đánh thân, sắp thành hôn lại thấy lòng trống rỗng. Cảnh Khiêm hạnh phúc. Không có nàng.

Giờ đây, hần đang trong tình thế chật vật nhất. Trong mắt Nhâm Uyển chỉ toàn thấy Cảnh Khiêm lúc huy hoàng. Chưa bao giờ hần bị dón vào đường cùng thế này. Chưa bao giờ...

-Lục hoàng tử...

Đôi mắt từng nhìn nàng rất ấm áp, nhưng giờ chỉ là một tia nhìn lạnh như băng.

-Nhâm đại tiểu thư.

Hần vẫn đáp lễ. Phong thái nhẹ nhàng, cao quý của một hoàng tử quen sống trong nhung lụa. Dù đang phải sống vô cùng chật vật trong ngục tù.

-Nghe nói Thừa tướng đại nhân đã được phụ hoàng phóng thích?

-Vâng.

Chỉ cho người cướp đi đôi mắt của ông. Giờ đây một ông lão mù lòa cũng không làm gì được. Cảnh đế cho người hộ tống Nhâm thừa tướng và gia quyến ra vùng lãnh địa phương Bắc lạnh lẽo để “an hưởng tuổi già”. Đại ca vẫn còn một ít binh lực, có thể bảo vệ an toàn cho gia quyến Nhâm gia.

-Còn đại tiểu thư, sao không đi cùng gia quyến? Sao lại đến đây gặp ta làm gì?

Để chứng kiến Cảnh Khiêm thân bại danh liệt. Để nhìn hần vấy vùng trong tuyệt vọng ở phút sau cùng.

Kiếp trước, Nhâm Uyển chết trong uất ức. Nàng bị phản bội. Còn kiếp này, nếu có thể nàng muốn là người đưa tiễn, nhìn Cảnh Khiêm xuống suối vàng.

-Lục hoàng tử xin bảo trọng. Tiện nữ xin phép cáo lui.

Cảnh Khiêm không đáp. Hần tập trung tinh thần ở một nơi nào đó. Nhâm Uyển bước chân ra khỏi ngục, bỗng nhiên...

-Uyển nhi!

Hần lên tiếng. Nhâm Uyển giật nảy mình.

Uyển Nhi? Kiếp trước, chỉ có hần gọi nàng bằng tên đó. Lục hoàng tử. Không phải -khi đó Cảnh Khiêm đã được phong vương.

Kiếp này cả hai không có nhiều liên hệ. Cũng chưa thân thiết đến nỗi hần gọi nàng bằng hai tiếng “Uyển nhi”.

-Đáng lẽ nàng nên đi mới đúng. Phụ hoàng đã cho nàng cơ hội, sao nàng lại không đi khỏi Cảnh quốc? Tại sao lại ở lại? Không lẽ nàng chỉ muốn nhìn Cảnh Khiêm ta chết thế nào sao?

Giọng nói của hần lạnh như băng.

Kiếp trước....

-Ta xin lỗi, Uyển nhi. Ta xin lỗi....Nhưng ta không yêu nàng được nữa. Nàng đi đi! Xuống đó chờ ta, ta sẽ tạ lỗi với nàng.

-Người....

Nhâm Uyển nhìn người trước mắt. Hần cũng như nàng, là một kẻ sống lại từ cõi chết sao?-Sau khi nàng chết, ta chôn nàng tại hoàng lăng, hạ táng nàng như ước nguyện của nàng. Nàng luôn muốn làm hoàng hậu. Phụ thân nàng muốn làm quốc trưởng, muốn lợi dụng ta hoàn thành ước nguyện của ông

ấy...Rồi ta cưới vợ khác. Nàng ấy cũng là đại tiểu thư như nàng, cũng có tham vọng nhưng không ngốc như nàng.

Nhâm Uyển rơi lệ. Nàng ngốc sao? Yêu hấn, hết lòng vì hấn, đó là ngốc nghếch sao?

-Cha nàng giả mạo di chiếu của Tiên đế, không phải để cứu nàng. Ông ta chỉ muốn giết ta, muốn loại trừ mối nguy hiểm cho Cảnh quốc. Hoàng huynh là người rất tốt trong mắt ông ấy. Nhưng cũng chính huynh ấy làm mất Cảnh quốc vào tay Lương vương.

Nhâm Uyển vẫn bất động. Cảnh Khiêm đưa tay vén bớt vài sợi tóc rối tung trên trán, mỉm cười:

-Dù thế nào, ta vẫn là người có lỗi với nàng kiếp trước. Kiếp này, nàng không muốn dây dưa cùng ta nữa. Nếu vậy, ta đã buông tha cho nàng, để Thừa tướng phủ được yên ổn rồi.

Hấn bước đến, vóc dáng cao lớn không bị che khuất bởi song sắt mà dường như càng tôn thêm vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt của hấn hơn.

-Nhưng nàng vẫn hận ta như vậy. Nàng muốn ta thân bại danh liệt. Nàng muốn nhìn ta chết. Uyển nhi à, ta cũng muốn sống. Lai sinh đã không còn trong thân xác này nữa. Đành phải phụ lòng nàng. ...

Bên ngoài có tiếng lao xao. Tiếng người tháo chạy. Tiếng gươm giáo. Rồi cửa phòng giam bị đẩy mạnh ra.

Một đám người mặc giáp trụ ủa vào. Thấy Cảnh Khiêm, cả bọn vội vàng quỳ xuống tung hô:

-Lục hoàng tử tha tội, chúng thuộc hạ đến chậm, khiến người phải chịu khổ.

-Ừ- Cảnh Khiêm cúi người ra khỏi ngục trước Nhâm Uyển đang hóa đá vì kinh ngạc. Hấn nhìn tên thủ hạ đang quỳ dưới đất, nhẹ nhàng:

-Tình hình sao rồi?

-Tâu hoàng tử, Mật viện đã hoàn tất việc tra xét. Thái tử vì muốn loại trừ ngài đã cho người giả mạo thư tín, giả nét chữ của ngài viết thư cho Lương vương. Đại tiểu thư hoặc là đã đánh cắp mật thư mang về dâng hoàng thượng để chuộc tội cho Nhâm phủ -Hấn ta dừng lại đôi chút, nhìn Nhâm Uyển- Hoặc là nàng ấy và Lương vương cấu kết, muốn hãm hại Lục hoàng tử trả thù hoàng thượng đối xử tệ với Thừa tướng phủ của nàng.

-Được rồi...

Cảnh Khiêm lại cười. Nụ cười âm áp tựa gió xuân.

-Nàng thấy đó, ngay cả một mưu kế nhỏ nhoi như vậy nàng cũng không đủ tinh táo để nhìn thấu, trách sao kiếp trước lại bị cha và chồng xem là công cụ như thế. Nếu nàng cùng đi với Nhâm thừa tướng, có lẽ sẽ thoát rồi.

Hấn dừng lại, nhanh như chớp tuốt gươm chìa vào ngực Nhâm Uyển, thần nhiên:

-Truyền lệnh xuống. Ta- Lục hoàng tử Cảnh Khiêm đau lòng vì bị huynh đệ hãm hại, đã có ý định buông xuôi. Nhưng Bát hoàng tử vì muốn cướp ngôi vàng đã hãm hại Thái tử, đầu độc hoàng thượng. Cảnh Khiêm ta đành phải “vì nghĩa diệt thân”, cứu rồi hoàng tộc. Nhâm tiểu thư cấu kết Thái tử, muốn hại chết ta. Nhưng nể tình Nhâm thừa tướng, ta tha cho nàng tội chết, chỉ phải chịu biệt giam suốt đời.

Hấn nghiêng đầu, nhìn Nhâm Uyển, lưỡi kiếm vờn qua chiếc cổ thon dài của nàng, chất thép lạnh như băng:

-Nàng không hiểu đâu Uyển nhi. Hoàng gia chúng ta sinh ra đã là tranh đấu. Kiếp trước ta thắng. Kiếp này cũng vậy thôi.

Hấn rời khỏi ngục tối. Ánh mặt trời bên ngoài chói sáng. Cảnh Khiêm dừng lại, hít một hơi dài.

-Hồi Lục hoàng tử...Thái tử đã lui đến Bình thành.

-Bát hoàng tử thua ở Sa Giang.

-Hồi Lục hoàng tử, phía Tây thành vừa xuất hiện một đạo quân. Là người của Lương vương điện hạ đến cứu viện triều đình. Đã san bằng Thủy Châu quan.

-Lui đi!

Cảnh Khiêm nhảy lên một con ngựa mới được dắt đến. Không có kẻ thù vĩnh viễn. Kiếp trước hấn chết dưới tay Lương vương thì sao chứ? Kiếp này có thể liên kết được, mỗi người vì mục đích riêng của mình cũng được, chỉ cần chung lợi ích cuối cùng đều có thể tạm thời hợp tác cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Trên Bàn Đàm Phán

Từ mạn Bắc, Thiết Hàn kéo quân về hợp cùng đội quân của Lục vương gia, đánh an mưu đồ nổi loạn của Bát hoàng tử ở Sa Giang.

Thái tử ở Bình thành bị Bát hoàng tử sai người hãm hại. Hoàng thượng ở kinh thành cũng bị Mai phi vì muốn tranh giành quyền lực mà dùng Ngũ thạch tán lâu ngày, sức khỏe càng ngày càng giảm sút. Tạm thời Cảnh Khiêm sẽ đảm nhận vai trò Nhiếp chính, cùng các đại thần giám quốc.

-Phụ hoàng, thần nhi đã cho mời Lương vương đến vùng Hạ Giang để thương lượng.-Cảnh Khiêm nhỏ giọng-Nơi đó vừa nằm trong tầm quan sát của Cảnh quốc, vừa không quá xa Đông đô. Phụ hoàng cứ yên tâm.

Cảnh đế gần như không còn khả năng nhận thức, cứ nằm yên trên giường bệnh.

Cảnh Khiêm thở dài.

Hắn không ghét phụ hoàng, nhưng cũng không cảm thấy mình bất hiếu. Thái tử đời trước đã là một minh quân, nhưng chỉ được thời gian đầu. Hắn cũng từng nghe lời phụ hoàng, hết lòng phò tá hoàng huynh.

Chuyện cũ- đã không muốn nhớ đến nữa. Đời này, Cảnh Khiêm sống một cuộc sống hoàn toàn mới. Những ưu phiền ngày trước, ân ân oán oán, cứ để trôi theo dòng nước. Chỉ có điều kiếp này phụ hoàng vẫn vậy. Phụ hoàng vẫn tin vào lời phán của Quốc sư về một thiên sát cô tình.

Thiên sát cô tình, giết cha đoạt vị. Nhưng người khiến phụ hoàng trở nên như vậy, đâu phải là hắn – Cảnh Khiêm.

Chuyện đã cũ, cũng không cần lập lại, cũng không cần nhớ đến. Cảnh Khiêm hắn, đang làm lại một con đường đi mới. Chẳng có lai sinh, chỉ một đường tới trước mà thôi.

-Chỉ cần phụ hoàng không chết, Thần nhi mãi mãi chỉ là Nhiếp chính. Đại hoàng huynh, Bát hoàng đệ có thể nào đi nữa, cũng là do tham vọng của họ thôi.

Hắn đến Hạ Giang, cùng đàm phán với Lương vương.

-Nhiếp chính vương điện hạ.

-Lương vương điện hạ.

Hai bên cùng thi lễ. Bầu không khí hòa hoãn hơn trước rất nhiều.

Phong Lễ ngồi ở vị trí giữa, bắt đầu mở văn bản. Cuộc đàm phán bắt đầu.

-Nhiếp chính vương điện hạ, chúng thần tử đã hỗ trợ trong việc dẹp yên nội loạn trong triều chính. Đã có tám vạn quân của Thiết tướng quân cùng hỗ trợ đánh tan thế lực của Bát hoàng tử. Thái tử cũng bị bắt giữ. Hiện nay Cảnh quốc đã ổn định tình hình. Nhiếp chính vương hoàn toàn khống chế được triều chính. Thỏa thuận trước đây của chúng ta cũng nên thực hiện.

-Ta đồng ý...Chỉ cần Cảnh Khiêm ta vẫn đảm nhận vai trò Nhiếp chính vương, ta sẽ không bao giờ xâm phạm Đông đô. Ta cũng trả vùng Hoa Bắc lại cho các người, hằng năm sẽ giúp Đông đô huấn luyện quân lính, cấp cho Đông đô một vạn bao giống, thông thương buôn bán. Đổi lại...đương nhiên là các vị phải ra sức hỗ trợ ta giữ gìn địa vị. Ta yên ổn, Đông đô cũng yên ổn.

-Vâng...Cảnh Khiêm luôn là một con cáo. Kiếp trước, Cáo bị khống chế, bị cắt đi đôi chân bởi những người nhất mà hắn luôn tôn trọng. Thẩm Hành Vân là người kết thúc đời hắn, nhưng người giết Cảnh Khiêm thực sự lại là kẻ khác. Kiếp này, hắn không có Nhâm Uyển bên cạnh song lại từ từ lộ ra móng vuốt, là một kẻ địch không thể chảnh dè chừng.

-Nhiếp chính vương vẫn đề hoàng thượng sống, thực sự là vì tình máu mủ, hay là còn cần một quân cờ?

Cảnh Khiêm không trả lời, chỉ đưa rượu lên môi. Lên ngôi cũng không hẳn là chuyện tốt, làm Nhiếp chính vương nhưng thu trọn quyền lực, lại không cần phải chịu đựng áp lực của ngôi báu vẫn hơn chứ. Phụ hoàng bất động trên giường bệnh song vẫn còn sống, Cảnh Khiêm giúp người Nhiếp chính vừa được tiếng là hiếu tử lại không bị người phi nhố vì hại cha, hại huynh đệ mà đoạt vị. Sau này hắn muốn lên ngôi cũng dễ dàng hơn.

Quan hệ của Đông đô và Cảnh quốc hiện tại chỉ cần Thẩm Hành Vân và Cảnh Khiêm còn nắm quyền sẽ trở nên khắng khít. Ta không thể phản bội người, người cũng chẳng thể hại ta nếu không muốn lưỡng bại câu thương.

-Trắc phi của ta trên danh nghĩa cũng là người của phủ Thừa tướng nên ta không muốn làm nàng khó xử. Chuyện của Nhâm thừa tướng...

-Ta hiểu- Cảnh Khiêm cười nhẹ- Thật ra ta vẫn luôn cảm phục Lương vương, có thể khiến một nha hoàn hết lòng hộ chủ như vậy trợ giúp ngài đưa Nhâm đại tiểu thư và phụ hoàng ta vào đây. Nàng ấy từ nay sẽ toàn tâm toàn ý với Lương vương, phủ Thừa tướng hoàn toàn không thể tác động đến nàng nữa. Chúc mừng Lương vương...

Thẩm Hành Vân nâng khê chung rượu. Để cho Hạ Phong Nghi thuyết phục Thanh Liên phối hợp diễn vở tuồng như vậy. Thư phản loạn của Cảnh Khiêm là thư thật, do chính tay Lục hoàng tử viết. Chỉ là hoàng đế vốn có lòng nghi ngờ trùng điệp, đương nhiên sẽ luôn nghĩ đến khả năng các con của

mình “nồi da xáo thịt”. Cảnh Khiêm bị bắt giam, sau đó là những tin tức liên tiếp về quân đội mà Thái tử và Bát hoàng tử giấu riêng bị lộ. Hoàng đế càng ngày càng bị chìm vào trong ảo giác mất gang sơn xã tắc, càng trở nên hồ đồ. Cảnh Khiêm quá hiểu rõ phụ hoàng hân. Đó cũng là hình ảnh của Thẩm Hành Vân kiếp trước. Hoàng đế đơn độc, chẳng tin ai, cũng chẳng được ai tin.

Cảnh Khiêm thành công thoát ra khỏi những nghi ngờ dấy binh làm loạn, cuối cùng là kẻ duy nhất trong hoàng tộc được xưng là hiếu tử. Lương vương hân cũng nhân cơ hội “làm một thần tử tốt”, cho người tiến công dẹp đi Bát hoàng tử, lập đại công, từ nay hoàn toàn làm chủ Đông đô, còn tạo ra thế “nuơng nhau mà sống” với Cảnh quốc. Chỉ hướng hân đời này rất nhỏ, chỉ mong muốn yên ổn cùng Thanh Liên và Lương vương phủ sống vui vẻ. Đông đô an toàn, Cảnh quốc cũng sẽ an toàn.

Vất vả lắm mới đi đến được bước này. Thủ đoạn gì cũng không quan trọng. Kết quả tốt đẹp là được rồi.

-Mời hai vị điện hạ kí vào hiệp nghị. Từ nay Đông đô và Cảnh quốc là bằng hữu, không ai xâm phạm ai, toàn tâm toàn ý hỗ trợ cho nhau.

Cảnh Khiêm và Thẩm Hành Vân xem lại bản hiệp ước, sau đó ký tên vào, đóng con dấu đỏ chót vào giữa. Hiệp ước đã thành.

Phương Lễ lẳng lẳng ra ngoài sau khi kí xong Hiệp ước. Bên ngoài đã có người chờ sẵn. Là một tử sĩ của Đông đô.

-Hạ lệnh cho người trong cung, hạ liêu được mạnh hơn cho Hoàng thượng. Ba ngày nữa, trước khi Nhiếp chính vương về Cảnh quốc, hoàng thượng cũng nên phải băng hà.

-Dạ...

-Thông tri cho Thiết tướng quân, Bình thành đã có người của ta ở đó, sau khi hoàng thượng băng hà, Nhiếp chính vương đau lòng quá độ vì Thái tử nhân tâm, quyết định khởi binh tấn công Bình thành. Còn đại công tử, âm thầm dẫn một vạn tinh binh đội sẵn ở Đông quan, khi Thiết tướng quân thắng trận ngay lập tức dẫn đường mượn cơ truy đuổi tấn công Đông Bình ngay.

-Dạ...

Thời đại nào cũng vậy, muốn hòa bình phải dùng chiến tranh trấn áp. Phương Lễ chỉ cần Đông đô yên ổn, còn những vùng đất khác dù có chiến tranh, nội loạn, dân chúng lâm than đi nữa cũng không phải là điều hấn bận tâm.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Đẳng Sau Những Mưu Toan

Trong căn phòng nhỏ của Thanh Liên tại Đông đô, Hạ Phương Nghi bước vào phòng, cúi đầu:

-Mời nương nương dùng bữa sáng.

-Vâng...

Thanh Liên không phải trải qua thời gian nghén như nhiều thai phụ khác. Nàng mồm mỉm hơn trước, làn da mịn màng như mỡ đông. Bàn tay nhỏ nhắn đang mãi mê luồn kim, xe chỉ may cho xong bộ đồ cho trẻ con.

-Nương nương cũng nên nghỉ ngơi đi. Đừng bắt đôi mắt làm việc nhiều quá!

-Ta biết rồi...

Thanh Liên ngừng tay, sờ nhẹ lên bụng mình.

Nàng đã gạt tiểu thư. Đã phụ tiểu thư. Bởi vì tiểu thư đã phụ nàng?

Không phải, Thanh Liên không trách Nhâm Uyển. Nàng ấy có trách nhiệm của mình. Thanh Liên cũng từng như vậy. Nàng cứ nghĩ mình trở lại là có thể thay đổi được nhiều thứ. Bù đắp cho Thiết Hân.

Nhưng nàng cũng chỉ là một sinh linh nhỏ bé. Trọng sinh thì sao? Số phận luôn xoay chiều, không đứng yên một chỗ cho những kẻ đã biết về nó thỏa sức làm theo ý mình.

-Nương nương dùng bữa đi!

Hạ Phương Nghi bưng lên vài món điểm tâm thích hợp cho thai phụ. Thanh Liên cảm kích ngẩng lên:

-Cảm ơn Phương Nghi tỷ.

-Nô tỳ không dám.

Thanh Liên vốn không tưởng tượng được, một người nghiêm túc, lúc nào cũng lạnh nhạt, gặp chuyện cũng không loạn như Phương Nghi tại sao lại là một đôi với Phương Lễ được? Cuộc sống của hai người sau này chắc sẽ rất đặc sắc đây?

Khẩu vị cũng không nhạt thêch như trước nữa, Thanh Liên ngon miệng hơn, ăn được nhiều hơn.

-Phương Nghi tỷ...

Một cái bóng thấp thoáng trước phòng, trang phục đen tuyền. Phương Nghi hiểu ý, cúi người:

-Nương nương cứ dùng bữa, nô tỳ xuống khó phòng xem việc may y phục cho phủ đã xong chưa?

-Tỷ đi đi! Ta sẽ dùng hết bữa mà.

Hạ Phương Nghi cũng từng tham gia tử sĩ. Tuy nhiên, nàng không học võ nghệ. Sư phụ từng nói, người như Phương Nghi thích hợp làm gián điệp hơn. Một gián điệp xinh đẹp, có cốt cách của vương giả trời sinh.

Vương giả gì chứ? Cũng chỉ muốn sống sót thôi.

-Chuyện gì?

-Tin từ kinh thành truyền đến. Lục hoàng tử bị người ta vu oan, hiện đã minh oan, trở thành nhiếp chính vương. Vương thượng và Thiết tướng quân trợ giúp Nhiếp chính vương giám quốc, diệt Thái tử, diệt Bát hoàng tử nổi loạn. Đông đô được chính thức tách thành vùng tự trị. Lục hoàng tử còn hỗ trợ hạt giống cho chúng ta.

-Phương đại nhân có thư về không?

-Đại nhân có thư cho tỷ.

Phương Lễ gửi thư cho nàng, thư có bìa màu trắng là công vụ, thư có bìa màu hồng thường bày tỏ nhớ nhung.

Nhớ nhung?

-Phương Nghi tỷ...

Lập Huệ dường như thấy đôi má Phương Nghi đỏ lên. Bềnh sơn mỹ nhân cũng biết đỏ mặt sao?

Hạ Phương Nghi nhận bức thư màu trắng, để lá thư màu hồng phả vào trong lồng ngực. Tim nàng đập mạnh hơn vài nhịp. Chỉ vài nhịp thôi.

-Nghi nhi, lương thực sắp đưa đến Đông đô. Đợt đầu nàng cùng Đại công tử nhận lấy, tiến hành gieo trồng ngay trước khi mùa lạnh tới. Sau khi chúng ta tấn công Đồng Bình, những chuyến hàng sau kiểm tra kỹ lưỡng chút.

Phương Lễ muốn đánh Đồng Bình? Trước đây, chỉ cần hòa bình là được. Nhưng giờ đã có hòa bình cùng Cảnh quốc thì phải nhanh chóng củng cố thế lực. Chiến thắng Đồng Bình sẽ củng cố vững chắc nền hòa bình lâu hơn. Trận này vốn phải đánh ngay trong lúc Đông đô vẫn còn danh nghĩa liên kết cùng Cảnh quốc. Đồng Bình phản kháng cũng được sẽ khiến Cảnh quốc vất vả thời gian dài, lo kẻ đối phó. Không phản kháng thì thừa cơ chiếm vài tiện nghi, thể hiện sức mạnh của Đông đô.

-Hạ cô nương!

Thẩm Hành bước ra. Trên tay cũng có một bức mật hàm.

-Đại công tử...

-Ngày mai Cảnh quốc đưa giống đến. Ta mới nhận được thư của đệ đệ.

-Vâng...Phương tham mưu cũng mới có thư cho nô tỳ. Đợt đầu chúng ta không cần kiểm tra giống, cứ trồng theo hướng dẫn thôi.

-Ừ.

Trong quá trình ra ngoài trong lớp vỏ thương buôn cùng Phương gia, Thẩm Hành đã học được không ít. Tại một tiểu quốc kia, đột nhiên nhận được trợ giúp của nước láng giềng. Đó là một loại hạt giống có năng suất cao. Tiểu quốc trồng loại hạt giống kia, bội thu, còn bán ra ngoài. Nhưng từ đó họ gần như phụ thuộc vào quốc gia kia, chờ được cung cấp hạt giống. Rồi có năm nhận được hạt giống không tốt, mùa màng thất bát. Từ đó, tiểu quốc kia biến mất, trở thành một phần của Đại quốc kia.

Có lẽ Phương Lễ cũng nghĩ đến khả năng này rồi.

-Đội hạt giống đến, chúng ta cứ như lời Phương tham mưu đã dặn dò. Đội đệ đệ về rồi tính tiếp.

-Tuân lệnh.

Thẩm Hành nhìn vào bên trong Lương vương phủ. Âm mưu và toan tính. Một môi thực sự mệt mỏi lắm rồi.

-Cô nương cũng đừng quá để tâm đến chuyện của bọn đàn ông chúng tôi. Khi Phương tham mưu về, ta sẽ nói với đệ đệ, cho hai người nhanh chóng thành hôn.

-Vâng...

Hạ Phương Nghi lại cúi người tạ lễ. Thẩm Hành không nói gì nữa, từ tốn bước vào trong.

Đã có không ít người rót vào tai hắn, chuyện Thẩm Hành là Đại công tử của Lương vương phủ. Đáng lẽ phải là người thay thế phụ vương, đảm nhận vị trí Lương vương, trị vì Đông đô.

Người đã bao năm sống trong bóng tối. Vì ai Thẩm Hành phải cố sức hiển lộ tài năng, đánh lạc hướng chú ý của người vào mình, để người khác không nhớ đến Lương vương phủ còn có một vị công tử khác chỉ biết ăn chơi!

Phụ vương, mẫu phi từ khi Thẩm Hành còn nhỏ đã dặn hắn phải chiều cố đệ đệ. Hắn chỉ có một đệ đệ duy nhất, kẻ mà khi mới chào đời đã có “hào quang bao quanh Lương vương phủ”. Là kẻ tài năng vượt bậc, ngàn năm có một của phủ Lương vương theo dự đoán của một đại bốc sư đại tài.

Đệ đệ còn quá nhỏ, chỉ mới là một đứa trẻ còn bú sữa, Thẩm Hành là huynh trưởng, càng phải cố gắng bảo bọc che chở em mình. Dù cả đời sống trong bóng tối cũng không sao.

-Đại ca...

-Ngốc tử.

Đứa trẻ luôn bị dự đoán là tài năng vượt bậc, uy hiếp hoàng gia đẩy trong mắt Thẩm Hành cũng chỉ là một đứa nhóc. Gào khóc hoảng loạn, cố gắng cứu đại ca, nguyên rủa những kẻ muốn hại đại ca mình.

Ngốc tử, muốn đời là ngốc tử mà.

-Đại ca...

Giọng trong trẻo của Thanh Liên cất lên. Thẩm Hành đã bảo nàng gọi mình như vậy. Rất có không khí gia đình.

-Đệ muội đa lễ, sáng đi dạo à?

-Dạ, đại ca!

Tên đệ đệ nhỏ xíu ngày nào leo đèo theo sau đại ca là hắn giờ đã sắp làm cha. Đứa trẻ lớn lên mong sẽ là một đại ca tốt, giống như Thẩm Hành đã che chở, yêu thương Thẩm Hành Vân suốt đời thơ ấu.

-Đi một lát rồi về đi nhé. Nắng sớm có lợi cho sức khỏe, nhưng nắng buổi trưa thì không đâu.

-Dạ...

Thẩm Hành cười nhẹ, bước về phòng.

Gần như mọi yếu tố cần thiết đều đã đủ. Đệ muội dịu dàng, đệ đệ yêu thương nương tử, vì nàng bỏ cả giang sơn.

Trong căn phòng nhỏ dành riêng cho Thẩm Hành, đang có ai đó đang ngồi. Chiếc áo xanh thẫm, mái tóc dài đen óng thả sau lưng.

-Cuối cùng ngài đã chờ được. Chúc mừng ngài...

-Cảm ơn ngài...

Thẩm Hành nghiêng người. Đã gặp không ít kẻ buôn bán, nhưng kẻ này là kẻ duy nhất kiên trì với khách hàng của mình như vậy, đợi đến nghìn năm cho một thỏa thuận chẳng biết sẽ mang đến lợi ích gì cho hắn ta.

-Thai vị ổn định. Số phận thai nhi cũng đã được nghịch chuyển, không sinh ra trong gia đình hoàng tộc nữa. Dù là thiên sát cô tinh nhưng bản thân hắn cũng có một người cha mang mạng số đó, lại còn dám nghịch thiên chuyển mệnh, trọng sinh làm lại cuộc đời. Mẹ hắn cũng thế, bỏ cả mấy mươi năm dương thọ, quay lại trả ơn. Đây là một đôi cha mẹ không chịu sự chi phối của vận mệnh, đều đã trọng sinh một lần, rất lý tưởng.

-Vâng...

-Thai nhi sinh ra mệnh cứng, có thể hóa giải nhiều kiếp số. Nương theo hấn, cả đời an ổn. Thêm phụ mẫu che chở, điều kiện quá lý tưởng rồi.

-Đúng vậy...

-Ta cũng từng thỏa thuận với hấn. Ngài yên tâm. Ta hoàn toàn có thể khiến hấn cam tâm tình nguyện. Muôn ngàn năm chịu khổ, cuối cùng cũng được giải thoát rồi.

-Cảm ơn ngài...

Thẩm Hành cúi đầu lần nữa để cảm tạ. Ngàn năm đứng là không uống. Cố nhân cũng sắp giải thoát khỏi mệnh số trắc trở, không cần làm một chiến quý, lúc nào cũng vui mình trong máu tanh.

-Thỏa thuận của chúng ta mong ngài nhớ. Nếu ta khiến Chiến quý đại nhân siêu sinh tịnh độ, lại sinh một kiếp, ngài sẽ trả cho ta đúng giá mà chúng ta đã nói trước kia.

-Ta nhớ, đương nhiên nhớ -Thẩm Hành phát nhẹ tay áo – Dù lâu lắm ta không còn làm việc ấy, vẫn vì ngài đã bỏ cả ngàn năm chờ đợi mà hoàn thành ước nguyện. Rất cảm ơn ngài. Cảm ơn ngài...

Những sợi tóc đen của Lam Mặc bông bông theo gió. Hấn cũng đã đeo đuổi giấc mơ này cả ngàn năm, cuối cùng cũng đã sắp hoàn thành, sắp sửa hoàn thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện: Cổ Nhân

Thẩm Hành- Thẩm đại công tử của Lương vương phủ, vốn đã chết rồi.

Sau khi nghĩ rằng mình bị phản bội, đã một dao đâm thẳng vào tim. Chết vì không thể tự tay mình giết đệ đệ ruột, người mình hết lòng tin tưởng, yêu thương.

Khi Thẩm Hành gục xuống, có một sự thay đổi lớn.

Ngàn năm trước, Hồ tộc và Yêu giới phát động cuộc chiến lớn. Hồ vương đánh mang con trai mới sinh vài tháng tuổi, giấu xuống Nhân gian trong hình dạng một con hồ ly nhỏ. Càng bình thường càng tốt, chỉ mong nó yên ổn lớn lên.

Hồ ly nhỏ không có sức phản kháng, phải kiếm ăn từng bữa. Nó gặp Chiến quý, lúc đó cũng chỉ là một con quý bé xiu, xấu xí. Con quý nhỏ đó trên tay cầm một miếng thịt, thấy hồ ly đói là đã cho hồ ly một miếng. Hai kẻ không thân thích, từ đó nương tựa vào nhau.

Sau này, hồ ly bị bệnh, con quý nhỏ ra ngoài tìm thức ăn về dứt cho nó. Ở hang động, Hồ vương đón con về.

Hai phương trời cách biệt. Hồ ly tiếp nhận tu luyện, đạo hạnh ngày càng cao, trở thành Hồ vương cao quý. Con quý nhỏ sống bơ vơ, bữa nó bữa đói, cuối cùng cũng đã theo hầu quý, nghe nói còn hợp thể với một tên nô lệ sống sót sau trận chiến. Nó dần trở thành Chiến quý, con quý của thời chiến, vạn kiếp không được siêu sinh.

Hồ vương rời Hồ tộc, tìm đến nhân gian ngay lúc Thẩm Hành trút hơi thở sau cùng. Linh hồn bay lên, nhìn đệ đệ mình đau khổ, cũng đau không kém vì hai huynh đệ đều bị người ta sắp đặt ở một ván cờ.

-Kiếp sau, nếu người đầu thai sẽ được tiếp tục tái duyên cùng Lâm Yên, nối tiếp duyên kiếp này. Còn không thì có thể tìm một thân xác ký hồn khác, sống cho xong hai mươi năm dương thọ còn lại của người.

Thẩm Hành nhìn Lâm Yên, cũng đã là một u hồn trong cõi khác. Bỏ lỡ cơ hội đầu thai, kiếp sau sẽ không thể cùng nàng giai lão bạc đầu. Kiếp này dù sao cũng là hấn đã nợ nàng. Nợ rất nhiều.

Hồ vương cùng Thẩm Hành lập ra một giao ước. Hồ vương có pháp lực cao nhưng không muốn tùy tiện chiếm giữ thân xác của người khác. Hấn cần một lớp bọc ngoài để ở lại nhân gian tìm kiếm cố nhân. Thẩm Hành cần người chăm sóc đệ đệ mình. Thẩm Hành Văn nhìn đại ca vì mình mà chết, chắc là sẽ rất thương tâm.

Khi lập xong thỏa thuận, Hồ vương đã định nhập vào xác Thẩm Hành, tỉnh lại sau ba ngày nhập quan. Nhưng...

-Hồ vương đại nhân.

Hồ tộc không xa lạ gì với Lam Mặc. Hắn là một kẻ buôn bán lì lợm nhất. Mấy ngàn năm vẫn luôn bám lấy Hồ tộc, đặc biệt là Hồ vương các đời để hoàn thành tâm nguyện của mình.

-Ta có thể giúp ngài hoàn thành tâm nguyện. -Lam Mặc nhìn thân xác con người Hồ vương đang khoác lên, nghiêm túc lên tiếng -Gia gia ta từng nói, Chiến quý chỉ có thể chết khi hắn cam tâm tình nguyện. Cam tâm tình nguyện thì chắc là có, nhưng không phải muốn chết thì chết. Gia tộc ta có một vu thuật, dùng máu của chúng ta dẫn xuất bài chú, dẫn được linh hồn bất cứ sinh vật nào vào cõi u linh.

Nửa tin nửa ngờ, nhưng gia tộc Lam Mặc đã có tiếng tăm trong tam giới. Hậu duệ Lam Mặc chưa bao giờ thất bại trong một thỏa thuận nào, chỉ cần hắn đã muốn khách ký tên.

Hồ vương đồng ý thỏa thuận. Nhưng điều mong muốn không chỉ là Chiến quý có thể siêu sinh. Chiến quý có thể như mọi linh hồn bình thường khác, được đầu thai làm lại, có cha có mẹ thương yêu. Như lời con quý con từng nói để an ủi Hồ vương thất thế năm nào.

-Chuyện này hơi khó. Chiến quý không phải là chiến thần. Muốn hắn tan biến thì còn có thể, siêu sinh rồi đầu thai làm người, quả thật cũng hơi khó cho tiểu nhân rồi.

Hồ vương thở dài. Cổ nhân càng lúc càng sa vào vũng lầy không lối thoát, hắn cũng lực bất tòng tâm. đành phải dùng thân xác con người tìm kiếm cổ nhân, có thể hỗ trợ cho hắn ta một mối nhân duyên cũng được, để người cũ không buồn, có thể vui vẻ một quãng đời ở nhân gian.

-Không phải là không có cách. Chỉ là...

Hồ vương quay lại. Ánh mắt Lam Mặc sáng lên:

-Tiểu nhân biết, Hồ tộc có một loại năng lực bí ẩn, có thể lui ngược thời gian, giúp người trọng sinh. Tiểu nhân có khá nhiều khách hàng dù chết vẫn còn lưu luyến nhân giới. Người giúp vài người trọng sinh lại... Tiểu nhân giúp người nhìn một chút, tìm người thích hợp. Một nam bằng lòng trả giá bằng thứ mà hắn đeo đuôi cả đời, một nữ lương thiện, có nhiều công đức, bằng lòng đánh đổi lại sinh hạnh phúc. Hai người đó kết hợp, tìm thêm một đứa trẻ vừa thông minh cơ trí, lại có mệnh số thiên sát có tình làm con đầu lòng. Tất cả yếu tố đó sẽ giúp che chở cho Chiến quý khỏi mệnh ngàn năm đơn độc, có thể trở thành người, bình an sống đến cuối đời.

Một vụ làm ăn mất nhiều công sức. Không chỉ một mà có rất nhiều số phận sẽ thay đổi. Nhưng cũng không có gì quan trọng. Điều Hồ vương cần chỉ là bình an của cổ nhân là đủ. Dù sao Thiên mệnh cũng liên tục xoay quanh đời sống vạn vật, dù có làm đảo lộn nó chẳng phải sẽ càng thú vị hơn sao?

*Chắc mọi người còn nhớ, Lam Mặc có một khách hàng lớn phải không? Khách hàng lớn đây nè.

*Trọng sinh đều phải có lý do nào đó. Đầu phải ai tự đứng được hơn người khác, sống thêm một lần nữa. Họ đều phải đánh đổi, cuộc sống không thể như kiếp trước. Lành hay dữ, tốt đẹp hay xấu xa đều do cách của họ đối diện với biến cố đời mình, có phải không?

Truyện có rất nhiều nhân vật trọng sinh. Nhưng không phải là trọng sinh...lãng xẹt. Nghe than thở đủ quá nên phải đem ngoại truyện ra làm trước. Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Sinh Con

Ba tháng sau...

Trên đồng ruộng, đông đảo dân chúng đều hồ hởi bởi vụ mùa năm nay trúng lớn. Họ còn vui hơn bởi Thiết tướng quân đã thắng lớn ở Đồng Bình. Người Đông đô cũng từng là dân Cảnh quốc, vẫn nhớ cái nhục mỗi lần Đồng Bình quấy phá. Giờ chúng ta thắng thế, đương nhiên là việc vô cùng đáng tự hào.

-Nàng đi cẩn thận...

Thẩm Hành Vân nâng niu Thanh Liên từng chút một. Bào thai càng lúc càng lớn dần trong bụng. Có thể chính là đứa con kiếp trước cùng với hắn trọng sinh đến thế giới này.

-Thiếp khỏe lắm. Người cứ yên tâm.

Thanh Liên cười hạnh phúc. Nữ tử được tướng công thương yêu, chăm sóc thời kì thai nghén có mấy ai. Huống gì đó lại là Vương thượng của Đông đô.

-Nàng đừng y y sức khỏe. -Thẩm Hành Vân nghiêm mặt – Đại phu nói, thai đầu thường sinh sớm.

-Dạ...

Đại phu cũng đã lưu ý điều đó với Thanh Liên. Nàng luôn chú tâm theo dõi phản ứng của cơ thể mỗi ngày, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hết thảy, chỉ chờ ngày đưa trẻ chào đời thuận lợi. Chỉ cầu con khỏe mạnh, bình an là đã đủ lắm rồi.

-Vương thượng...Có quân tình cấp bách.

Đồng đô chưa thật yên ổn, vẫn phải tiếp tục nghe ngóng tin tức mọi nơi thường xuyên. Tuy nhiên, sau khi chiến thắng Đồng Bình, rất ít nơi dám khuấy động can qua với Đồng đô. Bình yên sẽ kéo dài trên mảnh đất tươi đẹp này.

-Người cứ đi đi. Thiếp ổn mà.

Như để phản đối, bụng của Thanh Liên đau nhói. Con đau không chỉ thoáng qua mà còn kéo đến từng cơn, khiến nàng mất thăng bằng, suýt ngã, may mà Thảm Hành Vân nhanh tay đỡ được nàng.

-Sao vậy, nàng sao vậy?

Bụng đau nhói, càng lúc càng dữ dội. Mồ hôi trên trán Thanh Liên túa ra, rịn đầy trên trán. Nàng cắn nhẹ môi, ngược mặt lên nhìn Lương vương:

-Thiếp, có lẽ...có lẽ sắp sinh rồi. Sắp sinh rồi...

Thảm Hành Vân ngăn người trong thoáng chốc rồi cũng nhanh chóng phản ứng. Hắn vòng tay đỡ lấy nàng, nhanh chóng gọi người:

-Gọi người, gọi bà mẹ. Nói là nương nương sắp sinh rồi.

-Dạ...

Người thừa kế của Lương vương ra đời là việc lớn. Lương vương phủ nhận nhíp hân. Các nha hoàn không dám chậm trễ, vội vàng vàng vàng báo tri. Có một bà mẹ chính và ba người khác cùng hỗ trợ. Lệnh Lương vương hạ xuống, mọi việc đều phải chú ý an toàn của trác phi.

-A!

Bên trong tiếng Thanh Liên rên rỉ, sau đó là hét lên thất thanh, khiến Lương vương cũng hoảng kinh. Hắn xông đến trước, giọng run run:

-Chuyện gì, có chuyện gì? Thanh Liên xảy ra chuyện gì?

-Vương thượng bình tĩnh -Phượng Lễ kéo hắn lại, trấn an- Nương nương đang sinh, người không nên làm phiền bà mẹ, nóng ruột cũng chẳng có nghĩa gì.

-Người thừa kế của nương nương của người trong đó gào thét, xem người có bình tĩnh được hay không?

-Vương thượng...

Thảm Hành Vân vừa tới, nhìn thấy vẻ nóng vội của Lương vương cũng không khỏi nóng ruột. Nhưng hắn cũng hiểu, đây là giây phút nguy hiểm, không thể để người trong phòng phải phân tâm.

-A!

Bên trong lại vang lên tiếng la của Thanh Liên thêm lần nữa. Thảm Hành Vân đã không thể kìm chế. Hắn giằng ra khỏi mọi sự khống chế, vội vàng chạy đến bên phía cửa phòng.

-Oe....oe...

Có tiếng khóc, rất nhỏ. Trong phòng, Phượng bà bà đã trải qua bao nhiêu khoảnh khắc đỡ đẻ cũng không khỏi hoảng hốt trước tình thế đang diễn ra.

-Người đâu, mau tìm thêm đại phu hỗ trợ. Nhanh lên!

Thảm Hành Vân lạnh cả tay chân khi nghe câu nói của bà mẹ. Hắn không chờ được nữa, tông cửa xông vào.

-Chuyện gì, nương nương sao rồi? Liên nhi...

Trên giường vẫn còn hỗn loạn. Chiếc chăn trắng đẫm những giọt máu tươi. Phượng bà bà thấy Lương vương xông vào cũng vội vàng thi lễ, sắc mặt xanh mét thật khó coi.

-Vương thượng tha lỗi, nương nương sinh khó. Mời ngài...

Máu chảy không ngừng sau khi sinh nở, Phượng bà bà đã từng gặp. Nhưng đây là trác phi được ngàn vạn sủng ái, độc chiếm Lương vương phủ, nàng ấy có mệnh hệ gì, bà không dám hình dung đến hậu quả xảy ra.

-Mau mau đưa nó ra ngoài -Thái vương phi cũng vừa đến, thấy con trai xông vào phòng liền vội vã ra lệnh – Có đại phu, con đừng làm loạn nữa. Nhanh chóng ra ngoài.

Sống lưng Thẩm Hành Vân lạnh toát. Kiếp trước, hoàng hậu sinh nở, hấn vốn không quan tâm lắm, cũng chỉ đến thăm khi nàng đã ổn. Nghe nói hoàng hậu đã phải nhặt mạng từ Quý môn quan, hấn cũng chỉ nghĩ là do nàng muốn có nhiều hơn sự quan tâm của mình nên mới cho người nói thế. Nhưng bây giờ nghĩ lại, mệnh Thiên sát cô tình không phải là khắc cha, khắc mẹ, khiến những người cạnh mình luôn phải đối diện cùng nguy hiểm hay sao?

Tiếng oe oe bên cạnh vang lên một lần nữa. Như tiếng một con mèo nhỏ, hoàn toàn không như hình dung về một đứa trẻ khỏe mạnh của Thẩm Hành Vân.

Đứa bé được nha hoàn bồng trên tay đỏ hỏn, sắc mặt tím tái, rõ ràng cũng không khỏe mạnh gì. Nó cũng chỉ nhắm mắt, oe oe vài tiếng rồi im bất. Người cũng bé xú, đôi mắt nhắm nghiền, thỉnh thoảng mới hé miệng bật thành tiếng kêu rên.

Thẩm Hành Vân lại nhớ đến lần thỏa thuận giữa mình và kẻ tu đạo bí ẩn ở kiếp trước. Tim hấn đau buốt, cảm giác bất lực tràn ngập trong lòng. Quả thật khi yêu thương một ai thật khó. Thanh Liên gặp nguy hiểm, đầu Thẩm Hành Vân đã trống rỗng. Giang sơn một mảnh, có nghĩa gì nếu chẳng có nàng?

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thâm Tình

Khi Thanh Liên tỉnh dậy, cơ thể vẫn còn đau nhức. Chân thì như nhũn ra, nằm cũng khó khăn.

Bên cạnh nàng là gương mặt hốc hác, lún phún râu của Thẩm Hành Vân. Thấy Thanh Liên mở mắt, hấn vô cùng mừng rỡ, vội gọi người ngay:

-Người đâu, mời đại phu. Nói nương nương đã tỉnh. Nàng tỉnh rồi.

Gần hai ngày Thanh Liên mê man trên giường là Thẩm Hành Vân gần như thức trắng. Hấn canh giữ từng hơi thở, cứ thỉnh thoảng lại đưa tay lên mũi, kiểm tra nhịp thở của nàng.

-Tướng công...

Thanh Liên từng nghĩ, thân phận cả hai khác biệt. Hấn rồi sẽ có những phi tử khác. Không nên hy vọng quá nhiều về tình cảm của một người đàn ông, đặc biệt là người sinh ra trong hoàng tộc, kiếp trước lại đứng trên thiên hạ. Nhưng kiếp này, người đàn ông đó là của nàng, toàn tâm toàn ý vì nàng.

-Thiếp đau lắm. Vẫn còn thấy rất đau...

Lâu lắm rồi, Thanh Liên không có ai để mà nũng nịu như vậy. Người đàn ông này đau lòng vì nàng, thực sự thương yêu nàng. Ít ra là trong lúc này...

-Đau lắm à? Nàng mới sinh xong, còn yếu lắm. Đại phu kê toa, Phương Nghi đã đi sắc thuốc rồi.

Sinh con? Thanh Liên như quên hết mọi đau đớn, vội bật người, nồn nóng hỏi Thẩm Hành Vân:

-Con....con đâu? Con của thiếp đâu?

Thẩm Hành Vân khựng lại. Hấn không muốn làm nàng thất vọng. Nhưng đứa bé kia...

-Con sinh ra hơi nhỏ, phải được chăm sóc đặc biệt. Mẫu phi đã tìm nữ mẫu chăm sóc cho con rồi.Nàng...

-Không được -Thanh Liên rướn người dậy- Thiếp muốn nhìn con, con của thiếp...Chàng cho Phương Nghi tỷ mang con đến cho thiếp nhìn với. Thiếp sẽ nghe lời đại phu, cố gắng uống thuốc. Nhưng phải để thiếp nuôi con chứ! Tướng công, thiếp muốn nuôi con. Thiếp muốn cho con bú....Tướng công...

Ngực Thanh Liên đang căng tràn sữa mẹ. Con của nàng vẫn chưa được bú những giọt sữa đầu tiên. Thanh Liên xuất thân từ gia đình dân dã. Nàng không quen việc để con cho người khác chăm sóc. Thanh Liên ganh tỵ. Nàng sợ con sẽ không nhớ mình là mẹ. Nàng không muốn san sẻ tình thương của con cho người khác, không muốn con nâng xem người khác thân thiết hơn mẹ ruột. Nàng không...

-Liên nhi à, con...

Kiếp trước, Thái tử khi ra đời đã được đoán mệnh “Thiên sát cô tình”, khắc cha, hại mẹ. Hoàng hậu sinh khó, cũng như Thanh Liên bây giờ, vất vả lắm mới nhặt được mạng từ Quý môn quan. Sau đó Thái tử được các nữ mẫu nuôi lớn, thỉnh thoảng mới đến thỉnh an hấn và hoàng hậu.

Hoàng hậu sau khi biết con mình là Thiên sát cô tình thì cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Nhưng nàng ít khi hỏi đến Thái tử, cũng hạn chế việc triệu kiến hấn. Tuy sau này hoàng hậu và gia tộc dốc nhiều sức lực để bảo vệ ngôi Thái tử song đều là vì cùng cố thế lực, hoàn toàn không phải bởi tình thương.

Miệng nàng lúc nào cũng phủ nhận mệnh “Thiên sát cô tình” của Thái tử, nhưng với con lại không dám giấu giếm, sợ con trai như lời tiên đoán “khắc cha, khắc mẫu thân”.

Ngày sinh tháng đẻ của con trai sau khi ra đời đã được mẫu phi mang đến bốc sớ xem quẻ. Không ngoài dự đoán, cũng là lời nói cũ: Mệnh cứng rắn, có thể làm hại người bên cạnh. Mệnh số đơn độc, trưởng thành có thể đứng đầu thiên hạ nhưng vô duyên với người thân.

Thẩm Hành Vân không sợ lời phán “thiên sát cô tình” gì đó. Dù sao hấn cũng đã trọng sinh một kiếp, nhưng Thanh Liên nàng... Nàng sinh khó, gần như trở về từ cõi chết. Hấn không thể không lo sợ... Con trai dù sao cũng có thể giao cho những nữ mẫu có kinh nghiệm nuôi dưỡng. Thanh Liên không cần giấu giếm quá nhiều.

-Tướng công, con đâu?

-Nàng ngoan ngoãn tịnh dưỡng. Ta...

-Thiếp muốn gặp con. Chàng cho thiếp gặp con đi!

Giọng Thanh Liên càng lúc càng gấp gáp. Nàng cảm thấy bất an trước thái độ có vẻ lạ lùng của Thẩm Hành Vân. Phụ nữ sau khi sinh không thể quá xúc động được, nhất là mới bị băng huyết suýt chết. Hạ Phương Nghi bưng thuốc lên, nghe thấy câu chuyện, vội vàng tiến lên:

-Nương nương yên tâm. Tiểu vương tử đang ngủ, một lát nữa khi người thức dậy nhũ mẫu sẽ ẵm đến cho nương nương nhìn mặt.

-Vậy sao? Cảm ơn Phương Nghi tỷ...

Thẩm Hành Vân trở nên thụ động. Cũng không thể cho con rời mẹ, nhưng nói với nàng con trai có mệnh cứng rắn” thiên sát cô tình” thì càng không nỡ. Đứa bé sinh ra đã ốm yếu, thôi đành để mặc cho số mệnh, đợi nàng ra tháng sẽ tính sau.

Lúc này, tin Lương vương có hậu duệ đã về đến Cảnh quốc. Hoàng đế chỉ còn vài hơi tàn trên giường bệnh. Lục hoàng tử vẫn tận hiếu, hầu hạ bên giường.

-Nhiếp chính vương, tin từ Đông đô đưa đến...

Thẩm Hành Vân có con trai nối dõi, tương xứng chắc thêm vương vị. Nhưng đứa bé lại mang mệnh “thiên sát cô tình”, cao quý lắm nhưng cũng có thể cô độc đến cuối đời.

-Hoàng thượng không còn nhiều thời gian nữa. Điện hạ có thể sẽ kế vị. Thời gian này không nên gây chuyện với Đông đô.

-Ta cũng chẳng hứng thú khuấy lên vùng nước đục đó làm gì. Nhưng cũng nên để Thẩm Hành Vân bận rộn một chút. Hấn yêu thương nàng ấy như vậy, để hấn dành thời gian an ủi trắc phi của mình thay vì nghĩ thêm chuyện đối phó Cảnh quốc, vẫn tốt hơn có phải không?

Mỗi người đều có điểm yếu. Kiếp này Thẩm Hành Vân yêu thương Thanh Liên sâu đậm. Người có thể quấy rối tâm trí hấn, cũng chỉ là nàng ấy mà thôi.

-Cho thêm người phao tin, trắc phi sinh con có mệnh “khắc cha, khắc mẹ, khắc cả người thân. Ai liên quan đều dễ xảy ra chuyện. Nếu được thì làm thêm vài hành động phá hoại ở Đông đô, phao tin đồn trong dân chúng. Liên quan đến lợi ích bản thân, họ sẽ có chút hành động. Chúng ta chờ xem thôi.

-Dạ, nhiếp chính vương...

Bên trong, một tràng ho dữ dội của hoàng đế kéo đến. Cảnh Khiêm đứng dậy, chỉnh lại áo, lại cất bước vào trong...

...Thanh Liên lần đầu tiên được ôm con là ba ngày sau khi tỉnh lại. Tình trạng của nàng theo đại phu xác nhận là đã khá hơn nhiều, sắc mặt cũng hồng hào hơn. Nhưng đứa bé thì không được như vậy. Nó rất nhỏ, nhắm mắt thiêm thiếp, tiếng khóc nhỏ như tiếng mèo kêu.

-Con...con sao vậy? Tướng công, con bị làm sao?

Nhóm nhũ mẫu quỳ dưới đất. Tiểu công tử quá yếu, không chịu bú sữa, hay có bú cũng chỉ qua loa vài cái. Các nàng phải vắt sữa ra rồi dứt, nhưng tình hình chẳng cải thiện mấy, công tử bị trớ, có lúc còn phun hết phần sữa đã bú ra.

-Nương nương đừng lo lắng- Hạ Phương Nghi vội trấn an- Tiểu công tử sinh khó, sức khỏe không tốt lắm. Nhưng trẻ con mau lớn, rồi từ từ sẽ khá hơn.

-Con...

Thanh Liên ôm lấy đứa bé nàng đã mang thai chín tháng. Nàng quên mất lời đại phu từng nói. Trước đây Thanh Liên từng suýt mất đi con, đứa bé đã được dự đoán sinh ra sẽ yếu ớt, rất yếu ớt.

Nhưng con là khúc ruột. Trong lòng Thanh Liên chỉ cảm thấy yêu thương tràn ngập, không hề vì tướng mạo không mũm mĩm, không tuấn tú của con mà thất vọng một chút nào.

-Nương nương...

Một nhũ mầu kêu lên, có phần kinh ngạc.Đứa bé sau khi được ôm trong lòng mẹ bỗng nhiên cựa mình, theo bản năng rúc vào ngực Thanh Liên tìm kiếm. Nàng vội kéo áo lên để con bú sữa. Cái miệng nhỏ xiu ngậm lăm, mút nhẹ rồi từ từ ra sức mút vào....

Nước mắt Thanh Liên lăn dài trên má. Nàng cảm nhận trọn vẹn thế nào là sự liên kết máu tử. Con nàng, đứa bé của nàng.

Thẩm Hành Vân cũng cay cay mắt. Con hần, vợ hần. Từng có không ít hơn năm đứa con trong kiếp trước nhưng lần đầu hần thấy lòng hạnh phúc vì được làm cha, được nhìn người phụ nữ của mình ôm lấy giọt máu của hai người đổ dành, chăm sóc yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cơ Hội

Thiết Hàn nơi Đông bắc, cũng mới nhận được tin Thanh Liên đã sinh đứa bé, dù sức lực yếu ớt nhưng dù sao cũng đã chào đời.

Thẩm Hành Vân là Lương vương, có nhiều linh đan diệu dược, bao nhiêu người tài giỏi, rồi sẽ giúp đứa bé khỏe mạnh và lớn lên thôi. Huống gì, những kẻ mệnh “Thiên sát cô tính” đều không đoán mệnh. Nếu trời muốn cho nó chết sớm, ầu cũng là một sự giải thoát ở kiếp này.

Hần ở nơi Đông Bắc, đánh thắng Đông Bình, rồi bao nhiêu kẻ địch khác, chỉ cần Đông đô được an toàn là đủ. Nàng sẽ được sống yên ổn đến cuối đời.

-Đại nhân!

Lam Mặc như mộ bóng ma, nhắc Thiết Hàn nhớ đến lai lịch không giống kẻ bình thường của bản thân mình. Tuy nhiên có những việc muốn trốn tránh cũng không phải là việc dễ dàng.

-Ngươi muốn gì?

Ánh mắt không lạnh như băng như trước. Đã thấy vài tia phần nộ lướt qua.

-Tiểu nhân cũng không muốn làm phiền ngài quá nhiều. Chỉ là tiểu nhân muốn đến báo với ngài. Thời cơ đã đến, ngài có thể chọn lựa – hoàn thành hay bỏ dở giấc mộng của mình?

Giấc mộng? Thiế Hàn thực sự có mơ ước? Có chứ.....Đó là một giấc ngủ dài, một sự chấm dứt kiếp số, không cần làm Chiến quý dật dờ suốt cả ngàn năm.

-Ngươi muốn nói.....?

-Máu của gia tộc tiểu nhân không có ác dụng với loài người, nhưng đối với những sinh vật như ngài, chính là một liều thuốc độc. Tiểu nhân cũng mới mượn được ở một khách hàng khác thứ này - Trong tay hần là một bàn tay nhấn neho khô quắt - Vật này có thể giúp ngài một khi dùng máu tiểu nhân rồi chỉ ngủ yên vào giấc mộng. Thứ này sẽ tiếp tục dẫn dắt linh hồn ngài đến chỗ cần đến, sau khi ngài mở mắt, vạn kiếp chẳng siêu sinh sẽ biến mất. Ngài trở hành người -chính là một con người.

Thiết Hàn đứng lặng một chỗ. Ngàn năm sống trong tăm tối, cuộc đời chỉ có chém giết, máu tươi dẫn lối, giờ đột ngột hoàn thành âm nguyện, nhắm mắt sẽ là con người có sinh có tử, phải chăng là giấc mộng giữa ban ngày.

Giọng hần cũng ừ đó mà trở nên run rẩy, chân vô thức bước đến gần bên Lam Mặc:

-Ngươi không gạt ta chứ?

-Tiểu nhân không dám. Nguyên tắc làm ăn của gia tộc tiểu nhân luôn gìn giữ, không bao giờ lừa gạt khách hàng của mình.

Gia tộc của Lam Mặc chuyên mua bán các thỏa thuận. Thiết Hàn ngẩng lên:

-Đổi lại là gì? Ta phải trả gì cho ngươi?

-Thứ tiểu nhân cần, người khác thay người trả. Chỉ là quá trình thực hiện thỏa thuận của chúng a có hơi phiền phức. Nhưng người yên âm, tiểu nhân đã chuẩn bị gần xong mọi thứ. Chỉ cần vài hôm nữa là chúng a có thể tiến hành việc mua bán này rồi.

Thiết Hàn có cảm giác không yên ổn lắm. Cảm giác này lâu rồi không xuất hiện, kể từ khi hần ừ bỏ danh phận Cảnh Thiên đế, làm một Thiết Hàn âm thầm trong cuộc sống đơn côi.

-Ngươi cứ nói thử quá trình. Chúng ta cần phải làm gì?

-Ngài đương nhiên phải biết -Lam Mặc vuốt những sợi tóc dài đang bay ra phía trước, nhẹ nhàng- Ngài vốn có một cố nhân nắm giữ vu thuật trọng sinh người chết. Cố nhân của ngài đồng ý trả cho tiểu nhân một cái giá xứng đáng. Tiểu nhân cũng vì vậy mà mất không ít công sức đi tìm kẻ đáp ứng được yêu cầu.

-Yêu cầu gì?

-Chúng a thực hiện theo phương thức “phượng hoàng trọng sinh từ lửa đỏ”. Vừa lúc có một con phượng hoàng ngốc nghếch từ Thiên giới đầu hai xuống trần gian. Mệnh cách của nó là “thiên sát cô tình” hại cha, hại mẹ. Nhưng nếu nó có một đôi cha mẹ vốn đã là người chết trọng sinh sống lại, nó lại cam tâm tình nguyện vứt bỏ đi mạng sống kiếp này thì tên phượng hoàng ngốc đó cũng không thể nào “dục hòa trùng sinh” lần nữa trong kiếp khác. Lúc nó rời bỏ thế gian, ngài hoàn toàn có thể chiếm giữ thân xác nó, đánh lừa cả Thiên giới, nghĩ rằng ngài chính là con phượng hoàng ngu ngốc kia.

Thiết Hàn mơ hồ hiểu ý đồ của Lam Mặc. Đôi cha mẹ trùng sinh, con cũng chấp nhận bỏ đi sinh mạng. Những người hần biết, chỉ có Thanh Liên vừa mới sinh con. Không lẽ là...

-Ngài đoán không sai. Ngài sẽ hay thế vị trí của đứa bé Thanh Liên cô nương vừa sinh. Đúng hơn là thay thế linh hồn của nó. Hiện nay đứa bé đó rất yếu ớt. Ngài thay thế nó, càng ngày càng khỏe mạnh, sẽ giúp Thanh Liên cô nương củng cố địa vị ở Đông đô. Có một đứa con yếu ớt sẽ là điểm yếu của nàng ấy. Lương vương rồi sẽ cưới thêm vợ khác nếu Thanh Liên cô nương không thể sinh con được nữa. Mà sức khỏe nàng ấy sau khi sinh đứa con đầu đã không còn đảm bảo. Tiểu nhân thấy, nàng ta cũng khó có khả năng thụ thai

Thiết Hàn không ngờ có lúc mình lại phải lựa chọn? Lựa chọn trốn tránh kiếp số bằng cách cướp đi sinh mạng của đứa bé Thanh Liên vừa sinh sao?

-Khách hàng của tiểu nhân chỉ có thể giữ vật này trong ngày mai thôi. Cơ hội chỉ có một. Hoặc ngài mãi mãi là Chiến quý hoặc là làm theo lời tiểu nhân. Ngài cứ suy nghĩ kỹ cho.

Hắn rời đi cũng nhanh chóng như lúc đến. Chỉ để lại cho Thiết Hàn bao nỗi niềm. Hắn nắm lại đôi bàn tay mình dưới ánh trăng mờ ảo. Chấp nhận để thay thế vai trò đứa trẻ hay tiếp tục cuộc sống không biết bao giờ kết thúc, chỉ biết vui mình trong máu anh, chém giết không ngừng. Hy vọng mọi người đã hiểu lý do tại sao có quá nhiều kẻ trùng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Mệnh Số

Thiết Hàn trở về Đông đô, cũng không phải là tin tức gì quan trọng. Bây giờ mọi tâm tư của Thẩm Hành Vân đều dồn hết vào hai mẹ con Thanh Liên. Hay đúng hơn, chỉ một mình Thanh Liên.

Nàng lại dành quá nhiều thời gian cho đứa bé. Chăm chút từng li từng tí. Ôm con suốt cả ngày, để con bú sữa, tự tay thay tã, gần như không để nhũ mẫu đụng vào con.

Đêm. Nàng lại hát ru con ngủ. Tiếng hát trong trẻo mà chưa bao giờ Thẩm Hành Vân được nghe.

-Nàng mệt rồi. Đi nghỉ đi, để con nhũ mẫu trông cho.

-Không cần đâu ạ!- Thanh Liên mới cho con bú xong, đang dịu dàng lao khỏe miệng vẫn còn chớp chớp -Một lát thiếp ru con ngủ đã.

Nàng nhờ Thẩm Hành Vân mang đứa bé vào phòng, nằm ngủ cạnh giường. Thẩm Hành Vân đôi khi còn bị đuổi ra ngoài. Dù nàng nói khéo là sợ đứa bé đói đêm, làm phiền đến hần nhưng bản thân Lương vương cũng hiểu. Nàng còn lo hần ngủ say, cứ đòi nằm bên mình không khéo sẽ đè lên con.

Đứa bé quả thật quá nhỏ. Sinh ra chưa được bốn cân (khoảng 2kg), nuôi gần đầy tháng lên không được mấy. Chỉ có da thịt căng ra, hồng hào hơn chút nhưng so sánh với vẻ đẹp của cha mẹ vẫn là khoảng cách rất xa.

Tiếng khóc cũng yếu ớt, dù khá hơn lúc mới sinh một chút nhưng đại phu vẫn thờ dài, lo lắng. Đứa bé có bình an lớn lên cũng không thể cường tráng được. Còn nhỏ mà đã bị bệnh về hô hấp, sức lực không có mấy, có thể sẽ thành con ma ốm suốt đời.

Thời gian qua, từ khi đứa trẻ ra đời, Đông đô đã trải qua vài chuyện xấu. Một dây tửu lâu giữa đêm bỗng nhiên bốc cháy, phía Tây Đông đô xảy ra nạn rầy la tấn công lúa, khiến không ít chỗ bị mất mùa, ảnh hưởng đến sản lượng.

Đã có tin đồn được lưu truyền trong dân chúng. Tiểu công tử mệnh cứng rắn, vốn là “thiên sát cô tình”, sẽ làm hại tất cả người liên quan. Dù là chuyện hoàng tộc nhưng thêm vài sự việc diễn ra liên tiếp, không khỏi làm một số dân chúng hoang mang.

-Vương thượng...Tin đồn về tiểu công tử, thuộc hạ đã cho người xử lý. Nhưng đại bác sư của Hộ quốc tự cũng nói vậy. E là...

Đại phu cũng thông báo với Thẩm Hành Vân về tình trạng của Thanh Liên. Sau khi sinh con xong, cơ thể nàng mất nhiều sức, tổn thương đến tử cung.

Nếu có sinh con sẽ rất nguy hiểm. Có thể đó là sẽ là đứa con đầu tiên và cũng là duy nhất của hai người.

Người kế thừa Lương vương phủ lại yếu ớt như vậy, nhiều người bắt đầu khuyên Lương vương lập chính phi, tuyển thêm người làm đầy hậu viện. Trắc phi thân thế cũng không quá cao quý, huống gì cũng chỉ là một đứa con thuộc dòng thứ trong mắt mọi người.

-Tuyển chính phi?

-Dạ, đã có không ít người được đề cử lên cho Vương thượng. Đa số đều là con gái dòng chính của những người có địa vị ở Đông đô.

Để lại xảy ra tình trạng kiếp trước, bao nhiêu người phụ nữ bằng mặt không bằng lòng tranh sủng, hậu viện không có tình thân. Lương vương – khi đó là hoàng đế không tin vào ai cả, ngay cả hoàng hậu của mình.

-Phụ vương, mẫu phi có ý kiến gì không?

-Không ạ. Lão vương gia và Thái phi đã về thôn trang sống, nhần nhủ với Vương thượng là đợi tiểu công tử khỏe hơn hãy đưa đến thăm hai người.

Vốn không cần ngôi cao cửu ngũ, để ý làm chi những mưu toan muốn củng cố thế lực, những cô gái không hề xem hấn là tướng công mà chỉ như một cái móc để duy trì, củng cố và vươn lên địa vị cao hơn.

-Với những kẻ muốn ta nạp phi tử, đệ điều tra một chút, cho chúng vài bài học. Người muốn ta lập chính phi, hãy thông báo với toàn thể Đông đô, đợi nương nương khỏe hần, ta sẽ chính thức cử hành đại lễ, cưới nàng làm chính phi.

Thanh Liên không hề biết đến những diễn biến đó. Nàng chỉ toàn tâm toàn ý chăm sóc con, thương yêu con, vỗ về con.

Con nhìn nàng, đôi mắt đen láy. Cái miệng nhỏ chóp chép. Đầu bé xiu cứ thích dụi vào ngực, tìm kiếm dòng sữa ngọt của Thanh Liên.

-Àu ơ...Ồ...ầu...

Nàng thích dỗ cho bé ngủ. Khi bé thức thì ôm con vào lòng, lắc lư nhẹ nhẹ. Da thịt non mịn, mỏng như tờ giấy khiến nàng không khỏi đau lòng.

-Sao hôm nay không thấy Trần nhũ mẫu vậy?

Theo hầu Thanh Liên có hai nhũ mẫu. Trần nhũ mẫu khoảng hai mươi tuổi, đã sinh hai đứa bé, có khá nhiều kinh nghiệm. Thanh Liên hay hỏi chuyện nàng, học thêm kinh nghiệm chăm con.

-Hỏi nương nương...Trần nhũ mẫu...

-Trần nhũ mẫu thế nào?

Người theo hầu có ba nha hoàn, hôm nay chỉ còn có hai, lại khép nép, không dám đứng gần như thường lệ. Thanh Liên không khỏi nhíu mày:

-Còn Hạnh nhi nữa? Hôm nay ta cũng không thấy nàng ta?

-Hỏi nương nương...

Người trả lời là Đỗ Quyên, vốn cũng là một nha hoàn tam đẳng không có nhiều kinh nghiệm. Thấy Thanh Liên hỏi, nàng ta bối rối, mãi không nói nên lời:

-Sao vậy? Ta chỉ hỏi, Trần nhũ mẫu và Hạnh nhi, các nàng ở đâu thôi.

-Hỏi nương nương...

-Ở đâu rồi?

-Nương nương...

Từng là người hầu hạ, Thanh Liên nhạy cảm phát hiện sự bất thường của đám người hầu. Hôm nay nhìn lại, số người theo hầu ít hần, Thẩm Hành Vân rất quan tâm đến nàng, không thể tự dung cắt đi như vậy. Đặc biệt là Trần nhũ mẫu thường xuyên trò chuyện với Thanh Liên.

-Từ Quyên, em nói đi. Trần nhũ mẫu, Hạnh nhi và vài người khác, họ đâu rồi? Chuyện gì đã xảy ra?

Thanh Liên bình thường rá dịu dàng, đối với người hầu hạ rất vị tha, là một chủ tử vô cùng tốt. Được hầu hạ nàng là điều điểm phúc của bọn người hầu trong phủ. Nhưng từ khi tiểu công tử ra đời thì mọi chuyện không như trước. Từ Quyên quỳ xuống, giọng hơi run:

-Nương nương tha tội...Nô tỳ cũng không dám che giấu. Hôm nay có không ít người tìm cách để không đến chỗ chúng ta hầu hạ. Trần nhũ mẫu mấy hôm trước sau khi cho tiểu công tử bú dặm về nhà đột ngột lên con bệnh, tìm ngừng đập đột ngột, đã qua đời.

-Chết rồi à? Thật sao?

Thanh Liên thẳng thốt hỏi lại. Mệnh con người, ngăn ngui đến vậy sao?

-Còn Hạnh nhi, hỗ trợ người chăm sóc tiểu công tử thì khi về viện đột ngột bị một con nhện độc tấn công, hiện đang độc phát rất nặng. Người trong viện, nhẹ thì bệnh tiêu chảy, nặng thì bị tai nạn, bị bệnh nặng. Tất cả đều là những người từng tiếp xúc qua với Tiểu công tử trong viện. Ngay cả em. .

-Ngay cả em sao?

-Hôm qua em bế tiểu công tử đi nghỉ, khi về thì phòng của em đột ngột bị cháy, toàn bộ mọi thứ tích góp đều bị mất hết. Bộ y phục này em cũng lấy vội từ phòng của Nghiễn nhi.

Thanh Liên mất vài phút mới định hình được. Nàng mơ hồ hiểu ý của Từ Quyên.

-Nô tỳ không dám giấu, bên ngoài có tin đồn tiểu công tử khi mới ra đời bên ngoài đã có một dây phở bị cháy, ruộng lúa mất mùa, tính mạng nương nương gặp nguy hiểm. Vương thượng mệnh số cứng rắn nên không bị ảnh hưởng, nhưng những người từng tiếp xúc với tiểu công tử đều gặp họa. Vì lẽ đó nên những người hầu hạ đều không dám đến gần, có kẻ tìm cách để khỏi vào viện chúng ta. Người ta nói. .

Thanh Liên đã hiểu. Tiểu thư kiếp trước muốn đối phó với một di nương rất lợi hại trong phủ, bảo vệ địa vị cho nhị thiếu gia từng tung tin đồn tiểu thiếu gia bà ấy sinh ra có mệnh “khắc cha” sẽ gây ảnh hưởng đến phụ thân. Thái phu nhân sau đó đã cho người đưa tiểu thiếu gia và mẹ mình đi thôn trang, không ở lại Thừa tướng phủ. Giờ con nàng sinh ra lại có nhiều việc như thế, người ta ắt nghĩ là. . .

-Người ta đồn tiểu công tử có mệnh ” Thiên sát cô tinh”, cao quý nhưng khắc cha khắc mẹ, làm hại người thân, sống đơn độc đến cuối đời.

-Nói láo!

Hạ Phuong Nghi từng thấy con gà mái mẹ xù lông thế nào để bảo vệ đàn con nhỏ. Thanh Liên bây giờ không khác con gà mái mẹ, đôi mắt đen láy, trong veo hiện lên sự phẫn nộ không thể kiềm nén. Đôi môi mọng cắn chặt. Nàng gần từng tiếng, lạnh lùng:

-Ai không muốn hầu hạ thì ta cũng không giữ lại. Nhưng con ta chưa đầy tháng, sao nỡ gán cho con những điều không hay đến vậy. Ai nói, đem và miệng, trả lại cho Vương thượng, nói ta không quản được những nô tài nói xấu chủ nhân.

-Dạ. . .

-Phuong Nghi tỷ, phiên tỷ -Thanh Liên ngẩng mặt lên, tay vô thức ôm con chặt hơn đôi chút- Phiên tỷ nói với Phuong đại nhân cho người đến chỗ Trần nữ mẫu xem xét có phải nàng ấy chết là do bệnh trạng. Còn Hạnh nhi nữa. Nhện độc đó tại sao lại xuất hiện trong viện của chúng ta.

-Dạ. . .

“Thiên sát cô tinh” là gì chứ? Đứa con bé bỏng của Thanh Liên chỉ mới ra đời, sao lại phải gánh chịu trên người bao nhiêu tin đồn không hay như thế. Mà dù có là “thiên sát cô tinh” đi chăng nữa, ai sinh ra mà được chọn cho mình số phận? Thanh Liên chỉ biết, đây là giọt máu lớn lên trong bụng nàng chín tháng. Dù thế nào nàng cũng phải bảo vệ con trẻ. Dù có bị khắc chết đi nữa, nàng cũng là chết vì con, cho con yêu thương đến phút sau cùng. . .

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Lựa Chọn

Lam Mặc là một “thương nhân” bán mua mọi thỏa thuận. Đối với mọi khách hàng, chỉ cần một cái giá hợp lý, hắn sẽ cố gắng hoàn thành giao ước, dù kỳ lạ đến đâu.

Nhưng bản thân Lam Mặc cũng không thể tự nhiên mà hoàn thành thỏa thuận được. Hắn cần người trợ giúp, kẻ trợ giúp đôi khi lại là những khách hàng.

Con phượng hoàng “dục hỏa trường sinh” đó trải qua không ít kiếp, chỉ là kiếp nào cũng thất bại với mệnh “phụ mẫu”. Có kiếp hắn ta bị cha mẹ bỏ rơi từ lúc mới sinh, có kiếp lại bị tráo đổi từ nhỏ. Kiếp trước nó lại đầu thai làm Thái tử một nước nhưng lại bị mẫu thân lạnh nhạt vì mệnh “thiên sát cô tinh”. Phụ hoàng không dành cho nhiều tình cảm. Trọng sinh trở lại, quật quẹo và ốm yếu nhưng bù lại được mẹ bảo vệ. Thỏa thuận coi như hoàn thành. Ít ra nó cũng được mẹ ôm ấp, dù thời gian chỉ ngắn ngủi thôi.

-Nương nương.

Hạ Phuong Nghi bung cháo vào cho Thanh Liên. Từ lúc biết chuyện, nàng chỉ ngồi ôm con, thần thờ. Tiểu công tử bú mẹ no bụng, đang ngủ rất say.

-Cảm ơn tỷ. . .

Mấy ngày nay, việc tiểu công tử có mệnh “thiên sát cô tinh” đang là chuyện nổi bật ở Đông đô. Người dân không dám công khai nghị luận nhưng đang

sau vẫn có không ít lời bàn tán. Trong Lương vương phủ, nhiều người đã thừa cơ mang việc tấu lên Lương vương, mong muốn người vì chuyện nối dòng của Vương phủ mà nghỉ lại, nhanh chóng nạp người vào hậu viện. Còn có người lấy chuyện Thanh Liên sau khi sinh nở, thể chất yếu ớt e là khó thể mang thai lần nữa, cộng với chuyện tiểu công tử sinh ra lắm bệnh để làm sức ép với Thảm Hành Vân.

-Nương nương cố gắng tịnh dưỡng. Người còn chưa ra tháng, sức khỏe...

-Phương Nghi tỷ, chúng ta bỏ trốn đi!

Thanh Liên đột ngột lên tiếng. Hạ Phương Nghi cũng giật mình:

-Nương nương sao lại nghĩ vậy? Sao lại phải bỏ trốn? Vương thượng vẫn tốt với nương nương mà...

-Trước đây ta từng nghĩ, chàng là người cao quý, rồi sẽ có người khác, ta chỉ cần giữ được lòng mình là đủ. Sau khi mang thai, chàng tốt với ta quá, ta đã cảm động, ta cho là ít ra giờ phút này còn có được tình cảm của chàng là được. Nhưng con ra đời, bé lại quá yếu. Chàng thân phận như vậy, dù chàng không muốn song con cũng không thể nào yên ổn lớn lên được. Ta đã kiểm kê lại đồ đạc, số ngân lượng đang có không ít, đủ cho mẹ con ta sống dư dả. Người Đông đô hiền hòa, tìm một chỗ vắng vẻ mà sống, nuôi con, sẽ không ai nói con ta là “thiên sát cô tình”. Không ai ghét bỏ nó, không ai muốn lợi dụng nó đối phó với cha nó. Không ai...

Nước mắt Thanh Liên rơi lã lã. Đứa bé không có tội, không hề có tội. Con sinh ra yếu ớt, lắm bệnh tật đâu phải là chuyện con có thể quyết định. Sống trong vương tộc, lấy thân phận tiểu vương tử, người ngoài đều nhìn vào mệnh cách của con, dùng nó để giờ trò lung lạc vị trí Lương vương. Người thương yêu nàng, sẽ bảo vệ nàng, nhưng cũng vì vậy mà bất hòa với lắm người khác. Những âm mưu hãm hại...Con của Thanh Liên còn nhỏ quá, liệu bé có thể chịu đựng bao lâu nữa. Còn bao nhiêu kẻ muốn nhắm vào con nàng, muốn nó bị tổn thương?

Đã bao lâu lòng phẳng lặng, lần đầu tiên Hạ Phương Nghi chưa xót cho người khác, cảm thấy đau lòng vì nước mắt của Thanh Liên.

-Nương nương...

-Thần nghe Phương tham mưu nói...ngài ấy từng đề xuất một kế hoạch lên cho Vương thượng. Người ngoài đều nghe đồn, tiểu công tử sinh ra yếu đuối, khác cha hại mẹ. Vương thượng muốn phong nương nương làm chính phi. Trong hôn lễ, hai người xuất hiện cùng tiểu công tử hồng hào, tuần tú sẽ gián tiếp đánh tan tin đồn.

-Ý tỷ muốn nói...

-Đa số dân chúng đều không biết mặt tiểu công tử. Chúng ta đưa một đứa bé khác ra mắt dân chúng, sau đó...

-Cả đời vẫn phải giấu giếm. Rồi sau này người ta biết, người ta vạch trần lại tiếp tục tìm cách che giấu. Con như vậy, lớn lên cũng khó lòng khỏe mạnh như người khác được. Cả đời con phải sống trong bóng tối hay sao?

-Nương nương...

Thanh Liên yêu thương vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ. Bé bình yên trong lòng mẹ, lúc nào cũng cần mẹ. Lừa dối người khác, trước mặt phải âu yếm, thương yêu đứa trẻ khác, để làm gì trong khi con ruột mình không được yêu thương?

-Làm nương nương rất mệt. Phương Nghi tỷ, muội chỉ là một nha hoàn nhỏ bé. Muội không phải là con gái thất lạc gì của thừa tướng. Muội chỉ muốn thương yêu con muội. Dù con khỏe mạnh hay yếu ớt, lắm bệnh đều là con muội. Thiên sát cô tình cũng được.... Con cần có muội....Muội lại không thể sống ở đây được...Không thể tỷ tỷ à...

Hạ Phương Nghi cũng xuất thân từ gia đình hoàng tộc, nàng biết thế nào là ràng buộc, là tranh đấu đằng sau miếng mồi quyền lực. Nhưng Thanh Liên lại chỉ muốn làm một người mẹ, bảo vệ thương yêu nết ruột của mình. Dù nó có thế nào...

-Đừng khóc nữa...Chưa ra tháng, đừng khóc nữa -Phương Nghi dịu dàng lau nước mắt cho Thanh Liên- Nương nương cũng phải nghĩ cho vương thượng. Người với nương nương là một lòng một dạ, không nạp phi tử, không cưới chính phi, tất cả đều là vì muốn được sống cùng nương nương. Tiểu công tử bệnh nặng cũng là nỗi khổ của ngài ấy. Ngoài việc là mẹ, nương nương còn là một người vợ nữa. Nương nương cũng nên cảm thông cho vương thượng, giờ người ra đi thì dễ, còn vương thượng ở lại sẽ thế nào. Người mà mất tinh thần, Cảnh quốc, Đồng Bình và những nơi khác nữa liệu có để yên cho Đông đô chúng ta không?

-Phương Nghi tỷ...

Thanh Liên cũng biết, nàng không công bằng với Thảm Hành Vân. Đến bây giờ, hần vẫn là một tướng công tốt, thật lòng thật dạ với nàng. Khi nàng suýt chết, tình cảm của hần bên giường bệnh, nam nhân trên đời liệu có mấy ai?

-Chuyện bên ngoài đã có Phương tham mưu và Vương thượng lo lắng, nương nương không cần nghĩ nhiều, cứ an tâm tịnh dưỡng và chăm sóc cho tiểu công tử.-Nàng chậm rãi lau những giọt lệ còn vương trên bờ mi cong vút, nhẹ nhàng- Nếu còn lo sợ thì người có thể nói thẳng với Vương thượng. Nếu ngài ấy mệt mỏi, không chấp nhận tiểu công tử mệnh thiên sát cô tình làm hại đến mình, lúc đó chúng ta rời đi cũng không muộn. Tiểu công tử dù sức khỏe không tốt chẳng được phong Thế tử thì cũng là con trai đầu tiên của Vương thượng, máu mủ của Lương vương phủ, việc gì phải sống chui nhui như vậy. Ít ra cũng phải có được một thôn trang, tá điền làm việc và của cải phòng thân chứ. Nương nương là trắc phi của Vương thượng, chúng ta có sống riêng ở ngoài cũng chẳng ai dám động đến chúng ta.

-Phuong Nghi tở... ..

-Tiểu công tử đã yếu ớt, nương nương càng phải biết tranh thủ sự yêu thương của Vương thượng. Trên đời này, bình yên thì ai cũng muốn, nhưng giữ gìn được cuộc đời bình yên mà không có quyền lực cũng là chuyện khó làm. ...Nương nương, tin tưởng lời nô tỳ nói. Nô tỳ chỉ muốn tốt cho người, cho tiểu công tử mà thôi.

Phuong Lễ cảm nhận được một hơi thở lạnh buốt từ người Thẩm Hành Vân phả tới. Bản thân hắn vừa cảm thấy buồn cười vừa nghiêm túc suy nghĩ... Phuong Nghi một khi khuyên nhủ người cũng chú trọng đến vấn đề lợi ích cá nhân như thế, bản thân hắn càng phải thành thành thật thật, móc tim móc phổi, trao hết cho nàng những gì mình có, đảm bảo cho Phuong Nghi sự an toàn nếu muốn rước được người đẹp về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Lựa Chọn (2)

Lương vương phủ buổi sáng đông người hơn hẳn mọi ngày. Đa số là quý tộc ở Đông đô.

Thẩm Hành Vân không xuất hiện. Chỉ Phuong Lễ thay mặt ra gặp người.

-Phuong tham mưu. Vương thượng vì sao không đến? Chúng tôi có điều muốn nói với vương thượng...

Thẩm Hành Vân đã tuyên bố, sau khi tiểu công tử đầy tháng sẽ chính thức lập Thanh Liên làm chính phi. Khi tiểu công tử đầy năm sẽ phong Thế tử, là người thừa kế chính thức của phủ Lương vương. Điều đó khiến không ít kẻ chằng hài lòng.

-Có chuyện gì, mọi người cứ thẳng thắn nói ra. Hôm nay Thiết tướng quân từ Đông Bắc về, có việc cần thương lượng với vương thượng nên người phải ta ra gặp mọi người.

Suýt chút nữa, những người ở đây đã quên mất -Thiết Hân là nghĩa huynh của Thanh Liên. Có lẽ vì vậy mà địa vị Thanh Liên tại Lương vương phủ vững chắc hơn. Một vùng lãnh thổ Đông đô, Đông Bắc, Hoa bắc có được đều do công lao của Thiết Hân. Hắn cũng dẫn quân tấn công Đông Bình, khiến những quốc gia lân cận không khỏi e ngại. Từ một thị vệ đã trở thành danh tướng bất bại, thống lĩnh toàn bộ quân đội Đông đô.

-Chúng tôi đến đây là vì chuyện lập chính phi và Thế tử. Người thừa kế của Đông đô...

-Hoàng đại lão gia, ngài thấy Vương thượng của chúng ta có tài giỏi không?

Phuong Lễ đột ngột hỏi. Vị Hoàng đại lão gia được hỏi ngẩn người:

-Vương thượng...vương thượng đương nhiên anh minh, hùng tài vĩ lược. Là người tài giỏi xuất chúng. Nhưng...

-Đúng vậy. Vương thượng của chúng ta rất tài giỏi. Ngài lại nhân hậu, đối với người người vị tha. Nên hiện tại, có không ít người nghĩ...Vương thượng rất dễ nói chuyện, là người có thể để người ta nắm tay chỉ việc, bắt người phải làm gì.

Phuong Lễ gằn giọng. Những người có mặt tại điện sùng cả người.

-Phuong tham mưu...chúng tôi không có ý đó. Chỉ là...

-Chỉ là lo nghĩ cho Đông đô. Các vị đều là người có danh vị ở Đông đô, đương nhiên là không thể nhìn Đông đô xảy ra chuyện. Lòng trung thành cần cần rất đáng ghi nhận. Tuy nhiên các vị cũng nên biết, đâu là giới hạn của bộ hạ và chủ nhân.

Đại diện yên lặng. Họ sức nhớ, Lương vương từng ấn nhẫn trong lớp quần là áo lượt, giờ lại trở mình mạnh mẽ, không chỉ tách được Đông đô khỏi Cảnh quốc còn buộc Nhiếp chính vương trả lại vùng Hoa Bắc, không cần nộp thuế. Người như vậy, đương nhiên là không thích bị kẻ khác áp chế mình rồi.

-Chúng thần không dám. Chỉ mong...

-Vương thượng truyền lời. Người chỉ là một Lương vương nhỏ nhoi của một vùng đất nhỏ bé, tạm thời không có ý định học tập hoàng gia có tam cung lục viện, con cái đầy đàn để củng cố vương vị. Tiểu công tử dù ra đời không khỏe mạnh cũng là chuyện nhà của ngài, không mượn kẻ khác xen vào. Các vị là quý tộc Đông đô, tài sản, địa vị sẽ vẫn được Vương thượng bảo vệ nếu làm đúng bổn phận và vai trò. Giờ các vị có thể về. Không tiễn...

So với Cảnh quốc đang có nhiều xáo trộn, Đông đô ổn định hơn hẳn. Dân chúng tuy có không ít bất quải nhưng đều quan trọng nhất với họ vẫn là cuộc sống yên ổn. Ai làm vương, làm chúa, có bao nhiêu nhi tử, bao thế thiếp đều không phải là điều dân chúng bận tâm.

Quý tộc vẫn phải dựa vào dân chúng và sự bảo hộ của thế lực cầm quyền. Thẩm Hành Vân không có ý định lập ra một vương triều thu nhỏ tại Đông đô. Phuong Lễ và những thân tín là đã đủ. Thiết Hân bách thắng, đã trở thành một huyền thoại rồi.

Lúc này trong viện của Thanh Liên, nàng đang bế con, nói chuyện ê a với bé. Đại phu có chỉ cho Thanh Liên một phương pháp chăm sóc trẻ nhỏ gần liền với người mẹ. Thường xuyên ôm ấp, vỗ về và nuôi con bằng sữa mẹ đã giúp nhiều đứa bé sinh ra yếu ớt khỏe lên rất nhiều.

-Liên nhi...

Chất giọng trầm ấm Thanh Liên vội quay lại, mừng rỡ:

-Thiệt đại ca...

Đứa bé với đôi mắt to, đen láy. Mũi hơi thâm, sắc mặt hơi vàng, chỉ có đôi mắt là linh động và rạng rỡ, nhìn chăm chú vào Thiệt Hàn.

Chỉ có một ngày để quyết định. Không biết bao năm rồi Thiệt Hàn quên mất cảm giác được ngủ say và mở mắt như một con người.

Thẩm Hành Vân cũng vừa bước vào cửa. Thấy Thiệt Hàn, hắn bước nhanh tới chỗ Thanh Liên:

-Nàng vẫn còn mệt, sao lại ôm con rồi?

Hắn cúi xuống, rất tự nhiên hôn lên má Thanh Liên.

Nàng đỏ mặt, Thẩm Hành Vân đỡ lấy em bé, râu trên cằm lún phún, chà vào làn da mỏng manh nhòn nhột. Đứa bé mở to mắt, bắt gặp chạm tay vào mặt cha mình.

-Nàng xem này, con chào hỏi cha nó đó. Con thật có hiếu.

Thanh Liên cũng cười, nắm nhẹ bàn tay bé xíu. Ba người họ mới là một gia đình.

-Ngài dù nhập vào thân xác em bé nhưng vẫn còn ký ức của mình. Lớn lên khỏe mạnh, thần dũng vô song.

Nhưng cũng chỉ là vay mượn. Là một đứa bé có ký ức của người lớn sẽ chẳng có thời thơ ấu. Vay lấy thương yêu dành cho một linh hồn khác, tâm hồn vẫn là chiến quỷ vậy có khác gì đâu.

-Nàng nói chuyện với đại ca đi!- Thẩm Hành Vân ôm lấy con vào lòng, dịu dàng- Ta mang con ra ngoài sưởi nắng.

Lương vương cao ngạo, kiêu này lại hết lòng hết dạ với Thanh Liên.-Thiệt đại ca...Huynh ngồi đi, muội mang trà lên.

-Bé thế nào rồi? Nghe nói không được khỏe lắm.

-Đại phu có xem qua, nói là đang khá lên dần -Thanh Liên gượng cười rồi sau đó ánh mắt lại tràn lên một tia hy vọng- Nhưng chăm sóc tốt, đại phu cũng chỉ cho muội một phương pháp “áp con” rất tốt, muội áp dụng thấy có hiệu quả. Bé khỏe hơn, linh hoạt hơn, còn biết nhìn muội, có khi còn cười...

Ánh mắt Thanh Liên ngời sáng khi nói về con.

Đứa bé là bầu trời của nàng, là ruột thịt của nàng. Có yếu đuối, vẫn là con của nàng.

Còn hắn, vay mượn thân xác. Khỏe mạnh lớn lên thì sao chứ, mãi mãi cũng chỉ là một kẻ cắp linh hồn từ người khác mà thôi.

-Em bé rất dễ thương.

-Là cháu của huynh đó. Lớn lên nó sẽ hiếu kính với cụu cụu. Nhất định sẽ rất tôn kính đại ca.

Cụu cụu? Người thân. Một ông cậu muốn giết đi linh hồn của cháu, thay vào để trốn tránh số phận sao?

-Ừ, đợi lớn hơn một chút ta dạy cháu tập võ. Muội yên tâm.

Đứa bé dù yếu ớt, nhưng nếu không còn nữa, Thanh Liên cũng sẽ đau lòng lắm. Chẳng phải đã muốn chăm sóc cho nàng mãi mãi sao?

-Liên nhi...

-Dạ?

-Đại ca không để muội thiệt thòi, không bao giờ để muội thiệt thòi.

...-Ta không đồng ý.

Lam Mặc có vẻ không bắt ngờ trước câu trả lời này. Hắn nhấp một ngụm trà, thản nhiên:

-Ngài chắc chứ?

-Ừ.

-Chỉ có một cơ hội này. Ta vất vả lắm mới sắp xếp xong. Bọn họ đều trọng sinh chỉ vì ngài.

-Ta không đồng ý. Chào...

Con người khô khan như ngói. Cứ cảm cúi, cứ lặng lẽ sống kiếp chiến quý, giết rồi lại giết. Thật là....

-Thất bại rồi!

Tiếng Hồ vương vang lên, có vẻ như nhạo báng. Nhưng Lam Mặc không có chút bối rối nào.

-Không sao cả. Tiểu nhân cũng đã cố gắng hết sức, đã làm tất cả những gì có thể. Chọn lựa như thế nào là do ý của khách hàng. Và tiểu nhân tôn trọng chọn lựa của họ.

Lam Mặc lại rót tiếp cho mình một tách trà:

-Nhưng tiểu nhân cực kỳ hài lòng với vụ làm ăn này. Chiến quý xưa nay vốn chẳng có khao khát, giờ lại muốn vì một con người mà tiếp tục vai trò của mình. Ngài ấy chắc cũng đã nghĩ đến khả năng, Thanh Liên tiểu thư dù được Lương vương yêu thương nhưng thân phận thấp, khó mà sống trong chốn ăn thịt người đó. Đề bảo vệ tiểu thư và tiểu công tử, chiến quý cần phải ra sức một chút. Chiến tranh là nơi thích hợp nhất của Chiến quý và nơi đó không ai thắng được người, kể cả Chiến thần. Mà Chiến quý bây giờ còn có mục đích, ắt càng lợi hại gấp bội. Máu đổ đầu rơi không ít, trải đường cho tiểu công tử yếu đuối, quật quẹo đó bình an lớn lên. Có đúng không Hồ vương điện hạ?

Hồ vương chợt nghĩ đến một khả năng. Đôi mày bạc nhíu lên:

-Thì ra tất cả đều nằm trong tầm tính toán của ông chủ Lam cả. Mục đích của người không phải là thứ mà chúng ta thỏa thuận. Người muốn Chiến quý phô bày hết năng lực, làm nên loạn thế có phải không?

Gia tộc của Lam Mặc là một trong những gia tộc bí ẩn nhất tam giới. Năng lực, nguồn gốc đều không ai biết. Chỉ có điều gia tộc đó chưa làm điều gì hại đến tam giới, chỉ làm công việc buôn bán. Nhưng khách hàng của họ vô cùng đa dạng. Họ hoàn thành mọi tâm nguyện và chấp nhận trả giá cho Lam Mặc. Cái giá đôi khi là mạng sống, đôi khi lại đơn giản đến bất ngờ.

-Ngài đánh giá ta cao quá. -Lam Mặc cười nhẹ -Loạn thế không cần tiểu nhân làm thì vẫn có. Tiểu nhân luôn muốn hoàn thành mọi thỏa thuận với khách hàng, chỉ là ....Không phải lần nào khách hàng cũng đi theo con đường tiểu nhân vạch sẵn. Thỏa thuận của ngài và tiểu nhân là khiến Chiến quý siêu sinh còn chưa hoàn thành. Một con đường đã lấp đi, phải tìm con đường khác. Và tiểu nhân đã mở con đường đó ra rồi...

-Ý người là...

-Hồ vương điện hạ thuộc Hồ tộc cao quý, nhất định sẽ không hiểu. Chiến quý trong mắt những Vương tộc trong Thần giới cũng chỉ là một kẻ hèn hạ, cứ để cho hèn tồn tại mà không cần can thiệp. Bây giờ kẻ hèn hạ đó lại đang có động lực, càng ngày càng hăng máu chém giết. Tiếp tục như vậy, một khi hèn hoàn toàn bộc lộ mọi khả năng, Thần giới sợ rằng hồi cũng không kịp mà Nhân giới cũng bị thiệt hại nặng nề.

-.....

-Tiểu nhân cũng chỉ là một kẻ hèn hạ, không thể đến gặp Thiên đế được. Nhưng Hồ vương điện hạ thì có thể. Xin người nói lại tình hình với Thiên đế điện hạ rồi tùy Thiên đế định đoạt. Có chấp đề Chiến quý trong cuộc đời mãi mãi chém giết, để rồi khi hèn say máu tiêu diệt Nhân giới lại phải tốn công đi dẹp loạn. Hay là bây giờ giải lời nguyên cho hèn, để hèn đầu thai chuyển thế như bao linh hồn khác. Người đó là Thiên đế, ắt sẽ biết chọn lựa thế nào. Ngài thấy tiểu nhân nói có đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chỉ Cần Nàng

Ngày tiểu công tử tròn tháng cũng là ngày Cảnh quốc đổi chủ. Cảnh Khiêm lên nối ngôi, xưng hiệu là Châu Hoàng.

Ngày thứ ba đăng cơ, Châu Hoàng kí hiệp ước với Đồng Bình. Cũng trong ngày hôm đó, từ lao ngục Cảnh quốc truyền ra tin, Đại tiểu thư Nhâm Uyên tự sát. Nhâm gia cũng không có phản ứng gì.

Một kiếp hồng nhan như gió thoảng. Thanh Liên ngẩn người.

Rồi lại nhìn con trai. Đứa bé ra đời là một ngã rẽ mới trong số mệnh. Kiếp trước nàng và Lương vương là kẻ địch. Kiếp này lại ân ái nồng đượm, còn có

cả con trai.

-Nương nương... .

Sau khi sinh một tháng, tiểu công tử vẫn yếu ớt. Dù đã lanh lợi hơn đôi chút, đôi mắt có thần, cái miệng nhỏ chóp chép nhìn mẹ. Đó là toàn bộ cuộc sống của Thanh Liên. Kể cả khi Lương vương đề nghị lập nàng làm chính phi thì Thanh Liên vẫn không mảy may để ý. Nàng chỉ muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc con thôi.

-Nương nương cũng phải quan tâm đến Vương thượng. Hiện giờ người chỉ có một mình nương nương. Nương nương càng được người yêu thương, tiểu công tử càng vững chắc về địa vị. Không ai dám hại ngài.

Thẩm Hành Vân thực sự không biết, Thanh Liên bỗng trở nên dịu dàng với mình như vậy, thực sự là vì quan tâm đến hắn hay là vì muốn tranh thủ sủng ái cho con trai. Nàng giúp hắn cởi áo choàng, còn mang trà gừng đưa cho hắn nữa:

-Hôm nay con lại có trò gì mới làm nương vui à?

Trẻ con một tháng ngũ quan đã bắt đầu thay đổi. Nhưng con vẫn vậy. Khuôn mặt chưa căng mịn, da vẫn đỏ, người nhỏ như một con khỉ con nằm ngoan ngoan trong lòng mẹ. Vì lẽ đó mỗi lần khám phá ra đứa bé làm được điều gì mới, Thanh Liên rất vui.

-Không có ạ. Con ăn rồi ngủ, rất ngoan.

Gần đây đại phu có chút bối rối khi đến khám cho tiểu công tử. Hơi thở của bé lúc mới sinh đã khó khè nặng nề nhưng do thuốc cũng có mấy phần độc, đại phu không kê cho bé, chỉ dặn dò Thanh Liên chú ý. Hai ngày nay thỉnh thoảng bé thở rất khó nhọc, sắc mặt tái hẳn đi.

-Con không khỏe lắm. -Thanh Liên tựa đầu vào ngực Thẩm Hành Vân thì thào -Hôm qua con thở không đều, sau đó thì đỡ hơn. Sáng giờ lại thấy thở nặng lại, không biết có sao không?

Thẩm Hành Vân đến bên nôi xem xét. Đứa bé đang nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, hơi thở đúng là khá nặng nề, khác hẳn bình thường.

Hắn đang định nói gì thì bên ngoài Phương Lễ vội vã bước vào. Dường như đang có chuyện gì rất gấp.

-Hồi Vương thượng. Vùng cỏ thạch của chúng ta có kẻ xâm nhập. Đêm qua chúng đã tấn công, giết nhiều người trong một làng. May sau người của chúng ta đến kịp, đã bắt được hắn. Nhưng hắn tự tử, phút cuối còn gào lên” Ý trời, ý trời”.

Thẩm Hành Vân im lặng. Đúng là muốn yên ổn cũng không được. Gần đây có quá nhiều kẻ rối rai chẳng?

-Còn có một vụ thóc gieo mãi không nở mầm ở làng Phú Hạ. Người ta đồn là do ảnh hưởng của tiểu công tử nên lúa cũng chẳng mọc mầm.

Thanh Liên ngẩng lên khi nghe câu nói đó. Nàng xưa nay không xen vào chuyện của nam tử nhưng đến nước này, còn nhịn được sao?

-Thay vì trách con ta, phải nên xem lại chất lượng hạt giống chứ. Phương tham mưu không thể không biết, chuyện lúa không nảy mầm là chuyện thường xảy ra.

-Quan trọng là người dân họ thường hay sợ chuyện ma quỷ quỷ quái. Người đưa tin cũng báo, đêm qua cũng có người nhìn thấy nương nương là Hồ ly tinh chuyển thế, đến quấy rối Vương thượng. Tiểu công tử cũng là...

-Cũng là gì?

-Cũng giống mẹ. Không những vậy còn gây hại cho nhiều người.

Nắm đấm Thẩm Hành Vân nắm lại. Những đấu tranh nhằm lung lạc tinh thần này hắn đều biết, song con người cũng không thể nào chịu đựng quá nhiều.

-Đi điều tra xem ai làm!

Hắn vòng tay ôm Thanh Liên đang hoang mang vào lòng, nhẹ nhàng an ủi:

-Những chuyện đó nàng không cần quan tâm đến. Chỉ cần cố gắng nuôi con cho tốt, rồi sẽ không sao.

-Vâng...

Làm sao không quan tâm được? Con bị đem ra làm công cụ dả kích. Thanh Liên vô cùng phẫn hận, nhưng nàng không đủ sức vạch mặt, bảo vệ cho con được. Vì quyền lực, người ta bất chấp thủ đoạn. Con trai nàng, vô tình lại trở thành điểm yếu của một người đàn ông bản lĩnh, khó mà đánh gục được trong lúc này.

Thẩm Hành Vân dường như cũng hiểu những tâm tư trong lòng thế tử. Hắn lại hôn lên vàng trán Thanh Liên, như dỗ dành, tràn ngập yêu thương:

-Chỉ cần chúng ta sống tốt, sống hạnh phúc, những lời nói con là Thiên sát cô tinh sẽ không còn nữa. Nàng cố gắng sống tốt, ta cũng vậy. Được không nương tử, Liên nhi?

....-Là tổ chức Thiên Sát của Đồng Bình làm?

-Vâng ạ.

Đồng Bình và Đồng đô thời gian qua có không ít xung đột. Đồng đô cũng có 2 lần chủ động tấn công Đồng Bình. Tổ chức Thiên Sát thuộc về quý tộc Đồng Bình, muốn quấy rối, tạo chia rẽ ở Đồng đô không phải là không có lý. Tuy nhiên...

-Vương thượng cảm thấy có bàn tay kẻ khác nhúng vào sao?

-Ừ. Và cũng có thể đoán đó là ai.

Cảnh Khiêm trong thời gian mới lên ngôi, cũng cần nhiều hậu thuẫn để củng cố vững chắc ngôi vị. Hắn đương nhiên chẳng muốn gây ra xung đột trong lúc này, nhưng khuấy động xung đột giữa những quốc gia láng giềng, “Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi” vẫn là chuyện có thể. Chẳng qua là thuyết phục được Thiên Sát ra tay, Cảnh Khiêm cũng không đơn giản chút nào.

-Kết quả điều tra thế nào rồi?

-Không để lại dấu vết.

-Không dấu vết thì tạo nên dấu vết. Chuyện đó đệ giỏi nhất mà.

Phượng Lê cười khê. Đúng là cũng không thể nhìn mãi được.

-Vạch trần Đồng Bình, chỉ sợ chúng ta chưa đủ lực đối phó với họ trực diện. Lại phải thông qua quá trình đàm phán sao?

-Chúng ta đàm phán với Đồng Bình không chỉ một lần, nhưng hoàng đế của bọn họ quá háo thắng, có dừng không có mưu. Chỉ có đánh một trận lớn, để bọn chúng không phục hồi nguyên khí được trong vòng ít nhất là năm năm.

Lại chiến tranh? Chiến trường của Chiến quý sao?

Thẩm Hành trầm ngâm không nói. Chi tiết cuộc gặp gỡ với cố nhân vẫn ám ảnh trong lòng, khiến một kẻ như Hồ vương cũng không khỏi hoang mang.

-Thiên đế đã đồng ý cho huynh đầu thai chuyển kiếp. Lời nguyện làm Chiến quý từ đời này sang đời khác đã không còn tồn tại nữa rồi.

Ngàn năm trước, sinh vật được gọi là Chiến quý đó đã gây ra không ít trận chiến đẫm máu. Thần giới mất không ít người. Thiên đế phải dùng năng lực phong ấn hắn với lời nguyện “mãi chẳng siêu sinh”.

-Trừng phạt người trong lúc giận dữ, thường chẳng khôn ngoan chút nào.

Lam Mặc đã nói thế. Buộc một chiến quý sống cuộc đời bất tử, không có siêu sinh khác nào bảo hắn cứ tiếp tục chém giết. Cũng may hắn không có tham vọng, không muốn chiếm lĩnh hay trả thù gì tam giới chứ không thì...ba cõi đã loạn lạc từ đâu, Chiến thần cũng chẳng thể làm gì.

Thiết Hàn lau mồ hôi kiếm bén ngót, cũng chẳng mấy may quan tâm vì sao Thẩm Hành lại đến tìm mình, vì sao Thẩm Hành lại nói chuyện đó với mình.

-Không quan trọng nữa. Giờ ta lại có chuyện phải làm rồi.

Thanh Liên không có đại ca bảo hộ sẽ càng bị người ta ức hiếp. Cháu trai yếu ớt, nhiều bệnh, chỉ có thể lớn lên an lành nếu nó là con nối dòng duy nhất của Lương vương phủ. Lương vương sẽ làm hết sức bảo vệ hắn, chẳng ai có thể động vào.

Muốn vậy, Đồng đô cần Chiến quý. Trên lưng ngựa vẫn cần có Thiết Hàn.

-Ngài không cần nóng vội- Lam Mặc đặt vào tay hắn một tách trà- Đại nhân Chiến quý không màng thế sự đã có thay đổi, theo tiểu nhân là có chiều hướng tích cực. Một lúc nào đó, ngài ấy sẽ chọn chấm dứt cuộc sống không có lai sinh đó. Thỏa thuận của chúng ta sớm muộn cũng hoàn thành, chỉ là không biết lúc nào thôi.

Tiếng cười giòn tan tiến bước hắn. Hồ vương thờ dài.

Chỉ cần nàng còn cần hắn, Chiến quý sẽ không thể siêu sinh. Không thể từ bỏ lớp giáp trụ và lưng ngựa, cô độc cả một đời chỉ vì một mối lương duyên...

*Thiết Hàn chắc bây giờ chính là nhân vật luôn làm chúng ta day dứt. Cuộc sống không có lai sinh có chấm dứt ở chương cuối cùng, chương 56 không?

50 like, 10 com chương cuối lên sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Không Đợi Lai Sinh

Sáu năm sau...

Hồ vương rót chung rượu, Lam Mặc đưa tay cung kính đón nhận. Mùi rượu nồng nàn, say đến ngất ngây:

-Rượu được chính tay Hồ vương ủ có khác. Nồng mà không hắc, ngọt đến tận đáy tim.

Nhân sinh như mộng. Bản thân Hồ vương cũng không hiểu, tại sao mình lại bỏ ngàn ấy thời gian ở thế gian này, chờ đợi điều gì vậy? Lời nguyện của Thiên đế lên Chiến quý, éo le thay chỉ có thể gỡ nếu bản thân Chiến quý muốn. Sáu năm qua, Thiết Hàn nam chinh bắc phạt, đã có không ít trận chiến lừng danh thiên hạ, càng lấy lừng hơn danh xưng Chiến thần Đông đô.

-Đại bá phụ.

Tiếng cười như chuông vỡ thì xa đưa đến. Hai đứa bé khoảng năm, sáu tuổi đang chạy vội đến chỗ Hồ vương (Thẩm Hành) đang ngồi.

-Sao lại chơi đến mồ hôi nhễ nhại thế kia rồi?

Thẩm Hành ôm lấy cháu trai. Đứa trẻ ốm yếu ngày nào đã kiên cường chống chọi, bây giờ tuy gần sáu tuổi nhưng vẫn nhỏ bé như đứa trẻ bốn, năm tuổi. Tuy nhiên nó rất mạnh mẽ, luôn muốn mạnh hơn để bảo vệ mẫu thân, bảo vệ Đông đô.

Đứa trẻ đi cùng là Phương Vinh Nghi, con trai của Phương Lễ và Hạ Phương Nghi. Mới có năm tuổi đã hiểu chuyện, thường xuyên đi theo Thẩm An như hình với bóng, giống như cha mình từng hầu hạ Thẩm Hành Vân.

-Cha bảo, con phải rèn luyện nhiều hơn nữa, sau này mới khỏe mạnh, mới bảo vệ được mẫu thân và đệ đệ.

Đứa bé này có sự quyến luyến đặc biệt với mẹ. Có lẽ vì Thanh Liên đã ấp ôm bé đêm ngày suốt một năm đầu đời, sau đó hết lòng chăm chút, chính tay nuôi nấng Thẩm An cho đến khi bé bốn tuổi. Mãi khi nàng sinh đứa con thứ hai, Thẩm An mới bớt dính lấy mẹ. Bé rất ngoan, cũng như Thẩm Hành vậy, luôn muốn chăm sóc em trai, phải mạnh mẽ để bảo vệ mẫu thân, bảo vệ em trai.

Nghi cũng lạ, đời trước Nhan Triệt bằng lòng lập nên hiệp ước chỉ không để phải kết duyên cùng người khác. Kiếp này sao lại chấp nhận sự xếp đặt của Thiên đế, đầu thai là con thứ hai của Thẩm Hành Vân chứ? Chiến thần và Chiến quý cùng xuất hiện ở một nơi sao?

-Ngao lắm. Vậy giờ đệ đệ của con đã thức dậy chưa nhỉ? Bá phụ nhớ Triệt nhi quá, chắc An nhi phải đưa bá phụ đi gặp đệ đệ của con thôi.

-Rồi ạ, nhưng bá phụ đợi con một chút được không? Hôm nay cự cự về, con và Vinh Nghi ở đây chờ cự cự.

Thiết Hàn một năm sẽ về Đông đô hai lần, vừa để báo cáo quân vụ, vừa thăm hỏi người thân. Thẩm An rất hâm mộ cự cự, cứ quần lấy Thiết Hàn đòi học võ. Tiếc là thể lực của bé yếu, cũng không học được là bao.-Vậy thì con ở lại với Vinh Nghi nhé? Đại bá có chuyện muốn nói với phụ vương của con.

-Dạ....

Như một cái bóng mờ, Lam Mặc lại hiện ra. Trên tay vẫn cầm bình rượu hoa đào.

-Thiên đế sắp xếp hợp lý như vậy, không lẽ đến giờ ngài vẫn chưa nhận ra sao?

Điều làm Thiết Hàn lưu luyến chính là an toàn của Đông đô, là địa vị của Thanh Liên tại Lương vương phủ. Thiết Hàn vốn là Chiến thần trong mắt bao người, giờ đột ngột biến mất, Đông đô sẽ gãy đi một cánh tay, Dù Phương Lễ đa mưu túc trí nhưng cũng không đủ sức giúp Lương vương bình ổn. Các quốc gia láng giềng như hổ rình mồi, chắc chắn sẽ không để yên cho Đông đô trong lúc này.

Đề Nhân Triệt đầu thai làm đứa con thứ hai của Thẩm Hành Vân và Thanh Liên sẽ chia sẻ gánh nặng Thiết Hàn đang gánh. Chiến thần lớn lên trong võ nghiệp, việc kế thừa và làm rạng danh Đông đô bách thắng, không phải là chuyện viễn vông.

Thiết Hàn không còn ràng buộc nữa, sẽ siêu sinh hay ít nhất cũng từ từ chuyển giao trách nhiệm cho Nhan Triệt, không sa vào chém giết, không gây hại cho Nhân giới quá nhiều.

Kết thúc cũng xem như là viên mãn cho Thiết Hàn, cho tất cả, có phải không?

Hồ vương nhìn về phía chân trời xa xôi, đang có một bóng ngựa phóng tới. Bỏ lại sau lưng những vương bận từ chiến trận, Thiết Hàn trong bộ khôi giáp oai phong nhảy xuống ngựa, đôi tay giang rộng, đón một bóng người nhỏ bé lao vào ôm chặt lấy mình.

-Cự cự. Cự cự về rồi. An nhi nhớ người lắm. An nhi rất nhớ người.

Tiếng cười trẻ con vang lên giòn tan trong bóng chiều đang buông xuống. Thiết Hàn ôm lấy bé, đặt trên vai mình, lặng lẽ trở về.

Trong tầm điện, một đứa trẻ khác vừa mở mắt. Trong bàn tay nhỏ nhắn, một cái bốt hình như ngọn giáo nổi rõ dưới bóng chiều tà.

Chiến thần- Chiến quý, thật ra chỉ là những kẻ đã chọn lựa phải làm gì để bảo vệ những điều quan trọng của mình thôi.

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Không Có Lai Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.